PROLOG

Ștergătoarele de parbriz se opinteau mișcându-se înainte și înapoi, încărcate cu zăpadă. Dezaburitorul se lupta cu răsuflarea celor trei adolescenți din mașină. Slavă Domnului că mașina încă mergea, chiar dacă intraseră cu ea într-un zid.

— Deci ne trimiți undeva unde știi că există un trădător.

Graves își afundă și mai mult bărbia în părul meu, apăsându-mă mai tare pe creștetul capului.

M-am gândit la toată chestiunea asta, dar n-am avut decât un sentiment vag și obositor de mirare.

— Am prieteni la Școală — o să aibă grijă de ea la fel de bine cum aș face-o eu. O să fie în deplină siguranță. Și de vreme ce se va afla acolo, poate să mă ajute să aflu cine îi toarnă informații lui Sergej. Dru a fost recrutată.

Graves se încordă.

— Și dacă ea nu vrea?

— Atunci n-o să rezistați nici o săptămână pe cont propriu. Dacă nu vă găsește Ash, o să vă găsească altcineva.

Secretul e răsuflat. Dacă Sergej știe, mai știu și alți vampiri că mai există o *svetocha*. O s-o vâneze și o să-i smulgă inima din piept.

Ștergătoarele măturară parbrizul.

— Dru! Mă auzi? O să te trimit într-un loc sigur. O să ținem legătura.

— Cred că te aude.

Graves oftă.

— Și cum rămâne cu mașina și cu toate lucrurile ei?

— O să am grijă să ajungă toate la Școală. Cel mai important e s-o scoatem de-aici până apune soarele și învie Sergej cu forțe noi. Nu a murit, ci a fost doar aruncat într-o gaură neagră, și acum e furios din cale-afară.

— Și cum o să...

— Taci din gură.

Deși n-o spusese pe un ton dur sau nepoliticos, Graves tăcu.

— Dru? Asculți și tu, nu?

Oh, Doamne, lasă-mă odată în pace! Am ridicat însă capul și m-am uitat spre bord. Chiar nu exista alternativă. Părul îmi căzu peste față. Buclele netezite de atâta umezeală erau ascultătoare, în sfârșit.

— Da.

Vorbeam de parcă îmi rămăsese ceva în gât. De-abia am îngăimat cuvintele.

— Am auzit.

— Ai avut noroc. Dacă te mai expui vreodată la vreun pericol așa cum ai făcut-o acum, o să te fac să regreți amarnic. Ne-am înțeles?

Parcă îl auzeam vorbind pe tata. Senzația de familiaritate îmi străpunse inima ca o țepușă.

— Ne-am înțeles, am bălmăjit eu.

Mă durea tot corpul, până și părul din cap. Eram udă și mi-era frig, și amintirea ochilor de mort ai vampirului și a

vocii lui melodioase, cu o sonoritate ciudată, mi se întipărise adânc în minte. Pur și simplu, nu voia să dispară.

Creatura aia l-a omorât pe tata. L-a transformat în zombi. Și mama...

— Mama, am rostit eu pe același ton răgușit și lipsit de inflexiuni.

Poate eram în stare de șoc. Știu multe despre șoc de la tata.

Se lăsă o liniște de-ți pocneau urechile. Apoi lui Christophe i se făcu milă de mine. Poate. Sau poate că s-a gândit că aveam dreptul să știu și că acum l-aș asculta.

Când deschise gura, vocea îi era răgușită, dar n-am putut să-mi dau seama dacă era din cauza durerii sau a frigului.

— Mama ta a fost *svetocha*. Însă s-a hotărât să renunțe la tot, să nu mai vâneze vampiri, s-a măritat cu un tip de treabă de la țară, din marină, și a făcut un copil. Dar *nosferatu* nu uită, și nu se opresc doar pentru că noi ne-am strâns jucăriile și-am plecat acasă. Mama ta și-a pierdut antrenamentul și s-a îndepărtat de sanctuarul ei, în timp ce încerca să atragă un *nosferatu* departe de căminul și de copilul ei.

Christophe băgă mașina în viteză. Parbrizul se curăța repede.

— Îmi... pare rău.

— Ce altceva mai știi?

M-am desprins de Graves și brațul îi alunecă la loc pe lângă corp. Se lăsă pe spate, părând că nu se simte deloc în apele lui; începea să se învinețească în jurul ochilor, ca un raton. Sigur avea fractură de piramidă nazală.

— Du-te la Școală și o să afli. O să te antreneze ei, o să-ți arate cum să faci lucruri la care doar ai visat. Dumnezeu știe cât de aproape ești de maturizare...

Christophe se uita fix înainte, prin parbriz, și profilul i se contura mai clar și mai sever ca niciodată. Ochii îi ardeau atât de tare, încât luceau și la lumina plumburie a zilei.

Sângele i se uscase pe față, dar o dâră proaspătă se scurgea dintr-o rană de pe frunte. Era plin de sânge, dar nu părea să-i pese cine știe ce.

— Și când o să te contactez, o să-ți pregătesc o provocare demnă de talentele tale. Cum ar fi să afli cine era cât pe ce să te omoare acum.

Camioneta încă mergea de minune. Ce înseamnă oțelul american vechi, de calitate! Simțeam în buzunarul hainei portofelul tatălui meu, o umflătură acuzatoare.

Christophe măsură o porțiune de volan între două degete și se uită atent la ea.

— Deci ce zici, Dru? Ești fată ascultătoare și te întorci la școală?

De ce mă mai întreba? De parcă aș fi avut unde să mă duc în altă parte. Dar mai era o problemă.

— Și cu Graves cum rămâne?

Tipul în cauză îmi aruncă o privire. Nu-mi dădeam seama dacă ochii lui exprimau recunoștință sau nu. Dar vorbeam serios. Nu aveam de gând să plec nicăieri fără el.

Graves chiar era tot ce aveam eu. Pe el, un medalion, portofelul tatălui meu și o camionetă înțesată cu lucruri.

Christophe se întunecă la față o clipă. Pauza lungă pe care o făcu îmi dădea clar de înțeles ce gândea el despre faptul că pusesem o astfel de întrebare, și cum cântărea probabilitatea ca eu să-i dau bătaie de cap. Sau pur și simplu se gândea cum să-mi spună că nu aveam unde altundeva să plec.

— Poate să meargă și el cu tine. Sunt și vârcolaci acolo și vreun *loup-garou* sau doi. O să fie un adevărat aristocrat acolo. Or să-l instruiască și pe el.

Atunci e în regulă. Am încuviințat. Ceafa mă duru când am mișcat capul.

— Atunci o să merg.

— Bun.

Christophe ridică piciorul de pe pedala de frână.

— Și ca să știi de acum, data viitoare când îți mai cer cheile de la mașină, să mi le dai.

N-am considerat de cuviință să-i răspund. Graves se trăsese mai aproape de mine și n-am stat prea mult pe gânduri. L-am cuprins cu brațele și l-am îmbrățișat. Nu-mi păsa că mă dureau mâna, coastele, ceafa și cam fiecare părticică din mine, mai ales inima.

Atunci când ești naufragiat, cam doar asta îți rămâne de făcut, nu? Să te agăți de ce poți.

Să te agăți cu toată puterea.

• • •

Zece ore mai târziu, dubița neagră parcă formând un semicerc elegant.

— Cap de linie, spuse băiatul brunet. Să mergem!

Clădirea imensă era învăluită în întuneric. Îmi lăsa impresia vagă de construcție de granit rece și înaltă. Mai erau niște turnuri și două aripi în lateral. Întreaga structură se lăsa pe spate ca o navetă spațială gotică. Doi lei de beton, mari și netezi, așezați pe piedestaluri cu fața spre aleea lungă și circulară, aruncau priviri fioroase spre porțiunea îngustă de vopsea neagră rămasă pe capota mașinii noastre, care se desprinsese de autostradă și ne adusese aici. Iedera ciudată și subțire se târa peste ziduri, ca niște degete lungi și osoase. Ceața dimineții era o pătură cenușie deasă și din copaci picura apă în tăcere. Aceștia păreau să invadeze spațiul privat și frigid al clădirii.

Graves încă mă ținea de mână și mă strângea atât de tare, încât degetele îmi amorțiseră de mult. Șoferul și tipul brunet de pe bancheta din dreapta săriră din mașină foarte sprinteni, luându-și cu ei mitraliera și pușca AK-47.

— Eşti bine? întrebă Graves pentru a suta oară.

Am tuşit puţin ca să-mi dreg glasul. Aproape adormisem în legănatul dubei, mai ales că înăuntru era cald şi eram epuizată. Mă durea tot spatele şi înţepenisem de tot. Când m-am pus în mişcare, parcă eram o babă care scârţâie din toate încheieturile. În plus, îmi venea să fac pipi ceva de speriat.

În filmele de groază nu ţi se spune niciodată asta — cum de fiecare dată când te confrunţi cu ceva de nedescris, nu-ţi doreşti decât să găseşti cât mai repede o toaletă. Părul îmi era slinos şi se înfoiase din nou după ce se uscase. Buclele rebele mi se lăsaseră pe umeri şi îmi doream cu ardoare să mă spăl pe cap. Ca să nu mai spun de restul corpului. Poate că dacă frecam bine, puteam să înlătur toată frica pe care o înduram. Frica densă şi siropoasă care se lipea de mine ca o glazură de ciocolată, numai că nu era nici dulce, nici caldă.

Cu mâna liberă, am înşfăcat strâns geanta — tot ce mai aveam pe lume, de vreme ce Christophe avea cheile de la maşină şi maşina.

Acum eram în totalitate la mila lor şi asta nu m-ar fi deranjat prea mult dacă mi-ar fi pus la dispoziţie un pat şi m-ar fi lăsat să *dorm* puţin. Pe urmă puteau să facă ce voiau. Chiar să mă şi omoare.

Nici chiar aşa, Dru. Nici măcar să nu glumeşti cu asta.

— Unul din ei se îndreaptă spre uşă, mormăi Graves printre dinţi.

Asta făcuse tot drumul. Îmi dădea raportul tot timpul despre ce se întâmpla în jurul nostru, de parcă eu nu aveam ochi să văd. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul, nu putem face practic nimic, îmi tot spuneam eu, de cele mai multe ori fără să deschid ochii. Pur şi simplu nu-mi păsa.

— Tipul cu puşca aia mare e în faţa dubei.

Normal.

— Stă de gardă.

Aveam gâtul uscat și iritat. Tânjeam după o gură de apă aproape la fel de mult cum îmi doream să fac pipi. Ce ironie!

— Pentru orice eventualitate.

— Cum te simți?

Graves întoarse capul de la geamul fumuriu și-mi aruncă o privire neliniștită. Ochii lui verzi ardeau în semiîntunericul de afară, exact ca cercelul cu un craniu și două oase încrucișate care îi atârna din urechea stângă. Părul lui era o claie încâlcită vopsită în negru. Nu se iviseră încă zorile, lumina era cenușie și totul era cufundat în tăcere, iar acum că duba se oprise, începeai să simți frigul de afară.

Căldura din mașină nu se păstrează mult timp după oprirea motorului. Căldura e ca și dragostea. Se scurge, nu rămâne mult timp într-un loc.

Mi-am stors creierii să spun ceva inteligent, dar m-am mulțumit în cele din urmă cu un adevăr simplu:

— Îmi vine să fac pipi.

Surprinzător, Graves pufni în râsul lui obișnuit, care semăna a schelălăit de câine, doar că de data asta era mai zdravăn. Părea obosit, și și-a ridicat puțin nasul mândru și ascuțit. Sub tenta gălbuie a pielii specifice metișilor asiatici, era aproape pământiu la față de oboseală. Acum aproape că nu mai rămăsese nici urmă din tipul cu față de copil cu aspect de adept al curentului goth care fusese odată.

Când cineva îți bulversează lumea în halul ăsta, cred și eu că așa se întâmplă.

Râsul lui Graves se stinse. Acum era din nou serios.

— Și eu la fel. Și n-am mai fost lăsați singuri de când ne-au luat cu elicopterul. Crezi că...

Întrebarea lui, oricare ar fi fost, amuți când tipul cu arma AK-47 deschise portiera dubei.

— E în regulă.

Îmi aruncă un zâmbet menit să mă asigure că totul era bine. Era un tip frumușel foc. Avea nasul cârn, părul negru îi flutura în vânt, afișa un zâmbet fermecător și ochii lui erau căprui-deschis, aproape gălbui. Dar arma pe care o ținea în mână și felul cum se uită peste umăr, verificând spațiul dintre dubă și ușa de la intrare a clădirii imense de piatră, nu-mi erau străine. Mai văzusem așa ceva de câteva ori când îl însoțeam pe tata la vânătoare de creaturi din Lumea Reală, lumea de creaturi care se trezesc la viață în miez de noapte și scot fel și fel de sunete.

Profesionalism. Asta se citea pe fața lui, contrastând cu figura de puști pe care o avea.

Absolut toți din Ordin arătau ca niște adolescenți — cu excepția lui August, prietenul tatălui meu, care părea de vreo douăzeci și cinci de ani. Nu știam prea bine ce să cred, așa că am rămas o clipă holbându-mă la lumina cețoasă a zorilor, care devenea din ce în ce mai puternică.

— Domnișoară Anderson?

Se aplecă puțin, având grijă să îndrepte țeava armei în jos, departe de mine.

— E în regulă. Suntem la Școală. Sunteți în siguranță.

Nicăieri nu sunt în siguranță. Nu mai există un astfel de loc.

Dar am schițat o mișcare și Graves o interpretă ca pe un semnal să se desprindă de banchetă, să-mi dea drumul la mână și să coboare din mașină. Apoi se întoarse, stângaci, ca și cum ar fi vrut să mă ajute să cobor.

Dar tipul brunet îl dădu cu umărul la o parte și-mi oferi mâna liberă.

— Hai, dă-mi mâna! Serios, e totul în regulă.

Îmi aruncă din nou unul din zâmbetele lui şi ochii îi scânteiară.

Am reuşit să cobor din maşină, fără să mă sinchisesc de mâna pe care mi-o întinsese. De îndată ce am pus piciorul jos, tipul trânti portiera în urma mea.

— Hai să te ducem înăuntru.

Începu să dea din mâini, de parcă încerca să mâne de la spate nişte găini sau mai ştiu eu ce.

Era culmea absurdităţii. Aerul rece îmi apăsa pe obraji; mirosea a gheaţă, a frunze ude şi se simţea mireasma specifică de putregai a unei păduri într-o iarnă geroasă. Ceaţa se strângea în jurul meu înăbuşind orice sunet. M-am frecat pe faţă şi am fost mirată să-mi simt obrajii tot umezi. Oare plânsesem?

Treptele de la intrare erau mari, de granit. Uşa masivă de stejar legată în fier de la capătul scărilor se deschise încet. Domnul AK-47 ne mână în sus, spre uşă, şi am bâjbâit până am dat de mâna lui Graves şi l-am apucat strâns. Se înveneţise în jurul ambilor ochi şi piramida nazală era puţin turtită, dar umflătura se retrăsese incredibil de repede. Urcă scările fără prea mult efort. Eu a trebuit să mă opresc la fiecare treaptă, pentru că simţeam că o să mi se rupă spatele. Genunchii îmi scârţâiau. M-am uitat în sus, spre cer — o întindere anostă plumburie. Nu părea că o să ningă şi mă bucura acest lucru. În ultimul timp îndurasem atâta ninsoare, încât avea să-mi ajungă pentru mult timp de acum încolo.

Dar era *frig* şi mirosea a dimineaţă. Se simţea miros de metal şi de plante îmbibate cu apă şi îngheţate. Şi mai era şi ceaţa albă şi mată, care parcă te apăsa. Bărbia îmi căzu în piept. În cap îmi răsunau bătăile de aripi înăbuşite ale unei bufniţe.

Bufniţa bunicii, care mă avertiza când eram în pericol. Ar fi trebuit să-i fi spus tatălui meu că o văzusem în urmă cu

o săptămână și jumătate. Poate că ar fi stat acasă și ar fi fost acum în viață.

Dumnezeule! A fost nevoie doar de o săptămână și ceva ca viața mea să fie dată peste cap cu totul. Stabilisem un fel de record.

— Măiculiță! șopti o voce de băiat în fața noastră. Chiar e adevărat.

Nici măcar n-am ridicat capul să mă uit spre el. Am ajuns la capătul scărilor și Graves mă strânse de mână înainte ca ei să ne despartă. Eu am fost luată pe sus de trei băieți care nu păreau atât de tineri pe cât ai fi crezut după fețele întinse, fără riduri, pe care le aveau. Tipii își șopteau ceva deasupra capului meu într-un limbaj codificat și nu le-am dat atenție. Am străbătut niște holuri și auzeam șușoteli pe măsură ce puștii se adunau ciorchine în pragul ușilor. Era ca și cum aș fi trecut prin furcile caudine și m-am retras în mine, ca într-o carapace, concentrându-mă la fiecare pas pe care îl făceam.

În sfârșit, în fața noastră se văzu o scară lungă și apoi am intrat într-o cameră cu mochetă albastră.

— Pari destul de obosită, spuse cineva. Ți-e foame? Ți-e sete? Dacă putem să facem ceva...

Am zărit un obiect care semăna cu un pat gol și am oftat.

— Nu, mersi. Nu. Nu vreau decât să mă culc.

Nu vreau decât să mă întind în pat și să uit de tot.

— Bine.

Eram atât de obosită, încât nici nu-i mai distingeam fața. Nu am putut nici măcar să întreb unde era Graves.

— Atunci încearcă să te odihnești. Baia e acolo...

N-am auzit ce-a spus mai departe. Am reușit să ajung la pat și m-am cufundat într-un nor moale. Cuvertura era albastră, măcar atâta am observat și eu. Nici măcar nu mi-a

mai trecut prin minte să fac ritualul de protecție. Bunica și tata m-ar fi mustruluit zdravăn.

Mă încercă o senzație ca atunci când te ciupește cineva de un loc amorțit. Bunica și tata. Amândoi muriseră.

Ar trebui să mă scol și să fac pipi, mi-am spus în sinea mea, apoi întunericul mă înghiți.

Am visat bufnița bunicii. Lumina lunii îi contura penajul în timp ce zbura prin beznă. Mă învălui un sentiment vag de pericol, dar eram prea obosită ca să mă sinchisesc.

Și astfel am ajuns la Școală.

CAPITOLUL 1

După o săptămână, eram deja în bucluc.

Problema cu o școală plină de băieți care învață cum să omoare vampiri este că luptele de antrenament ajung să fie un eveniment de grup. E ca o încăierare într-o școală normală, doar că aici profesorii nu intervin — sau cel puțin acest lucru nu s-a întâmplat în timpul celor patru bătăi la care asistasem de când sosisem aici. Se strâng repede spectatori, țipă toți și totul se poate transforma destul de ușor într-o busculadă. Nu se opresc până nu curge sânge. Sau mai rău. Faptul că se vindecă mărește și mai mult probabilitatea ca ei să se rănească.

Eu încă nu reușeam să mă vindec la fel de repede ca ei, pentru că nu ajunsesem încă la maturitate. Nu mai eram specială. Aici eram la fel de fragilă ca oricare alt civil. Dar când ți-ai petrecut cea mai mare parte a timpului liber încercând să profiți la maximum de ce ai ca să faci față creaturilor care învie noaptea, nu renunți cu una cu două.

M-am ridicat de jos cu pumnul încleștat, pe vine, și Irvin m-a înșfăcat de încheietura mâinii. S-a folosit de avântul meu ca să mă tragă pe lângă el, dar mă așteptam la asta și

m-am repezit cu cealaltă mână spre faţa lui. Tata ar fi spus că asta e „luptă murdară", dar o aproba în cazul fetelor.

Până la urmă, nu există reguli în *luptă*. Dacă gândeşti că există „reguli", poţi să fii omorât. Tata mi-o repetase până-mi intrase bine în cap — lupţi ca să învingi, să supravieţuieşti, nu ca să dea bine sau ca să-i dai celuilalt o şansă.

Nu te mai gândi la tata, Dru. Acum aveam alte probleme.

Irving pusese pariu că poate să mă dea gata în mai puţin de două minute. Trecuseră deja nouăzeci de secunde, timpul se scurgea, iar eu eram în avantaj.

Un astfel de pariu e o provocare. Mai ales când tatăl tău, fost puşcaş marin, te-a învăţat ani buni cum să-ţi baţi la fundul gol adversarii. Şi mai ales atunci când simţi cum îţi bolboroseşte tot timpul în capul pieptului acid fierbinte. Şi când eşti practic singură într-o şcoală plină de băieţi adolescenţi.

Şi nu sunt orice fel de adolescenţi. Băieţii ăştia se pot transforma într-o lighioană turbată cu blană cât ai zice peşte. Băieţi-*djamphir* care s-au născut cu viteza nefirească şi năucitoare a vampirilor şi care se mişcă precum fulgerul printre ceilalţi, care par înceţi şi tâmpi, semănând cu un efect special de proastă calitate dintr-un film. Băieţii-*djamphir* nu trebuie să aştepte maturizarea. Nici vorbă de aşa ceva! Ei sunt mai puternici şi mai rapizi în mişcări de la bun început şi toate abilităţile li se îmbunătăţesc când li se modifică vocea şi ajung în culmea pubertăţii. Unii o ating mai târziu, pe la douăzeci şi cinci de ani. Dar chiar şi înainte de pubertate, nu se compară cu niciun alt pământean.

M-am răsucit. Tenişii mi s-au cufundat în covoraşul uzat şi am lovit şi eu cu piciorul. L-am nimerit în genunchi şi am auzit oase trosnind şi un urlet puternic. Am căzut la pământ.

Covorul îmi zgâria coatele. Nu aveam pe mine decât un maiou şi o pereche de blugi.

Nu sunt proastă. Când auzi sunetul specific care anunţă că un vârcolac se transformă într-o lighioană blănoasă aproape imposibil de ucis, ăsta e cel mai înţelept lucru pe care poţi să-l faci.

Doar că Irving nu era vârcolac. Era *djamphir* şi deja se lansase în săritură. Aşa că de unde se auzea sunetul acela?

M-am rostogolit pe spate chiar la timp ca să-l văd pe Irving suspendat deasupra mea, cu faţa palidă radiind. Pe măsură ce se transforma, i se întrezăreau şuviţe aurii printre buclele castanii. Timpul încetini, cu mişcări de melasă, destul cât să am vreme să sar în picioare, luptându-mă cu fiecare muşchi să înving povara apăsătoare a corpului. Pocnetul asemănător cu o praştie mânuită de nişte degete dibace îmi răsună în cap când timpul reveni la viteza normală şi Irving nimeri cu toată puterea în covoare, cam la un metru de unde eram acum, dar exact în locul în care fusesem înainte. Se lovi destul de tare la genunchi — fără faţa mea care să amortizeze lovitura — şi scăpă un ţipăt scurt şi ascuţit. Urmele unde îl zgâriasem cu unghiile pe obraz erau sângerii şi părul i se făcu măciucă. Se crispă de durere.

Acum nu mai era doar un adolescent care nu trebuia să se facă de râs în faţa mulţimii. Acum era *serios*. Şi mai aveam douăzeci de secunde.

Bun.

M-am ridicat în picioare într-o clipită şi am făcut două sărituri pe spate. Mulţimea de spectatori ne făcu destul loc să ne desfăşurăm. Irving sări în sus de parcă era umplut cu heliu şi buclele i se mişcară ca într-o reclamă la şampon. Se aruncă spre mine cu viteza năucitoare cu care nu mă obişnuisem nici pe departe.

O viteză pe care eu nu o puteam folosi. Încă.

Așa că instinctul a preluat controlul. Nu era chiar un instinct rău — fă-ți curaj și lovește-l drept în față. Dar tata ar fi țipat la mine făcându-mă proastă, căci Irving era nefiresc de rapid și eu nu prea pot să folosesc forța directă, ca la karate. Sunt prea firavă și deșirată. Și sânii mei nu sunt nici măcar de mărime medie. Seamănă cu niște... nu contează cu ce seamănă. Cel puțin stau plați când îmi pun o bustieră.

Nu e chiar așa de rău să fii fată, numai uneori.

Ar fi trebuit să-l înșfac de mână, să-i răsucesc brațul și să-l trag pe lângă mine și să profit de avântul lui ca să-l fac să intre în peretele de piatră din cealaltă parte a camerei. Însă l-am lovit. Se auzi un crănțănit când pumnul meu îi atinse nasul și se ciocni de mine cu viteza unui marfar. Ne îndreptam spre perete și gândul la durerea pe care aveam să o simt la momentul impactului mă scutură ca un curent electric care trece prin filamentul unui bec.

Și așa ar fi fost dacă nu ne-ar fi lovit ceva dintr-o parte, răcnind. Am primit un cot în față și am căzut de-a berbeleacul la pământ, izbindu-mă de covoarele pătate și uzate și întinzându-mi rău mușchii spatelui. Am rămas acolo o secundă. Îmi țiuia capul, iar lumea întreagă mi se părea undeva departe.

Mi-a luat mult timp până să clipesc, uitându-mă la bolta arcuită și ogivală a tavanului. Partea aceasta a complexului fusese o capelă înainte, dar acum era sală de arme și locul unde se țineau meciurile de lupte. Pe jos erau covoare care altădată au avut și zile mai bune și mirosea a sudoare de băieți tineri. Se simțea și un iz vag de tămâie și, pe timpul zilei, se întâmpla ca raze subțiri și anemice de soare să pătrundă printre gratii și să străpungă semiîntunericul încețoșat de praf.

Însă pe timpul zilei, Școala doarme. Acum doar ce trecuse de miezul nopții și dădusem de belea.

— Dru?

Cineva se aplecase deasupra mea și mă zgâlțâia. Am încercat să-l împing, dar mâinile nu se mișcau cum trebuie. Ca prin vis, mă cuprinse un sentiment vag de panică și m-am întors în corp cu un alt pocnet elastic.

În ultimul timp făceam des așa ceva. Atmosfera fremăta de zarvă și de strigăte.

Oh, Doamne! Poate că n-a fost o idee prea bună. M-am agățat de mâinile întinse care mi se ofereau și m-am ridicat cu greu în picioare. Capul îmi țiuia și spatele mă durea rău de tot.

— Ce naibii se întâmplă aici?

Cuvintele curmară zarva din încăpere, mai puțin mârâitul vibrant. Am scuturat din cap. Din nas mi se scurgea un firicel cald și umed. M-am băgat printre doi băieți-*djamphir*— Clarence, care era tuns castron, cu părul negru și drept, umed de sudoare și exaltare, și Tor, care începuse deja să-și schimbe înfățișarea. I se vedeau șuvițe groase de un galben-unt. Amândoi erau mai înalți decât mine, dar i-am dat la o parte cu umărul și m-am trezit în primul rând.

Graves îl pusese pe Irving la pământ și degetele lui lungi și măslinii îl strângeau pe *djamphir* de beregată. Ochii aruncau scântei verzi și mârâitul se îngroșase atât de mult, încât aerul din jurul lui părea aburit. Era sunetul pe care-l scotea un om-lup scos din sărite. Probabil că nici nu putea să vorbească — maxilarul suferise și el o schimbare subtilă, ca să facă loc dinților mai lungi și mai fioroși. De la *el* se auzise sunetul de oase care pârâie. Nu avea să-i crească blană — era *loup-garou*, nu vârcolac, doar pe jumătate atins de ceea ce-i făcea capabili să se transforme — dar era destul de motivat să provoace daune serioase și destul de furios ca să nu-i pese că rănește pe cineva.

Se întâmplase de trei, patru ori până acum. De două ori în Dakota de Nord şi de Sud, de fiecare dată când eram amândoi în pericol — sau când aşa *credea* el, de vreme ce Christophe s-a dovedit a fi de partea noastră până la urmă. Şi în prima seară când m-am trezit la Şcoală, eram cât pe ce să asist la un meci între el şi un *djamphir* la cantină. Se tot împungeau unul pe altul. Din câte am auzit, *djamphirul* îl întrebase ceva despre mine şi Graves s-a dat la el. Ceea ce a rezultat au fost îmbrânceli, mârâit, din nou îmbrânceli, ţipete şi eu m-am băgat între ei ca să-i despart.

Bănuiam că nu mi se spusese toată povestea, dar Graves nu voia să vorbească despre acest subiect. Şi acum s-a mai întâmplat şi asta.

— Ce nai... exclamă Dylan din nou, făcându-şi loc cu coatele prin gloată.

Nu am mai ascultat ce spune şi am păşit în faţă. Îmi simţeam ciudat piciorul drept şi mi se scurgea ceva pe buza de sus. Trei paşi, patru, înaintam târşâindu-mi puţin picioarele pe covoare. Când am pus mâna pe umărul lui Graves, corpul îi vibra atât de tare, încât am avut senzaţia că am pus mâna pe un transformator alimentat cu electricitate.

Graves îşi arătă colţii. Părul lui negru, vopsit i se încreţise şi aproape că i se ridicase în cap, trosnind de vitalitate. Osatura puternică şi ascuţită a feţei era acum uşor asimetrică. Nasul nu mai era aşa de mândru şi pometii se arcuiseră mai mult, semănând mai degrabă cu cei ai unui lup. Nu mai erau aşa de laţi ca cei de om. Tenul i se colorase intens, accentuând şi mai mult nuanţa lui măslinie pe care o avea din naştere.

— Potoleşte-te, am reuşit eu să rostesc.

Doar că vocea mea semăna cu a lui Elmer Fudd din cauza nasului plin de secreţii. Ochii mă înţepau şi îmi lăcrimau.

— Doamne!

Se auzi ceva de genul „Dhoamne!" și în alte circumstanțe aș fi râs. Doar că nu era amuzant.

— Toată lumea să tacă din gură!

Dylan își puse mâinile în sân și jacheta lui de piele scârțâi. Zarva se potoli. Aici, la Școală, când vorbește un profesor, toată lumea ascultă.

— Și la o parte! Dați-vă la o parte!

Graves mârâi din nou și Irving se înecă. Fața lui începea să prindă o nuanță foarte pronunțată de stacojiu. Degetele lui trăgeau sleite de mâna lui Graves, dar cu o mână răsucită sub el și cu un om-lup furios peste el, nu avea niciun pic de forță. Am început din nou să trag de Graves. Un junghi ascuțit îmi străbătu coloana de o parte și de alta.

— Hai, tâmpitule. Potolește-te! Devine deja ridicol.

— De ce nu m-ai așteptat? se adresă Dylan cuiva de deasupra mea. Încep să mă cam satur de — Dumnezeule mare, fetițo, tu sângerezi!

Graves îi dădu drumul lui Irving și se ridică cu mișcări fluide în picioare, făcându-mă să mă clatin. Buzele lui lăsau la iveală dinții strălucitori și ochii lui luceau fosforescenți, ca ai unui animal sălbatic. Mi-am dat seama că vârcolacii formaseră un zid în spatele lui, iar tensiunea care se crease aproape că putea fi pipăită. Câțiva dintre ei începuseră să se umple de păr. Situația tensionată îi făcuse pe băieții-lupi să se umfle în mușchi, iar cămășile stăteau gata să plesnească pe ei. Nu se transformă în vârcolaci decât dacă sunt nevoiți s-o facă, dar îi poți deosebi de tipul *djamphir* după felul în care se mișcă — ca și cum ar păși printre firele de iarbă scăldate în lumina soarelui, cu mișcări fluide, fără să aibă grația agresivă și ofensatoare a celor pe jumătate *nosferatu*.

Djamphirii nu se transformă, dar se văd câteva semne la toți — părul lor pare viu, își schimbă culoarea și se

încreţeşte, ochii le lucesc şi vreo câţiva au urme discrete pe buza inferioară acolo unde se înfig colţii.

Băieţi! Ce să mai zic? Doamne sfinte!

Tata îmi spusese dintotdeauna că vârcolacii şi vampirii nu se împacă. Începeam să cred că era ceva genetic. Din câte îmi dădeam eu seama, *djamphirii* şi vârcolacii erau în aceeaşi tabără şi luptau contra vampirilor. Ăsta era Ordinul. Dar era clar ca bună ziua că nu se plăceau prea mult.

L-am tras pe Graves înapoi şi am avut doar puţin de furcă atunci când am păşit în faţa lui şi el a încercat să mă înghiontească cu umărul şi să treacă pe lângă mine. L-am apucat de umerii care odinioară erau osoşi şi l-am scuturat. Degetele mi s-au afundat în muşchi şi nu mi-am făcut griji că-l durea. Capul i se bălăbăni, dar focul din privire i se stinse şi mârâitul încetă.

I-am susţinut privirea o veşnicie. Graves clipi şi umerii i se relaxară puţin. Atunci m-am întors şi l-am văzut pe Dylan cu mâinile în sân, stând deasupra lui Irving, cu sprânceana lui neagră ridicată şi restul băieţilor-*djamphir* tăcuţi cu nişte morminte în spatele lor. Ochii lor luceau şi li se vedeau colţii.

Ah, testosteronul! Era atât de dens, încât ai fi putut să-l tai cu un cuţit.

— Ne antrenam. Nu ştiu ce m-a apucat, m-am prostit.

Am mai făcut doi paşi, călcând mai apăsat decât ar fi fost normal. Valuri de durere îmi străbăteau şira spinării.

— Ai păţit ceva?

Întrebarea era adresată lui Irving, care tuşea din toţi rărunchii. Doar că acum nu mai era mov la faţă.

Acesta îmi aruncă o privire fioroasă şi îmi păru rău. Nu fusese decât o răfuială amicală, nimic altceva. Ar fi trebuit să dau ochii peste cap şi să aştept să-i treacă accesul de vanitate.

Dar eu am tăbărât pe el. Şi se spune că ar trebui să fiu mult mai matură decât băieţii la vârsta asta.

— Îmi pare rău, Irving.

Spatele îmi înţepeni din nou şi am expirat pe gură. Mârâitul nedesluşit care se auzea din spatele meu mai scăzu puţin în intensitate şi am întins mâna să-l ajut să se ridice.

— Ar fi trebuit să te înşfac bine şi să dau cu tine de perete în loc să încerc să-ţi dau un pumn în nas. Ca să vezi!

Era greu de-a binelea să par împăciuitoare când simţeam cum mi se scurge şi-mi picură ceva de pe buza superioară. Speram să nu fie muci. Ar fi fost de-a dreptul scârbos.

Mi-am tras nasul şi sângele începu să-mi curgă şuvoi.

Irving încremeni uitându-se în sus la mine. Pupilele i se micşorară. O picătură de sânge roşu-aprins fu împroşcat în aer, apoi aterizâ... chiar pe hainele lui, stropind şi covorul de alături.

— La naiba, exclamă Dylan şi sări pe el. *Scoateţi-o de aici!*

Am fost înşfăcată. Le simţeam mâinile fierbinţi pe braţele mele goale. M-au tras cu spatele după ei şi lumea ameninţa să se răstoarne fără ca eu să mă pot ţine de ea. Ţiuitul din capul meu se înteţi. Aripile de bufniţă îmi atingeau craniul pe dinăuntru cu zvâcnituri frenetice. Vârcolacii m-au tras afară din cameră şi l-am auzit pe Irving ţipând în timp ce Dylan îl ţinea la pământ. Foamea de sânge îi transformase glasul într-un ţipăt de pasăre de pradă.

Mda. Altă noapte la Şcoală. Lupta nu încetează până nu se lasă cu sânge.

Dar când sângele e al meu, îl cam înnebuneşte pe băiatul-*djamphir*. Are legătură cu faptul că sunt *svetocha*. Am ceva foarte puternic în sânge, chiar înainte de maturizare, ceva care-l atinge până în străfunduri şi care trezeşte nebunia în oricine are o fărâmă de *nosferat* în el.

După ce ating maturitatea, o să am și eu putere și viteză supranaturale. Și chestia aia euforică pe care o am în sânge o să mă facă toxică pentru vampiri, așa cum e Raid pentru insecte.

Dar acum nu mă făcea decât vulnerabilă. Miroseam a o gustare pe cinste.

Dylan îmi tot repeta de vreo săptămână încontinuu că nu puteam să mă lupt cu băieții-*djamphir*. Aceștia nu-și puteau controla prea bine foamea de sânge și aș fi putut fi rănită grav, bla-bla.

Christophe nu-mi spusese niciodată despre așa ceva.

El nu-mi spusese o grămadă de lucruri.

Vârcolacii mă scoaseră târâș în hol și vuietul din capul meu se înteți. Cred că am leșinat. Cel puțin, zgomotele din jur se estompară și singurul lucru care conta era să-l aud pe Graves. Acum putea să vorbească, odată ce îi trecuse furia, și repeta întruna același lucru, poticnindu-se parcă înainte de a-mi rosti numele.

— E în regulă, Dru. Îți promit eu.

Nici el nu părea să creadă ce spune.

CAPITOLUL 2

Punga cu gheață mă ardea, dar dacă o țineam pe piramida nazală, nu avea să mi se mai umfle și să se învinețească la fel de tare nasul. Am oftat, m-am foit, pentru că nu stăteam într-o poziție confortabilă și am clipit ca să-mi limpezesc ochii de șuvoiul fierbinte de lacrimi care îmi curgea din reflex. Lui Graves îi dăduse prin cap să-mi ia în grabă și jacheta, așa că nu mi se mai vedea pielea de găină de pe brațe.

— A fost vina mea, am repetat cu încăpățânare. Ar fi trebuit să-l trag pe Irving pe lângă mine în loc să încerc să-l pocnesc în nas.

— Nu asta e important, oftă Dylan.

Uneori ofta mai mult decât de obicei și alteori aveai impresia că nu face nimic altceva. Avea un chip tocmai bun de gravat pe o monedă romană și auzisem că numele lui adevărat era ceva de nepronunțat, cu o rezonanță care amintea de curentul goth. Nu de genul ruj-negru-și-angoasă, dar destul de barbar.

Aici nu se știe niciodată. Chiar și profesorii arată ca niște adolescenți. Iar cei cu adevărat bătrâni arată uneori cam de douăzeci de ani. Dar sunt puberi târzii și nu ajung niciodată

să arate de treizeci de ani. Prietenul tatălui meu, August — cel pe care l-am sunat să confirme povestea lui Christophe — trebuie să fi fost unul dintre ei. Mă întrebam eu care era treaba, dar nu mi se părea politicos să întreb.

Dylan își trecu mâna prin păr și se așeză mai bine în scaun. Biroul lui era înțesat cu hârtii și avea o bilă mare argintie la care m-am holbat prima dată când am intrat aici până când mi-am dat seama că era un craniu îmbrăcat în metal strălucitor. Craniul avea niște dinți lungi și ascuțiți și m-am hotărât, pentru a mia oară, că era mai bine să nu întreb dacă era al unui vampir adevărat sau nu.

Din spatele lui Dylan, se încruntau la mine rafturile cu cărți legate în piele, iar deasupra lor se vedeau, ca niște spectre, pânzele de păianjen. Înăuntru mirosea a piele, a praf și se simțea izul ca de mosc al hormonilor de adolescenți. Însă tot domnea atmosfera specifică dintr-un birou de director.

Am fost în birourile directorilor de școală din toată America. Credeți-mă, eu știu mai bine. Asta înainte să-mi dau seama că cea mai bună metodă ca să treci nebăgat în seamă era să nu ridici privirea din pământ.

În ultimul timp, n-am prea excelat la capitolul ăsta.

Graves stătea chiar în spatele meu. Dylan nu-i oferise un scaun. Nu-mi plăcea asta, mai ales că Dylan refuzase să vorbească sau să ia loc până când nu m-am așezat eu jos. Biroul lui avea ferestre, cu gratiile de rigoare. Când am venit aici prima dată, chiar glumisem pe tema asta, dacă gratiile erau menite să ne țină pe noi înăuntru sau să-i împiedice pe vampiri să intre, dar tăcerea mormântală și chipurile crispate ale celorlalți îmi dăduseră de înțeles să tac din gură.

Dincolo de ferestrele cu gratii, se vedeau peluzele scăldate în lumina lunii. Copacii stăteau de strajă, argintați cu firișoare de ceață, ca un zid alb din care se răsfirau degete fantomatice ce voiau să atingă crengile golașe și negre.

Punga cu gheață trosni când am apăsat-o pe piramida nazală. Apoi am tras cu ochiul la Dylan.

— Uite, spuse cu un ton care sugera „mă străduiesc să fiu răbdător". O să dureze ceva timp antrenamentul tău de luptă și nu o să înceapă decât după maturizare. Dacă ții însă neapărat, ar trebui să te antrenezi cu profesorii, nu cu elevii. Și Graves... nu poate să intervină de fiecare dată când crede că te-a jignit cineva sau ce ți-o fi făcut. Vă pune în pericol. Pe amândoi.

Dylan omitea cu mărinimie partea în care eu îi provocasem lui Irving foamea de sânge când sângerasem peste el. Drăguț din partea lui.

Așteptam să spună și Graves ceva, dar se încăpățână să tacă chiar și când am ridicat privirea spre el. Ochii îi luceau de sub o claie de păr vopsit negru. Acum îi revenise în obraji tenta normală de asiatic. Avea o vânătaie deasupra obrazului, care devenea movulie pe măsură ce se umfla.

Până a doua zi avea să treacă. Un *loup-garou* se vindecă mai repede decât un vârcolac. Aceștia au parte de toate beneficiile transformării, cum ar fi viteză și forță, dar fără să fie alergici la metal sau să fie supuși riscului de a-și pierde controlul.

Ca să vezi! Învățasem mai multe despre vârcolaci într-o săptămână de când eram aici decât din toată osteneala pe care ne-o dăduserăm eu și tata cu cărțile mucegăite legate în piele și anii în care vânasem toate ciudățeniile de lighioane.

Graves își încleștase maxilarul. Colțurile buzelor erau lăsate în jos și afișa sfidare. Doar cercelul lui scânteie ușor, întrezărindu-se de sub toată claia de păr. Stătea în spatele meu și îl privea fioros pe Dylan.

Nu se întrezărea niciun ajutor din direcția lui. Acum totul cădea pe mine.

— A fost vina mea, am repetat eu într-un final. Niciun profesor nu are timp să se lupte cu mine. Se poartă cu mine

de parcă aș fi de porțelan și orele la care mă obligați să mă duc sunt niște porcării de educație remedială pe care le-aș fi învățat în orice liceu normal. N-o să progresez cu nimic dacă or să mi se dea de făcut lucruri de grădiniță.

— Tu ești o *svetocha*, Dru. Ești valoroasă. Habar n-ai cât valorezi — atât moartă pentru *nosferat*, cât și vie pentru noi. Dylan își sprijini coatele pe birou. Hârtiile foșniră. Vrei să repet? N-ai ajuns încă la maturitate. De îndată ce vei ajunge, vei fi în stare să faci față unui antrenament mai dur, dar până atunci...

— Până atunci trebuie să stau cu mâinile în sân și să fac pe mironosița? Nu, mersi.

Mi-am simțit bărbia zvâcnind în sus, semn sigur că eram într-adevăr dificilă.

— Vreau să ajut. Eu mergeam la vânătoare cu tata când majoritatea puștilor ăstora mergeau probabil la cursuri de recuperare, care te învață cum să identifici un vampir. N-o să meargă dacă plănuiți să mă țineți la grădiniță.

De ce nu-i intra în cap chestia asta? Nu eram vreo funcționară cu program fix sau vreo clientă care-și face cumpărăturile de la Kmart.

Și eu vânam vampiri. Fusesem ajutorul tatălui meu, nu?

— Oh, Dumnezeule! Nu veni iar cu argumentul ăsta! zise Dylan oftând.

Avea ochii injectați și oboseala îi lăsase cearcăne sub ochi. Mereu arăta obosit și stresat. Totuși, oboseala nu-l urâțea.

— Ai niște obiceiuri proaste din perioada când ai lucrat cu amatoare, Dru. E timpul să te debarasezi complet de ele și asta înseamnă să urmezi cursurile elementare, ca toți ceilalți. Asta spune directiva de sus. Eu sunt legat la mâini.

Îmi aruncă o privire ciudată. În ochii lui negri nu se citea nimic. Apoi continuă:

— Irving o să se vindece complet în mai puțin de douăsprezece ore, iar prietenul tău *loup-garou* aici de față, în mai

puțin de optsprezece. În cazul tău, timpul de vindecare e mai lung și ai mai puțină viteză, forță și rezistență. Nu ești nici măcar pregătită pentru un exercițiu de alergare, darămite pentru o expediție de exterminare de le nivelul începători. Ca să nu mai zic că orice *nosferat* care află de existența ta va încerca să-ți sugă și ultima picătură de sânge ca să-și potolească propria foame sau să te ducă la...

Se opri brusc și înghiți cu noduri.

— Sergej, am rostit eu numele.

Îmi arse limba și aerul din jur încremeni. Aici nu se vorbea despre asta. Să spui pe nume unui vampir aducea ghinion și cine știe dacă nu cumva aceștia aud ce vorbim? Nici chiar vânătorii ca tata n-ar pronunța cu voce tare numele unui vampir. Ar folosi inițiale sau cuvinte codate.

Dar eu îl mai rostisem.

Dylan nu se clinti. Însă oftă. Din nou.

— Dru, n-ai ajuns încă la maturizare. Nu le ajungi până la degetul mic nici chiar monitorilor sau studenților din anii terminali, și nu e nimeni care să dețină destul control dacă se întâmplă — Doamne ferește! — ceva și începi să sângerezi serios. Dacă...

Se opri chiar la timp.

— Dacă Christophe ar fi aici, lucrurile ar sta altfel.

Am rostit cuvintele tărăgănat, ca un cânt.

— Zău așa, Dylan. Nu sunt proastă. Christophe nu e aici și nimeni altcineva nu va primi permisiunea să mă antreneze, chiar dacă el a dispărut și nimeni nu vrea să vorbească despre el. Chiar dacă mi-a salvat viața. Care e treaba?

— E o chestiune complexă.

Se uită la craniul suflat cu argint de pe birou și maxilarul i se încleștă. Toți băieții de la Școală aveau piele frumoasă, ochi scânteietori și dinți strălucitori. Mă simțeam de parcă eram prizonieră într-un afurisit serial de comedie. Nu puteai

să faci diferența dintre elevi și profesori decât dacă îi vedeai predând. Sau după felul în care unii mai în vârstă se opreau și înclinau capul într-o parte, încremenind ca o stană de piatră.

Păreau atunci că nici nu mai respiră și acesta era de obicei semn că urma să am parte de Restricție. Ceea ce însemna că eram trimisă în camera mea în timp ce toți ceilalți își ocupau locul la posturile de luptă. Se întâmplase de două ori săptămâna trecută și am auzit că erau exerciții regulate de aplicare a Restricțiilor. La fel ca exercițiile în caz de incendiu din lumea searbădă pe timp de zi.

Da. Exact ce-mi plăcea mie cel mai mult, să fiu încuiată într-o cameră în timp ce altcineva iese afară și se bate. Punga cu gheață pârâi când mi-am schimbat poziția. Nu știu cum reușisem să-mi învinețesc și o fesă. Cel puțin, așa simțeam.

— Păi eu sunt fată deșteaptă. Pune-mă la încercare!

— Nu e vorba de cât de deșteaptă ești, Dru. E vorba de ce e sigur pentru tine, de vreme ce Christophe crede că există o cârtiță în Ordin. Tu ești singura *svetocha* pe care am putut să o salvăm de mai bine de treizeci de ani — ești o raritate și orice altă *svetocha* pe care reușim să o localizăm e ucisă înainte să apucăm să o aducem aici. Vrem să ne asigurăm că nu ți se întâmplă nimic rău și asta presupune în parte și să ne asigurăm că ești bine antrenată de la început. Deci motivul pentru care te-au trimis aici și ne-au dat o directivă atât de ciudată...

Se opri din nou. Te apuca damblaua, nu alta!

Astfel decurge o conversație cu Dylan. Se oprește în mijlocul propoziției, refuză să continue și rămâne cu ochii pironiți la birou, cu o expresie îndurerată pe chip. Aproape că-ți vine să-i plângi de milă.

Am scăpat punga de gheață în poală. Ceva umed îmi atinse ușor genunchiul îmbrăcat în blug și se infiltră în material.

— Şi dacă sunt aşa de importantă, de ce profesorii n-au timp să mă antreneze? De ce îl aşteptăm pe Christophe când Consiliul ăsta al vostru are aşa o problemă mare cu el? Şi de ce...

— Consiliul n-are nicio problemă cu el. Doar o *minoritate semnificativă* a Consiliului are. Nu e acelaşi lucru şi nu e nimic care ar trebui să te îngrijoreze. Ai destule probleme cărora trebuie să le faci faţă. Se uită la mine. O să se umfle şi mai mult. Ar trebui să iei nişte Ibuprofen şi să mergi la băi.

Cu alte cuvinte, eram pusă pe liber în stil mare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

M-am ridicat cu greu în picioare şi mi-am trântit din nou punga cu gheaţă pe faţă.

— Mersi pentru nimic.

— Cu plăcere. Totuşi ţine cont că nu-l trimit pe prietenul tău aici de faţă la camera de detenţie, pentru că a intervenit între voi şi a înrăutăţit situaţia.

Probabil că a regretat cuvintele imediat după ce le-a rostit, căci m-am răsucit pe călcâie şi l-am surprins închizând gura cu un clămpănit. Graves în sfârşit făcu şi el ceva — mă apucă de umăr şi mă trase afară din biroul lui Dylan, trecând pe lângă cele două armuri identice ruginite pe alocuri care ne priveau îmbufnate la intrare şi pe care se puseseră pânze de păianjen. Mă scoase pe holul cufundat în linişte.

— Să mergem, Dru.

Graves deschise în sfârşit gura când am ajuns la capătul holului şi în faţa noastră se profilau mari şi întunecate scările ca o spirală cohleară.

— Nu face decât să ne ameninţe.

Oh, deci te-ai hotărât în sfârşit să deschizi gura?

— Ce să-ţi zic, mersi. Ştiu şi eu asta.

— Cu plăcere. Hai să te duc la băi.

Îmi dădu drumul și se scotoci în buzunarele hainei lungi și negre de unde scoase un pachet boțit de Winston.

Graves putea aproape în fiecare zi să iasă din campus ca să facă rost de țigări. Ajunsese să-și petreacă timpul cu vârcolacii fără să se mai vorbească în șoaptă în urma lui. Ajunsese să se antreneze și să meargă la cursuri cu ei; începuse să se prindă la glumele lor și să-și facă și câțiva prieteni.

Dar eu? Eu eram singura fată într-o școală de băieți și eram ținută înăuntru ca un afurisit de hamster în timp ce toți ceilalți ieșeau afară și se distrau. Nu că aș fi vrut să plec undeva pentru o perioadă, după ce fusesem salvată din zăpadă și nebunie și adusă aici. Mâncarea era bunicică, comandaseră blugi și tricouri pe măsura mea și aveam la discreție hârtie de desenat și orice altceva aș mai fi vrut. Nu trebuia decât să-i aduc la cunoștință lui Dylan sau altui „consilier" și — hocus-pocus —, ca prin magie, găseam lucrul respectiv la ușă în dimineața următoare. Sau seara.

Îți dădea și fiori. Mai ales că de fiecare dată când voiam să mă plimb, chiar și prin fața clădirii, pe porțiunea de un metru pătrat de asfalt crăpat și pe pământul uscat al grădinii, apărea din senin un „consilier". De obicei era Dylan, care nici măcar nu se prefăcea că a venit să verifice ceva sau că doar se plimba și el pe acolo.

Nu, se uita fix și ciudat la mine și în ochi i se citea îngrijorare. Și asta îți dădea de gândit.

Doar că nu știam ce ar fi trebuit să cred.

— De cât timp suntem aici? l-am întrebat, uitându-mă la el pe după punga de gheață. Cam de o săptămână, nu?

Își luă din nou expresia afectată, de tip pedant, așa cum se întâmpla de fiecare dată când mă corecta.

— De nouă zile, cu aproximație. Mda.

Ridică din umerii lui slabi. Așa cum stătea cocoșat, cu nasul ascuțit, semăna cu o pasăre. Dar acum chipul lui

spunea altceva. Graves părea acum mai adult și mai preocupat ca niciodată.

— Serios, ar trebui să faci o baie. Chestia aia se tot umflă și arată destul de rău.

Punga cu gheață începuse să curgă. Apa rece formase o dâră șerpuită pe încheietura mâinii și fu absorbită de mâneca jachetei mele — sau mai bine zis a tatălui meu, căci era haina lui kaki de armată, luată de la magazinele de profil.

Portofelul lui era sub pat. Nu era cel mai sigur loc din lume, dar...

Și acest gând mă făcu să mă doară în piept. Ghemul mișcător de furie și încă ceva din piept se mai mări puțin. M-am stăpânit cât am putut eu de bine și l-am înăbușit să nu răbufnească. Am oftat adânc.

— Fie, o să mă duc la baie. Doamne! Apropo, de ce-ai sărit pe el?

De parcă nu știam. Dar poate că de data asta spunea cu voce tare.

Dar n-a făcut-o. Își întoarse privirea spre hol și își băgă și mai mult capul între umeri. Degetele lui lungi și dibace se jucau cu pachetul de țigări.

— Îți curgea sânge.

Am deschis gura să-i spun că nu sângerasem. Dar mi-am tras nasul din nou. Sângele care mirosea a cupru mi se uscase pe piele. Mi-am spus că dacă nasul unui vârcolac era atât de sensibil încât să poată spune înainte să-ți curgă sânge din nas, atunci probabil că la fel era și în cazul unui *loup-garou*.

— Ce pot să zic, mersi.

Am încercat să par amabilă, iar punga cu gheață pocni din nou. Se scurse din nou apă rece pe mâneca jachetei.

De minune, n-am ce zice!

— N-ai pentru ce, Dru! În seara asta ieșim în oraș să mâncăm burgeri. Vrei să-ți aduc și ție?

Părea plin de speranță.

Mi se strânse inima.

— Nu.

Nu voiam deloc să-i stric cheful.

— Or să se răcească până vii. O să iau câte ceva de la cantină.

Și cât am urcat scările cu pași apăsați, văzând că el tăcuse chitic în spatele meu, îmi venea să-mi dau una că nu acceptasem.

• • •

În sala de antrenament care înainte fusese capelă, în partea băieților, era o cameră lungă cu o mulțime de căzi cu buza de piatră încastrate în podea. Aveau o grămadă de compartimente și căzi comune și auzisem că era mereu cineva acolo.

Și în partea fetelor, camera lungă era la fel de mare. Avea patru căzi destul de mari cât să se înece două fete în ele și șase cabine de toaletă. Podeaua era de granit. Toate păreau bine întreținute, cu excepția colțurilor murdare și urâte — dovadă că fusese mult timp umezeală aici. Nici măcar clorul nu putea să scoată mirosul neplăcut.

Totuși, era cald și ieșeau aburi, iar apa din căzi bolborosea mereu. Dar nu mai văzusem niciodată pe nimeni aici.

M-am cufundat în cada cea mai îndepărtată de ușă. Hainele mele zăceau claie peste grămadă la câțiva pași de marginea căzii. Azvârlisem punga cu gheață fără prea mult entuziasm în coșul de gunoi nou și lucios care era așezat lângă chiuvete și acum atârna pe margine. Gheața se topea și picura pe podea.

Nici măcar nu mai aveam puterea să mă sinchisesc.

Lichidul alburiu, care nu era chiar apă, bolborosea. Mirosea a minerale și îmi lăsa în cerul gurii un gust fad. Nu se

simțea ca apa obișnuită. Era prea gelatinos. Preț de câteva secunde e atât de fierbinte, că arde. Apoi îmbracă pielea și bulele nu devin translucide. Timpul petrecut în cadă grăbește mult procesul de vindecare. Ceea ce e un lucru bun, deoarece aici antrenamentul de luptă presupune full-contact.

Asta dacă ești băiat.

M-am simțit destul de ciudat să umblu de una singură prin vestiar. Era ca și cum aș fi avut un apartament nupțial doar pentru mine, în timp ce băieții dormeau la comun. Și niciunul dintre ei nu aveau rafturi pentru cărți, un CD player propriu sau un consilier personal care să nu-i scape din ochi. Sau un calculator doar pentru ei, cu site-uri de cumpărături deja trecute la adresele preferate și un card de credit înregistrat la Sunrise LLC, pus într-o copertă îngrijită de hârtie lângă calculator, pe un birou din lemn de trandafir, plus o foaie informativă în care mi se comunica unde să pun să-mi fie expediate bunurile — căsuța poștală și punctul de colectare.

De-a dreptul înfricoșător. Tata n-a folosit niciodată carduri de credit. Cel puțin nu proprii. Pentru vânătoare, lichiditățile erau cele mai bune. Dar tipii ăștia formau Ordinul. Erau tari — era nevoie de bani ca să administrezi o astfel de clădire.

Și totuși nu părea atât de mare pe cât o descrisese Christophe. Lucru care-mi dădea iar de gândit. Și nu reușisem să accesez niciodată niciun site folositor, cum ar fi unul cu sistem GPS, ca să aflu exact unde eram sau arhivele orașului ca să aflu cine deținea bucata asta de pământ — ca să nu mai spun de încercarea de a afla dacă eu și Graves fuseserăm dați dispăruți. Astfel de informații ar fi fost folositoare, dar nu avea rost să las urme când știam că mașinăria nu era privată.

Așa că nu-l foloseam nici pentru cumpărături și nici nu-mi era de folos cu nimic. Putea la fel de bine să fie o bucată oarecare de plastic mută.

Orarul — Deprinderea artei transformării, Istorie, Algebră, Educație civică — fusese prins în piuneze pe ușa mea la două zile de la sosire, dar după prima zi de porcării plictisitoare, de ore recuperatorii, l-am făcut ghem și am început să-l bat pe Dylan la cap să mă pună să fac ceva competitiv. Nici măcar ora de Deprindere a artei transformării nu era cu nimic deosebită, ci doar o oră de socializare pentru un grup de cinci băieți-*djamphir*, care spuneau glume indecente și se uitau la mine cu coada ochiului. Cursul de istorie era ținut de un profesor blond, care mă pironea cu privirea între propoziții ca și cum își dorea să mă fac nevăzută, să dispar cumva.

Nu stătusem la niciun curs prea mult. O treabă mai bună mi se părea să mă învârt pe lângă sala de arme.

Graves mă certa mereu. *N-ar trebui să chiulești de la ore, Dru. Sunt importante.*

Mda. Pentru Dumnezeu, la ce-mi trebuia mie o oră de educație civică? De parcă îi păsa cuiva ce făceam atâta vreme cât nu ieșeam afară. Nici măcar *mie* nu-mi păsa, acum că toată lumea mea fusese întoarsă cu susul în jos.

Acum că tata nu mai era.

Nu te mai gândi la asta!

Dalele căzii erau alunecoase și grunjoase în același timp. Am dat de un scăunel și m-am așezat pe el. Am tușit, am luat în căușul palmelor un lichid greu, care nu semăna cu apa, și mi l-am întins pe față. Se auzi un trosnet. Căldura mângâietoare își făcea loc spre locul dureros, spre ochii care urmau să se învinețească. Am scos un sunet pe jumătate oftat, pe jumătate suspin. Ecourile se loveau surd de fiecare suprafață dură și curată. Oglinzile se aburiseră, ca de obicei, dar sunetul tot se reflectă în ele.

Mă întrebam, ca de fiecare dată când stăteam aici, dacă mama făcuse vreodată baie în cada asta. Dacă stătuse și ea

vreodată aici şi-şi auzise vocea răsunând din suprafeţele de piatră, sticlă şi metal. Mă întrebam dacă ea se simţise vreodată singură.

Mama făcuse parte din Ordin, sau cel puţin aşa îmi spuseseră Christophe şi Dylan. Dar nimeni nu voia de fapt să vorbească despre ea, ca şi cum era un subiect ruşinos. Şi nu ştiam dacă fusese vreodată aici. Complexul acesta de clădiri era destul de mare, dar totuşi neînsemnat, ţinând cont de anvergura lucrurilor.

Era o şcoală mică, cu vreo patru sute de elevi. Nu era genul de loc de unde să zboare elicoptere toată ziua. Dar poate că mă înşelam eu, căci Christophe nu-mi dăduse prea multe informaţii.

Pur şi simplu evitam cât de mult puteam să mă gândesc la asta. Doar că nu prea mergea.

Am deschis ochii. Lichidul crăpă şi începu să curgă în cioburi albe. Părul meu ud atârna şuviţe şi cârlionţii se chinuiau să se desfacă. Am atins obiectul de metal curbat de la gât şi m-am cutremurat de parcă aş fi zgândărit o rană.

Medalionul stătea chiar sub scobitura dintre oasele gâtului. Era din argint masiv, lung cât degetul meu mare, cu o inimă şi o cruce gravate pe faţă şi cu simbolurile mărunte pe spate, scrise parcă într-o limbă străină, care veneau în contact cu pielea mea. Mă obişnuisem atât de mult să văd medalionul lucind la gâtul tatei. Nu pleca nicăieri fără el. Acum, ori de câte ori îl vedeam în oglindă sau îl simţeam când îl atingeam cu mâna, mă cutremuram. Era ca şi cum mi-aş fi băgat degetul într-o priză electrică. Parcă nu se *cădea* să-l port eu.

Următorul gând dureros nu se lăsă mult aşteptat. Nu mai puteam să-l amân.

Tata.

Tata străbătea holul, iar bâzâitul se înteți atât de mult, încât mă cutremură din toți rărunchii. Visul începea să se depărteze ca cerneala colorată pe o hârtie udă și, pe măsură ce se îndepărta, eu mă străduiam să spun ceva, orice, să-l avertizez.

El nici măcar nu ridică privirea de jos. Mergea hotărât spre ușa aceea și visul se închise ca obiectivul unui aparat de fotografiat, înghițit treptat de întuneric.

Încă mai încercam să țip când tata a întins mâna liberă, cu în vis, și răsuci mânerul. Și din întunericul de dincolo de ușă se auzi un râs care nu se mai termina...

Am închis ochii din nou. Mi-am relaxat picioarele și am alunecat ușor sub lichidul din cadă. Acesta se închise peste mine ca un vis, ca un balsam, și căldura îmi pătrunse până la oase. Doar că în adâncul meu era o răceală unde nu putea ajunge. O răceală care nu era fizică.

E mort, Dru. Știi cine l-a omorât. Și știi și de ce.

Oare chiar știam? Știam că tata se aștepta să se întoarcă. Cu *siguranță* așa era — nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului singură în casă fără să se întoarcă să mă ia. Se întorcea mereu după mine, mai devreme sau mai târziu.

Păi se întorsese, *de fapt*. Doar că nu viu. Împușcasem un zombi în sufragerie, un zombi care fusese tata.

Doamne! Dintre toate lucrurile care îi vin de hac unui copil, ăsta trebuie să facă parte dintr-o categorie specială.

Știam cine îl omorâse și-l transformase într-un zombi. Aceeași persoană despre care Christophe, Dylan și toți ceilalți spuneau că o omorâse și pe mama.

Sergej. Nosferatul care arăta tot ca un adolescent, cu bucle negre și uleioase și ochi care te-ar putea înghiți cu totul. Același vampir care încercase să mă omoare și pe mine. Motivul pentru care nu aveam voie să ies din Școală, unde de-abia dacă puteam să mă plimb prin fața complexului, prin grădinile uscate și sterpe iarna. *Puteam* să ies

afară, dar nu fără să apară imediat cineva și să nu mă mai slăbească din ochi.

Cineva care să stea de pază. Pentru că Sergej — sau alt *nosferat* ca el — putea să se întoarcă. Era mare și tare printre vampiri, aproape un fel de rege de-al lor și știa că sunt vie.

M-au trecut fiorii prin tot corpul. Plămânii mă ardeau. Lichidul din jurul meu bolborosea, iar căldura mi se cuibărea în mușchi, liniștitor și vindecător. Fața mi se mai crispă o dată din cauza durerii severe și se cufundă sub apă. Frisoanele se înrăutățiră când m-am lăsat plutind pe apă și pentru o clipă m-am gândit să deschid gura și să las lichidul din cadă să-mi intre în gură, să-mi îmbrace toată gura, până la rădăcina limbii și...

Am ieșit la suprafață împroșcând din plin. Lichidul mi se scurgea din păr, îmi aluneca pe față și trosni când întâlni aerul și formă instantaneu un strat ciudat, alb ca ceara, peste fiecare centimetru din pielea mea goală. Îmi trebuiau zece minute la duș ca să mă clătesc pe păr.

Am clipit ca să îndepărtez lichidul care mi se agățase de gene și am inspirat, trăgând în piept o gură mare de abur.

Lumina albă mă izbi în ochi, risipind vălmășagul de gânduri din capul meu. Respirația deveni mai profundă și mai regulată, cu o poticneală la fiecare expirare.

Sub stratul alb și ciudat ca de parafină pe care-l formase lichidul din cadă, lacrimile se simțeau fierbinți și uleioase. Îmi alunecau unsuroase pe obraji, dar nu era nimeni să le vadă. Sau să mă audă plângând.

M-am așezat din nou pe scăunelul de piatră, mi-am îndoit genunchii la piept ca să îi pot cuprinde cu mâinile și am început să plâng în hohote. Apoi am urcat în cameră și am mai plâns puțin, până am văzut zorile printr-un lințoliu de nori și am picat, în sfârșit, într-un somn greu și agitat.

CAPITOLUL 3

Cantina era o încăpere lungă și îngustă, cu balustradele și mulurile din lemn închis la culoare. Pereții erau din piatră, cu lambriuri grele de stejar lăcuit, iar podeaua avea un linoleum de un albastru strident. Și lambriurile și linoleumul erau ciobite și uzate. Mesele și scaunele de plastic care scârțâiau puteau fi găsite în orice liceu din America.

M-am așezat singură la o masă de lângă holurile care duceau spre aripa de vest unde se țineau cursuri, și nu lângă ușa dinspre infirmerie și bibliotecă. Tăvile erau strâmbe, din plastic roșu, și arătau jalnic. Farfuriile erau din porțelan alb industrial și tacâmurile erau din inox ștanțat.

Mi-era dor de bucătăria mea. Mi-era dor de vasele mele, chiar și de cele desperecheate, și de borcanul de fursecuri, alb cu negru, în formă de văcuță al mamei mele. Îmi era dor de sufrageria mea, de hainele și CD-urile mele și de toate armele tatălui meu. Petrecusem toată dimineața — și seara, sau ce o fi fost — plimbându-mă prin fața sălii armelor, inventând scuze ca să stau în fața tejghelei și să inspir mirosul de metal și ulei de armă. Îmi era dor de cutiile mele cu lucruri, de camionetă, de tot.

Mi-era dor până și de gătit, și a *naibii* să fiu dacă aș fi crezut vreodată că o să ajung să spun așa ceva. Mâncarea de aici nu era rea, dar era marfă ieftină cumpărată angro și nu vedeam niciodată pe nimeni în bucătărie. Doar siluete neclare printr-un nor gros, ca ceața care se ridica din pădure în fiecare seară. Asta spunea ceva despre viața mea din ultimul timp — faptul că o masă de abur mișcătoare care distribuia mâncarea nu mi se părea decât oarecum ciudat.

Mâncarea era pusă pe mese speciale care mențin căldura, chiar în fața masei ciudate de abur. Erau paste, salate și deserturi. Aveau și burgeri, pizza și cartofi prăjiți pentru cei mai tineri sau pentru cei cărora le plăcea să mănânce ca niște adolescenți adevărați. Carne crudă și gătită în sânge pentru vârcolaci, inclusiv ficați și alte chestii la care nu m-am uitat prea bine. Aveau și cutii sau sticluțe cu vin, dar m-am ținut departe de ele.

Meniul de azi era format din farfalle cu sos de smântână, prosciutto și mazăre, salată cu roșii proaspete și un dressing la alegere și pâine cu usturoi care nu era rea deloc. Doar că zăcea în farfurie și se întărea. Mai era și o cutie de lapte cu ciocolată și o băutură energizantă într-o doză albastră. Albastrul dozei contrasta cu tava roșie, albul farfuriei și bobițele verzi de mazăre. Dacă aș fi avut creioanele mele, aș fi desenat întregul peisaj și l-aș fi intitulat *Natură moartă cu MGS*[1].

Tânjeam să desenez ceva, orice, dar de îndată ce mă instalam cu un blocnotes de desen în față, îmi dispărea cheful. Era pentru prima dată în viața mea când nu desenam cu furie. Visele mele erau ciudate, în culori, dar nu-mi dădeau ghes să mâzgălesc pe hârtie. Doar că stăteam ca pe ace, ca și cum aș fi așteptat să se întâmple ceva.

---

[1] Monoglutamat de sodiu.

Era rumoare în cantină. Pereții răsunau de sute de conversații și de chicoteala ocazională. Un grup de adolescenți într-o cantină e rețeta ideală pentru a da de belea de cele mai multe ori. Vârcolacii aveau mesele lor și băieții-*djamphir* la fel — de obicei în locurile cele mai bune, cum ar fi chiar la capătul cozii sau lângă ieșirea dinspre infirmerie. Chiar și aici erau bisericuțe.

La masa mea nu stătea nimeni. Încercaseră câțiva, dar au văzut că nu eram prea vorbăreață și au plecat. Era ca și cum eram eleva cea nouă în fiecare afurisită zi. Irving încercase să-mi spună ceva mai devreme, dar lăsasem capul în jos și o luasem din loc. Încă mă mai simțeam prost pentru că-l făcusem să-și iasă din pepeni în fața tuturor. Era jenant. Ce aș mai fi putut să spun?

Nu eram obișnuită să fiu un eșec pe toată linia. Și, Doamne ferește, nu căutam să mă împrietenesc cu nimeni la cataramă. De ce să-mi mai bat capul? Oricum avea cu siguranță să se ivească ceva. Mereu se întâmpla așa.

Nu stătusem la nicio școală mai mult de trei luni. Asta de când murise bunica.

Dylan tot spunea că eram importantă pentru Ordin, dar nici un profesor nu-și făcea deloc timp să mă învețe ceva folositor, cum ar fi să mă pregătească pentru luptă. Singura dată când mi-am făcut exercițiile de kata în sala de antrenamente (fostă capelă), spectatorii tot șușoteau și m-am simțit aiurea de tot. Eu eram obișnuită doar cu tata, care doar mă privea în tăcere, și-mi mai da poate câte o sugestie după ce terminam. Acum oriunde mergeam se vorbea în șoaptă în spatele meu.

Așa că îmi făceam exercițiile de tai chi o dată sau de două ori pe săptămână în camera mea, dar nici măcar ele nu mi erau de vreun ajutor. Nu mai simțeam acum calmul și grația cu care executam înainte vreme îndelungată

mișcările specifice acestui sport. Tot ce altădată mă ajuta să fac față situației nu mai dădea acum niciun rezultat.

Stăteam la masă, simțind toți ochii pironiți asupra mea. Urăsc senzația asta.

Irving stătea la două mese distanță. Îmi tot arunca priviri și într-un final se sprijini cu palmele de masă, ca și cum s-ar fi pregătit să se ridice. Dar apoi se așeză la loc cu ochii în tavă.

Graves trase scaunul de lângă mine.

— Salut, puștoaico!

— Salut.

Am dat drumul medalionului pe care-l strângeam în mână de parcă m-ar fi ars. Acesta se lovi de pieptul meu. Am ridicat capul spre el și am schițat un zâmbet forțat. Mă simțeam ciudat, nu mai zâmbisem de mult, dar m-am obișnuit cu gândul bucuriei și zâmbetul deveni mai firesc. Am avut o senzație puternică de ușurare care îmi exploda în piept, ca un obuzier.

— Cum ți-ai petrecut dimineața? Sau seara? Mă rog, ce-o fi.

Graves puse tava jos și se trânti pe scaun.

— Am aflat o mulțime de informații. Știi că unii vampiri cu leziuni cerebrale nu pot să traverseze o apă curgătoare sau autostrăzi principale? Și cel mai comun tip de poltergeist se hrănește aproape în exclusivitate cu bioelectricitatea adolescentelor?

Îndreptă spre mine sprâncenele unite — nimeni nu-l ținuse cu forța încă să-i smulgă fire din omida care îi traversa fruntea. M-am gândit să fac o remarcă, și pentru a suta oară am decis să renunț. Ochii lui verzi ardeau, și nu era doar imaginația mea. Chipul lui chiar era schimbat. Aducea mai puțin cu un copil și avea mai multă asprime în trăsături.

Acum aducea mai mult a vârcolac.

— Da, știam. De poltergeiști, vreau să zic. S-a întâmplat o dată, în sălbăticia din Louisiana...

Cuvintele mi se stinseră pe buze. Nu voiam să mă gândesc la asta. Tata o ținuse pe fată legată în timp ce eu făceam chestia aia de exorcizare a poltergeistului, cu apă sărată și cu bagheta de scoruș de munte a bunicii. Creatura azvârlise cu tot felul de obiecte casnice mici în noi, reușind să-l lovească pe tata zdravăn la cap cu o ceașcă de ceai până să-mi amintesc să înconjur patul de care era legată fată, ca să-i împiedic accesul spre ea. Și să-l slăbesc destul de mult, încât să pot să-l extermin.

Tata nu scosese niciun cuvințel despre subiectul ăsta — nici nu era nevoie. M-am dat eu cu capul de pereți destul. Și nici voiau să merg la cursuri normale, plictisitoare, de *recuperare*. Doamne, auzi la ei!

Graves pocni din degete. Avea două căni de hârtie cerată cu *caffe latte* și îmi întinse una.

— Alo, Pământul către Dru. Vrei să-mi povestești despre ce a fost vorba?

— Nu prea am chef, sinceră să fiu.

Am ridicat din umeri.

— Nu știam ce mi-ai spus despre *nosferatu*. Leziuni cerebrale zici?

— Am făcut azi un experiment cu apă sfințită și mostre de țesut — ne-am distrat pe cinste. Dacă iau o notă mare la cursul de noțiuni elementare, pot să încep să fac modeling pe calculator pentru migrațiile vampirilor. Așa am ocazia să-mi folosesc talentul meu de matematician.

Ochii îi scăpărară și sorbi din cafea, iar apoi aruncă o privire ageră peste tava mea.

— Vrei un burger?

Iu uite! El avea șansa să facă ceva practic la ore, în timp ce eu rămăsesem la orele de cultură civică. Am ridicat din umeri.

— Nu mi-e prea foame. Aș vrea să văd și eu cine gătește toate astea.

Graves dădu din cap, dându-mi de înțeles că știa perfect ce voiam să zic.

— Da, nici măcar nu pot să miros nimic prin ceața aia deasă. Din cauza asta încerc să mă limitez la prăjeli, în loc de diverse chestii la cuptor sau fierte. Încă nu suport prea bine carnea crudă. Dar am aflat ceva interesant.

Colțul buzei i se ridică și zâmbi trist.

— Hai! Întreabă-mă ce!

Zâmbetul forțat de pe fața mea nu voia să dispară.

— Bine. Te întreb. Ce-ai aflat?

— Puștii de aici sunt oile negre care provin din familiile de vârcolaci. Mămica și tăticul-vârcolac le fac bagajele și îi trimit la Școli. Fetele stau acasă și părinții le învață să lupte. Nu-i așa că-i interesant?

Deci fetele-vârcolac stau acasă. Și înseamnă că sunt mai multe școli. Cel puțin aveam răspunsul la unele întrebări.

— De ce sunt trimiși aici copiii-problemă? E ca o școală de corecție sau ce?

El se lumină din nou la față, de parcă îi ridicasem mingea la fileu.

— Da, cam așa ceva. Aici au parte de disciplină riguroasă, dragoste dură, și chestii de genul ăsta. Dar mai e ceva. Nu doar băieții-problemă sunt trimiși la școli, ci toți băieții. Așa e înțelegerea. Un acord între haitele de vârcolaci de la conducere și *djamphirii* care conduc Ordinul. Ordinul nu e singurul care luptă, ci e organizația *oficială*. Și au construit o infrastructură mare ca să-i țină pe copii în siguranță pe perioada instrucției și au promis să sprijine familiile vârcolacilor de la conducere atâta timp cât acestea trimit o cotă parte din băieții lor an de an. I se spune Zeciuiala.

Așa se explică.

— Sunt și familii de *djamphiri*?

— Unii *djamphiri* se căsătoresc sau trăiesc în concubinaj cu fete normale. Majoritatea trăiesc incognito, din cauza echipelor de vânători de vampiri, și mulți dintre ei nu rămân într-un loc decât până văd dacă fata dă naștere unui alt *djamphir*. Uneori nu se întâmplă așa. Ar *trebui* să vii și tu la curs, Dru. Pe bune.

Ih! Există un cuvânt pentru tipii de genul ăsta.

— Ihî! Asta când o să mă lase să merg la cursuri la fel de interesante ca alea la care mergi tu.

Am luat precaută o gură de *latte*. Era puțin cam prea fierbinte, dar nu era rea. Nu era ca o cafea făcută de tata.

Aproape că am tresărit. Iar îmi amintisem de el.

— Și care mai e viața ta?

Graves apucă un burger de pe masă și luă o gură enormă. Apoi se puse pe mestecat. La fiecare masă mă întreba același lucru.

Adică de fiecare dată prefera să stea aici, cu mine, în loc să plece cu noii lui prieteni.

În partea cealaltă a sălii, izbucni un meci de împunsături între un *djamphir* brunet și un vârcolac înalt și slăbănog. Vacarmul din sala de mese se schimbă o clipă, sub vuietul mulțimii auzindu-se mârâituri și lătrături. Un profesor-vârcolac — îmbrăcat cu pantaloni de piele, un tricou cu Kiss și cu favoriți care arătau straniu pe fața lui tânără, fără riduri — interveni între ei trimițându-i pe fiecare în altă direcție. Băiatul-*djamphir* așteptă până ce profesorul-vârcolac se întoarse cu spatele și făcu un gest vulgar către toți.

Mă așteptam ca puștii care știu despre existența Lumii Reale să nu se poarte ca niște macho pe care nu-i ajută prea mult capul. Se vede treaba că m-am înșelat.

Am dat afară cu putere aerul din piept. Nici nu-mi dădusem seama că-mi țineam respirația.

— E bine.

Am pus paharul de hârtie cerată pe masă.

— Vrei să mergem să ne plimbăm?

Graves înghiți repede.

— Am lupte după masă. E iadul pe pământ. Habar n-aveam că pot să ies așa de cotonogit de la antrenament.

— Zici că ai antrenament la lupte, nu?

Deci pe *el* aveau să-l învețe să lupte. Nicio problemă. Dar pentru mine nu avea nimeni timp.

— Și ce înveți acolo?

Graves ridică din umeri.

— Lunganul mă învață niște chestii elementare. Spune că trebuie să trec peste frica de a fi lovit și că ar fi bine să mă antrenez din greu, pentru că atunci când o să o iau razna de tot, antrenamentul o să mă salveze.

— Lunganul? Cine e tipul?

Părul îi căzu peste față când dădu din cap.

— Bobby. Asta e porecla lui — e înalt când se transformă. Are niște picioare de greier.

— Oh!

Văd că-ți faci o grămadă de prieteni.

— După ore mai ieși afară?

— Da. Mergem la alergări. Peste vreo două săptămâni o să fie lună plină; unii dintre puști or să aibă parte de prima lor Transformare. Dacă-mi fac corect exercițiile de parkour...

— Parkour. Ce cuvânt amuzant!

Am spus-o și l-am privit cum rânjește pentru a suta oară.

Acum chiar că-i străluceau ochii. De fapt, părea fericit.

— Ți-ar plăcea. Pe bune. Alergarea liberă e grozavă! Și după ce te învață cum să cazi, să sari și alte chestii de genul ăsta, e foarte ușor.

— Dar e doar pentru vârcolaci?

Graves ridică din nou din umeri.

— Ai putea să vii și tu. O practică și câțiva *djamphiri*. Doar antrenamentul, nu cursele propriu-zise.

— Graves! Hei, Graves! strigă cineva și el ridică privirea.

Un vârcolac cu părul creț îi strigă ceva din partea cealaltă a sălii și Graves îi arătă degetul mijlociu cu o rapiditate pe care abia o puteai sesiza. Un val de mârâituri traversă încăperea, dar acestea se domoliră când Graves îl țintui cu privirea pe vârcolacul în cauză, mijind din ochii verzi.

În Dakota, tipul care părea adeptul curentului goth n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Pe atunci se situa undeva la baza lanțului trofic, la fel ca și mine. Dar acum era chiar într-un fel... ei bine, un tip popular. Sau cel puțin se apropia de statutul ăsta. Îl ajuta faptul că era *loup-garou* — se bucura de toate avantajele de a fi vârcolac, dar fără partea neplăcută. Nu se făcea de doi metri și nici nu se acoperea din cap până-n picioare de păr ca o perucă uriașă. Christophe spusese că aici o să fie tratat ca un prinț.

Și lui Graves îi plăcea la nebunie.

Am coborât din nou privirea în tavă. Nimic din ce era acolo nu mai părea acum nici pe departe comestibil, așa că am mai luat o gură de *latte*. Aceasta îmi pică greu în stomac, bolborosi un pic și se liniști.

— Ce-a fost asta?

Graves ridică din umeri.

— Nimic. Le place să mă tachineze.

— De ce?

Pentru că stai lângă o ciumată?

— Eh, așa, Dru. Poftim.

Îmi dădu tava la o parte și îmi întinse în față o farfurie mică din tava lui. Un burger și niște cartofi prăjiți.

— Sunt fierbinți! Mănâncă!

Am luat un cartof. Avea și pliculețe cu ketchup, și am aruncat unul pe farfuria lui. Ne-am cufundat în liniște, ca într-un

balon de tăcere tovărășească destul de profundă încât să înghită scaunele goale de la masa noastră. Poate că sufeream de un fel de molimă socială. Și în plus, nici nu voiam să vorbesc. Doar cu Graves, dar chiar nu mai era nimic de spus.

Mi-am dat seama că, de fapt, mi-era foame. Pusese chiar și câteva murături în burger și scosese ceapa. Probabil era sigur că o să-l mănânc.

— Mersi.

— N-ai pentru ce. Prima dată e gratis.

Am schițat cu chiu, cu vai alt zâmbet strâmb.

— Dar nu e primul burger pe care mi l-ai luat.

— Și n-o să fie nici ultimul. E primul pe care ți l-am luat azi, așa că mănâncă, bine? Mai am jumătate de oră până să mă duc să-mi tăbăcească fundul. Vorbește cu mine. Ai comandat ceva în cameră până la urmă?

— Nu.

Hainele pe care le purtam acum sosiseră în niște colete cu un număr de cutie poștală pe ele, diferit de cel al punctului de colectare de pe foaia din camera mea. Îl notasem și-l ascunsesem în geantă — o astfel de informație se putea dovedi folositoare mai târziu. Cineva ghicise mărimea mea și făcuse treabă bună. Și vârcolacii îl scoseseră pe Graves „în oraș" — era un local în apropiere, deși clădirea ocupa câțiva acri din Sticksville — să se răsfețe.

Dar pe mine nu m-au dus nicăieri. Nu trebuia să afle nimeni despre *fata* care era la școala asta.

Mă întrebam de unde veneau banii, dar am decis apoi că poate că nu voiam să aflu. Aveam un teanc de bani lichizi în geanta mea neagră de pânză uzată și de obicei nu e mare șmecherie să faci rost de mai mulți.

Totuși, până acum nu mai fusesem nevoită să fac așa ceva. Bineînțeles că știam *cum* se face. Dar tata fusese mereu lângă mine și...

— Alo! Pământul către Dru!

Graves îmi flutură prin fața ochilor mâna lui lată cu degete lungi.

— La ce te gândești? Trebuie să fie ceva profund.

Am ridicat din umeri și am mai luat un cartof.

— Mă întrebam doar de unde vin toții banii ăștia. Nu e o operațiune ieftină asta pe care o desfășoară ei aici. Mă întreb dacă celelalte școli sunt mai mari. Dar asta tot nu răspunde la întrebarea cum își permit să plătească pentru asta.

Graves îmi luă seama o clipă uitându-se la mine cu coada ochiului. Avea din nou fața de adult și părea că ascultă un cântec pe care eu nu-l auzeam.

— Așa e. M-am gândit și eu la asta. Vrei să încerc să aflu?

— Sigur.

Am mai luat un cartof, am mușcat din burger și am sorbit din *latte*.

— Pot să vin cu tine? La lupte?

Pauza lungă pe care o făcu îmi dădu de înțeles care urma să fie răspunsul lui. *Probabil că n-ar fi o idee prea bună, Dru.*

Totuși, voiam să-l aud spunând asta cu gura lui. Ghemul de acid gastric care bolborosea în piept se mai umflă puțin.

— De ce?

Ridică din umeri. Degeaba. Acum nu mai avea constituția firavă de pasăre pe care o avusese cu câteva săptămâni în urmă, înainte să fie mușcat. Acum nu mai avea cum să pară mic.

— Nu te supăra, dar ție-ți place prea mult să sari la bătaie. Și eu urăsc să mă vadă o gagică cum iau bătaie la fundul gol. E o chestie masculină.

Simțeam că mă schimbasem la față, așa că mi-am lăsat părul să facă o cortină între noi, ascunzându-mi expresia de pe chip. Uite că părul lung e și el bun la ceva! Și cum nu mai

eram în vreun orășel uitat de lume din Vestul Mijlociu, părul meu nu mai făcea figuri. Ca să vezi!

— Să știi că *gagica* asta ar putea să te bată măr și pe tine.

— Știu eu un profesor care m-ar lua la bătaie sau m-ar da afară dacă am face chestia asta, Dru. Hai să n-o facem!

— Nu te-ar da afară. Aș pleca și eu în cazul ăsta.

Aș pleca oriunde numai să scap de aici. Dar n-aș putea, nu? Nu când știu că regele vampirilor e pe urmele mele, nu-i așa?

— Am sfârși amândoi morți.

Părea serios, lucru care nu-i era caracteristic și își atinse umărul cu mâna opusă. Chiar în locul unde fusese mușcat. Se frecă puțin, de parcă încă îl mai durea încă.

— Te rog, Dru. Să nu facem asta, OK?

Am lăsat burgerul să-mi cadă din mână. Acesta se revărsă pe farfurie. Am împins scaunul ca să mă ridic. Buzele mi-erau uleioase. Mâncarea îmi căzu greu la stomac, ca o bilă de bowling.

— Bine. Hai să facem ca tine. Distracție plăcută la antrenament!

— Dru...

Dar eu m-am ridicat, am împins scaunul la loc sub masă și am plecat.

Când a venit mai târziu la ușa mea, eu o închisesem și o încuiasem cu cheia. A bătut un timp și pe urmă a plecat. Și eu m-am așezat pe pat, jucându-mă cu medalionul mamei și întrebându-mă cât timp voi mai sta închisă aici.

CAPITOLUL 4

Cioc. Cioc-cioc. Cioc.

M-am întors agitată pe partea cealaltă. Somnul se îndepărta de mine tiptil, ca o pisică. Nu voiam să plece și m-am agățat de el cu degete lenețe. Visam ceva important. Era un avertisment, niște aripi de bufniță care îmi fâlfâiau lângă cap.

Patul era lat, moale, și mă afundam în el, un pat de lemn de arțar cu patru picioare, cu draperii albastre transparente și pline de praf, care erau date la o parte. Toată camera era albastră, de la cuvertura de catifea indigo la tapetul bleu, de culoarea cerului, cu cruci aurii și până la vernisul albăstrui de pe cele șapte corpuri de bibliotecă și draperiile grele din catifea de culoarea cobaltului. Covorul de pe jos era de culoarea safirului, și încă destul de gros, de puteai să pierzi monede prin el, deși avea mai mulți ani decât mine. Fereastra nu avea zăbrele, deoarece dădea spre o grădină mică și intimă înconjurată complet de ziduri înalte și goale care era două etaje mai jos, în spatele unei uși baricadate la care puteam să ajung doar dacă ieșeam pe ușa camerei mele, coteam de trei ori și coboram două rânduri de scări.

Trebuia să depun mult efort dacă voiam să ies la aer să mă plimb, pe un petic de pământ arid şi bătut de vânt, cu poteci de pietriş şi cu nişte crengi fără frunze, veştejite, care probabil în primăvară fuseseră tufişuri de trandafiri. Asta dacă-mi doream cu ardoare să cutreier sub un cer cenuşiu, printre lujerii cu ghimpi, care te înţepau.

În loc de gratii, erau obloane grele de fier, cu inimioare şi cruci sculptate, dispuse în rânduri egale, de-a lungul lor.

Le-am lăsat deschise. Când erau închise, întreaga cameră se cufunda în tăcere şi părea moartă.

Ochii mi se deschiseră încet. Avertismentul se retrase în vis. Oare fusese bunica? Oricine ar fi fost, încerca să-mi spună ceva important.

Cioc-cioc-cioc. Cioc. Cioc.

Un val rece de groază îmi porni din creştetul capului şi se răspândi în tot corpul. Sunetul mi-era cunoscut — nişte degete care bat febrile în geam. Amintirile se amestecară cu visul şi conspirară să mă tragă înapoi la somn. Dar perna deveni deodată tare şi fierbinte.

La uşa din spate era un zombi. Ochii îi atârnau din orbite. Erau albaştri, iar albul ochilor se înceţoşase deja de putregaiul morţii. Fălcile erau un amestec de carne şi sânge îngheţat; ceva îi mâncase jumătate de faţă. Buricele degetelor, deja mâncate până la os, zgâriau geamul. Din mână îi atârnau fâşii de carne. Stomacul mi se întoarse pe dos. Privirea mi se înceţoşă la colţul ochilor şi vuietul ciudat din capul meu semăna acum cu un avion cu reacţie care decolează.

L-aş recunoaşte dintr-o mie. Chiar dacă era mort şi sfârtecat, ochii îi rămăseseră aceiaşi. Albaştri ca gheaţa iernii, tiviţi cu gene blonde.

Privirile noastre se întâlniră. Creatura înclină capul într-o parte, de parcă ar fi auzit un zgomot îndepărtat.

Am scos un sunet sec, ca un lătrat, şi m-am aruncat în pernele de lângă hol, lovindu-mă la şold de un teanc de cărţi.

Viata îşi încleştă pumnul putrezit, cu carnea mâncată de o eruptură pe care nu voiam să mi-o imaginez şi la care nu voiam nici măcar să mă gândesc şi lovi în geam.

M-am ridicat brusc în capul oaselor, trăgând aer în piept, eliberându-mă de sub păturile grele. Cearşafurile de satin, umede, îmi alunecară umede de transpiraţie pe piele şi se transformară în nişte degete ude care mă strângeau de şold şi de gleznă. Mi-am încleştat pumnii şi am lovit în aer. Ţipătul mi se opri în gât. În cameră se auzi o clipă un fâlfâit înăbuşit de aripi, dar bufniţa bunicii — pasărea care stătuse pe pervazul ferestrei salonului de la spital în timp ce ea-şi dădea ultima suflare, pasărea care mă avertizase că eram în pericol şi care mă condusese la camioneta tatei cu o săptămână şi jumătate în urmă — nu se ivi.

Ceva nu miroase deloc bine aici, Dru. Ar trebui să fii cu mami în pat. Dar vocea amuţi imediat ce m-am trezit brusc şi mi-am dat seama că ţineam strâns în mână medalionul mamei. Palma mi-era udă.

Am clipit din nou, încercând să separ visul de realitate.

Cioc. Cioc-cioc. Sunetul era real şi venea de la fereastra dormitorului meu.

M-am rostogolit din pat şi am aterizat jos cu putere. La contactul cu solul, dinţii îmi clănţăniră — norocul meu că nu mi-am muşcat limba. Mâinile îmi erau prea neîndemânatice şi încete, pipăind pe noptieră după o armă. Dacă eram acasă, aş fi avut o armă. Dar aici, nu aveam altceva decât cuţitaşul cu lamă de argint — toate armele erau înregistrate în sala de lupte sau în cea de arme, inclusiv pistolul pe care-l aveam asupra mea când m-au salvat. Cu excepţia cuţitului de buzunar cu arc, care fusese uitat în buzunar, cel despre care nu spusesem nimănui.

Mi s-a părut o idee bună să nu spun nimănui despre el, atâta tot.

Am apăsat butonul care elibera lama suicidală. Aceasta țâșni afară și bătaia în geam se opri.

Am clipit și m-am frecat la ochi de urdori cu cealaltă mână. Săgețile subțiri de lumină palidă de iarnă își schimbară poziția când creatura din dreptul ferestrei mele se mișcă.

Era ziuă. Firește — pe timpul zilei, Școala e cufundată în somn, căci atunci e în siguranță. Sau cel puțin atunci e ferită de *nosferatu*. Câțiva dintre elevii-vârcolaci mai în vârstă frecventează împrejurimile pe timpul zilei, formând patrule umane și mai puțin umane. Mi s-a părut că și câțiva dintre profesorii-*djamphir* făceau la fel, dar nu mă deranjasem să întreb. Mi se păruse de ajuns să mă supun și să dorm pe timpul zilei și să stau trează toată noaptea, chiar și atunci când bioritmul meu a avut ceva probleme de adaptare.

Am simțit în gură un gust sălciu. M-am ghemuit lângă pat, cântărind opțiunile pe care le aveam.

Clic. Mânerul ferestrei se ridică cu zgomot. Cuțitașul cu arc se roti singur în mâna mea, cu lama lipită de încheietură și de antebraț. Lama cu marginea de argint avea să vină de hac oricărei creaturi rele și aș apuca cel puțin să aplic și eu o lovitură sau două în orice luptă. Am tras adânc în piept o gură mare de aer cu praf, încremenit, simțindu-mi inima cum mi se face ghem și-mi urcă în gât. O senzație ciudată de calm coborî asupra mea.

Tot ce era aici mă uluia total. Mai ales gândul că o creatură stranie amenința să pătrundă în camera mea pe fereastră.

Știam cum să rezolv problema. Situația mi-era familiară. Odată, în Louisiana, am avut o altercație cu un rege voodoo, care a pătruns pe fereastră, aducând peste noi spiritele unor gândaci. Dar mie mi se arătase bufnița bunicii înainte și îi spusesem tatălui meu, așa că atunci când fereastra se

clipărnese cu un zăngănit argintiu și au început să curgă înăuntru primii gândaci imenși, eram pregătiți.

Când lighioana, orice ar fi fost ea, urma să intre pe fereastră, aveam să fiu pregătită.

Asta așteptam de atâta timp, fără să-mi dau seama măcar. Restul nu era decât pas bătut pe loc. Ce se întâmpla acum, când îmi simțeam inima în gât și corpul întreg deodată treaz și zbârnâind de frică, era real.

Și când mi-era frică, nu trebuia să mă gândesc că nu era nimeni cu mine sau că eram singură.

Stăteam tot ghemuită acolo, cu maioul răsucit, în boxerii care se strânseseră pe mine în timpul somnului și îmi intraseră în fund, și mi-am dat seama că undele subțiri și albastre de energie care jucau pe pereți nu trosneau și nici nu scânteiau. Muncisem ceva la ritualul de protecție fără bagheta de scorus a bunicii, dar mă descurcasem. La urma urmei, bagheta nu era decât simbolică — așa cum îmi reaminteșe bunica de atâtea ori.

Nu face nici pe departe cât voința care e în spatele ei, Dru. Să nu uiți asta!

Mereu spunea lucruri de genul ăsta. *Să nu uiți, Dru. Trebuie doar să-ți amintești!*

Asta era problema. Lucrurile pe care aș fi preferat să le uit îmi răsunau acum tot timpul în cap. Cum ar fi un zombi la ușa bucătăriei, sau un loc mic și întunecat plin cu animale de pluș și mirosul fricii pe care îl emană o fetiță toropită de somn.

La ce creaturi nu reacționau undele de protecție? Nu erau multe pe listă și am început să le revizuiesc în minte frenetic.

Fereastra se deschise. Un curent de aer rece care mirosea a ploaie suflă pe lângă draperii și acestea se dădură la o parte ca să-și facă loc să se strecoare cu mișcări abile înăuntru.

Bocancii îi aterizară pe parchet și fereastra se închise cu un scârțâit ușor. Se întoarse spre mine. Lumina slabă și cenușie a zilei îi atingea părul negru și lucios, iar șuvițele blonde îi jucau ca niște degete care îi pieptănau părul ușor ca mătasea.

Mătură cu privirea camera și se opri asupra mea. Avea ochii de un albastru intens, ca cerul de iarnă, care luceau în semiîntuneric. Purta o geacă de piele ca de star rock, lungă până la șold. Își trecu o mână prin păr și scutură din cap, împroșcând cu apă în jur. Privirea rece și albastră rămase pironită asupra mea și am simțit deodată miros de plăcintă cu mere.

— Bună, Dru.

Buzele i se arcuiră într-un rânjet. Uitasem cum planurile și unghiurile feței contribuiau toate la aspectul lui, făcându-l să pară nu chipeș, ci doar... un tip *bine*, felul cum i se arcuiau puțin sprâncenele și cum tunsoarea lui neglijentă părea în același timp scumpă și nestudiată.

— Ai fost fată cuminte? Îngerul tău păzitor vrea să știe.

Mă holbam la Christophe, cu gura ușor deschisă, și mi-am dat seama cât de ridicolă păream probabil când am tras draperiile și în cameră se făcu întuneric.

— Doamne! am exclamat în șoaptă. Pe unde ai umblat?

Era aproape cea mai inutilă întrebare din lume, dar asta îmi ieși din gură.

— Pe aici, prin jur.

Măsura camera cu pași mari și săltați, se opri la ușă și atinse lanțul, broasca și zăvorul pe care îl pusesem înainte să mă culc.

— Foarte bine, văd că te baricadezi serios și ai făcut și ritualul de protecție. Acum nu mai ești o vrăbiuță mică și neglijentă.

Niciodată n-am fost neglijentă! Dar nu merita să deschid gura pentru atâta lucru, căci erau lucruri mai importante de discutat. Toate întrebările la care nu reușisem să aflu răspuns

În ultima săptămână și jumătate se luptau să iasă la suprafață, dar pierdură bătălia în fața a două întrebări lipsite de importanță.

— Unde e mașina mea? Și toate hainele mele?

Poate că nu erau așa de *lipsite de importanță*, dar aș fi putut să întreb altceva. De exemplu, „De ce nu mi-ai spus despre fiecare de sânge?" sau „Asta a fost camera mamei mele?" sau chiar „De ce am impresia că mă așteptau? Ce le-ai spus? De ce nu mă învață nimic concret?".

Christopher se răsuci pe un călcâi, inspectă restul camerei și într-un final se uită din nou la mine. Eu încă stăteam ghemuită lângă pat, cu cuțitul în mână, pregătită de atac.

— Am avut grijă de toate lucrurile tale, vrăbiuțo. Camioneta e bine mersi într-un depozit din sud sub alt nume.

Ridică ușor o sprânceană elegantă.

— Nu ți-au dat nicio haină? Sau un cont de cheltuieli?

Obrajii mă ardeau atât de tare, încât mă mira că nu luceau. M-am ridicat în picioare, înăbușindu-mi impulsul de a trage de boxeri. Când încerci să-ți scoți chiloții din fund nu ai nicio șansă să pari elegant.

— Bineînțeles că mi-au dat. Dar acum *dormeam*.

— La adăpost, în siguranță, într-un cuibușor albastru. Mă întreb de ce te-au instalat aici.

Scutură din nou din cap, împroșcând cu apă în jur. Era ud leoarcă.

— Ți-a fost dor de mine?

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Am pus cuțitul pe noptiera cochetă și am tras de maiou.

— Mă duc să-ți aduc un prosop și să pun ceva pe mine. Pe urmă putem să...

Îmi aruncă o privire de un albastru intens, apoi își dădu părul pe spate cu degetele țepene și măsură din nou camera din ochi.

— Mi-ar prinde bine un prosop, dar nu trebuie să te deranjezi să te îmbraci. Nu pleci nicăieri.

În cameră se lăsă tăcerea. El mă privea fix, eu mi-am ferit privirea şi roşeaţa din obraji îmi dispăru. Mirosul de plăcintă cu mere invadă spaţiul dintre noi şi deodată m-a cuprins bucuria că nu-mi mai curgea sânge pe nicăieri şi nici nu mai aveam vreo zgaibă. Ştiam ce forţos şi rapid era Christophe. Dacă îi miroseam a sânge şi îl apuca foamea, ce şanse aveam oare în faţa lui?

Ceea ce mă făcu deodată să mă gândesc la altceva. Dar dacă Irving se purtase cu mănuşi cu mine? Sau dacă nu, şi să zicem că era Christophe mai forţos, de ce naiba era aşa?

Cât de bătrân era *djamphirul* care mă salvase? Se vedea clar că era un „consilier", şi de obicei aceştia sunt mai în vârstă.

Mult mai în vârstă.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu mi le-ai spus.

Am încercat să nu folosesc un ton acuzator. Am devenit deodată foarte conştientă de maioul care se lipea de mine şi de aerul rece care îmi atingea pielea goală. Îmi simţeam picioarele foarte lungi, foarte slabe şi cam nerase.

Bine, eu port blugi tot timpul. Nici dacă m-ai plăti nu m-aş epila cu ceară şi cine are timp să dea cu lama peste tot în fiecare zi? Când locuiam sub linia Mason-Dixon, reuşeam să ţin pasul, dar după ce m-am mutat aici, la urşii polari, şi am aflat că eram mult mai implicată în Lumea Reală decât mi-aş fi închipuit, nu prea am mai avut timp şi de operaţiuni de îndepărtare a părului de prisos.

Mi-am spus totuşi că aş putea să-mi fac puţin timp de acum înainte. Obrajii îmi ardeau atât de tare, încât mă miram că nu-mi ieşeau aburi din piele.

— Dru.

Făcu doi paşi spre mine, strivind covorul sub bocanci.

— N-am avut timp pentru multe detalii, îţi dai şi tu seama, nu?

Mi-am împreunat mâinile pe piept. Măiculiţă, ce frig s-a făcut deodată aici! Şi oare Christophe mirosea şi înainte aşa de bine? Era oare apă de colonie? Apă de toaletă cu miros de plăcintă de Crăciun?

— Da, cred şi eu, am spus într-un final.

E adevărat că nu fusese timp să stai să iei notiţe, dar tot ar fi putut să-mi spună câte ceva.

Oare l-aş fi crezut? Tot ce trebuia să fac acum era să mă uit în jur, prin camera asta cochetă, şi să mă gândesc la gratiile de la celelalte ferestre. Sau la prima Restricţie, când clopoţelul a sunat şi toţi au sărit la posturile lor şi Dylan m-a târât în camera asta şi mi-a spus să încui uşa.

„Dar de ce?" Voisem neapărat să aflu şi Dylan îmi arătase dinţii, colţii care se curbau în jos când începea transformarea.

„Pentru că ăsta nu e un exerciţiu", spusese el. „Şi tu eşti cea pentru care noi vom muri dacă reuşesc să treacă de apărarea exterioară. Acum încuie uşa."

Christophe scutură din nou din cap. Stropii de apă zburară ca nişte nestemate.

— Mi-ar prinde bine un prosop, Dru.

— OK.

Am păşit apăsat cu picioarele goale spre uşa dintre două rafturi de cărţi. Aveam baie proprie, în timp ce băieţii din dormitoarele comune trebuiau să se mulţumească cu baia la comun. Şi încă nu-mi dădusem seama cine făcea curăţenie, deşi baia mea nu era nici pe departe la fel de murdară ca grotele de jos. Dar nici eu nu făceam prea multă mizerie.

Cel puţin atât învăţasem din traiul cu tata.

Şi prosoapele erau albastre şi puţin uzate. Erau de un albastru aprins, ca cerul de vară. Culoarea maşinii noastre, culoarea ochilor tatei, mai calzi decât ai lui Christophe, chiar

și când erau injectați după o noapte în care băuse Beam sau când era „într-o dispoziție a naibii de proastă", cum spunea el.

A trebuit să mă opresc și să respir adânc. Pe lângă senzația de panică nebună de a nu fi abandonată din nou, mă încerca un sentiment puternic de ușurare, la fel de viu ca pictura în ulei. Era o senzație familiară — ușurarea pe care o simțeam de fiecare dată când tata se întorcea să mă ia cu el.

Acum ce anume mă făcea să mă simt ușurată? Nimic, cu excepția faptului că *cineva* venise după mine. Când îți petreci viața așteptând să vină cineva să te ia ca pe o carte de la bibliotecă sau ca pe un bagaj, intensitatea senzației de ușurare devine puțin ridicolă.

Dar cel puțin Christophe nu uitase de mine.

Am înșfăcat un prosop mare de baie și am ieșit. Christophe nu se mișcase din loc. Se holba la rafturile goale cu o expresie ciudată pe chip. Încercasem să le mai umplu cu câteva bibelouri — inclusiv un elefant de sticlă albastru cu trompa ridicată — pe care le așezasem pe diverse rafturi. Cărțile, CD-urile, saltelele mele — toate erau în mașină. Nimic din ce era aici nu-mi aparținea. Nici măcar nu mirosea prea bine — când o încăpere n-a mai fost locuită o vreme, îți dai seama. Și aerul miroase a stătut. Când te muți undeva unde nimeni nu a mai respirat de ceva vreme e ca și cum ai încerca niște pantofi care nu-ți vin prea bine, dar care speri că o să se lase.

Însă în cazul pantofilor nu e valabil. Și eu n-am stat niciodată prea mult într-o casă atât de ostilă, și nu știu dacă și casele se destind cu vremea.

Totuși, începeam să cad la pace cu unele bibelouri. Acum nu mi se mai părea că afișau o atitudine dezaprobatoare, de mimoze, și începeau să se obișnuiască cu mine. Și când mă întorceam de la cantină, cel puțin mirosea din ce în ce mai mult a cameră de hotel, în loc să miroasă a criptă.

— Poftim.

I-am aruncat prosopul lui Christophe, iar el îl prinse cu o mișcare scurtă și precisă.

— Să aud ce ai de spus.

— Și dacă am venit doar să te văd?

Își frecă părul, se șterse pe față și pe mâini. Jacheta scârțâi puțin. Avea mâinile ude și am văzut dâre adânci și roșii provocând care îi traversau palmele și îi crestau încheieturile degetelor. Și-a scuturat mâna. Degetele își recăpătaseră culoarea lor albă și erau din nou perfecte când ridică un deget și îl examină critic, dând aerul afară din piept.

Inima mea fâlfâi ciudat.

— Zău așa! N-ai fi așteptat atât dacă îți doreai așa de mult să mă vezi.

Și nu te-ai strecura pe fereastra camerei mele dacă ar fi totul în regulă. Am găsit o cămașă mare de flanel în carouri pe care o luase Graves într-una din sesiunile lui de cumpărături și mi-o pusesem pe mine, chinuindu-mă pe bâjbâite să o închei la nasturi. Mirosea vag a fum de țigară, a băiat și a săpun odorizant tare. Un alt val straniu de ușurare mă străbătu.

— Pe unde ai fost, de fapt? Ai venit cu mașina până aici? Ești bine?

— Da, sunt bine. Sunt impresionat că-ți pasă.

Se frecă după ureche și rânji ca o pisică. Șuvițele blonde care îi jucau prin păr păreau mai închise la culoare din cauza părului ud, dar încă erau vizibile. Își dădu și el haina jos și căută din priviri un loc unde să o pună. I-am arătat cu degetul scaunul de la calculator care scârțâia și el o puse pe spătarul lui. I se văzură mușchii mișcându-se sub puloverul subțire și negru cu anchior.

Am întors privirea spre draperiile trase bine peste geam. Era destul de întuneric înăuntru și mă bucura lucrul ăsta.

Dar erau destule alte motive pentru care să nu mă încânte faptul că era întuneric. Am aprins veioza de la capătul patului — un exemplar antic, de alamă, cu un abajur albastru de sticlă colorată — și când m-am întors, l-am surprins pe Christophe uitându-se la mine. Ochii lui erau chiar mai albaștri decât camera, dar ciudat de decolorați.

Ochi ce aminteau de iarnă.

— Până la urmă, câți ani ai?

Nu mi-am pus mâinile în sân, dar am luat din nou cuțitașul în mână. N-am încercat să împing lama la loc, ci doar l-am ținut lejer.

Mă făcea să mă simt mai bine. Părul îmi stătea ciufulit în toate direcțiile și boxerii îmi stăteau ciudat pe mine, dar cel puțin mă simțeam echipată să fac față situației dacă țineam cuțitul în mână.

De ce? El n-are de gând să-mi facă rău. Senzația de ușurare explodă din nou în pieptul meu, dar sub ea se ițea capul pleșuv al fricii. Acum știam de ce era în stare un *djamphir.*

Era o dovadă de prostie să nu-ți fie frică de ei.

Christophe rămase nemișcat. Se uita fix la coșul pieptului meu, unde lucea medalionul mamei mele. Când m-am mișcat puțin ca să-mi închid cămașa la gât, privirea lui se mută în sfârșit pe fața mea. Obrajii îmi ardeau ca niște ochiuri de aragaz.

— Sunt puțin mai mare ca tine, Dru.

Aruncă din nou o privire rapidă prin cameră, de parcă se aștepta să fie cineva care să se ascundă în întuneric.

— Camera asta îmi aduce aminte de a mamei tale. Ea a fost ultima *svetocha* pe care am reușit să o salvăm.

Poftim, spunea tonul lui. *Asta îți răspunde la întrebarea pe care voiai să o pui de fapt?* Scutură prosopul și aruncă din nou o privire în jur. O adiere cu miros de plăcintă de mere mă atinse pe obraz.

— Ea avea o grămadă de cărți. Probabil că sunt puse la păstrare undeva. Pe tine te așteaptă.

Mâna mea dădu să se ridice. Voiam să ating medalionul mamei. M-am abținut însă.

— Ei nu vor să mă antreneze.

Mi-am dat drumul la gură și am încercat să nu mă smiorcăi.

— Ai spus că o să se ocupe de mine. Nici vorbă de antrenament de luptă sau ceva de genul ăsta, mă tratează de parcă aș fi...

— De sticlă? înclină capul într-o parte.

Pielea lui udată de ploaie era perfectă, ca o mătase umedă.

— De parcă ai fi fragilă? Valoroasă? Se poate și mai rău, *milna*[1].

Nu și din perspectiva mea.

— Uite care-i treaba, n-o să progresez cu nimic dacă or să mă trateze în continuare ca pe o...

Nici măcar nu l-am văzut când s-a mișcat. Într-o fracțiune de secundă traversă camera, cu prosopul în mână și capul ridicat. În secunda următoare, m-am trezit nas în nas cu el, și o adiere caldă cu miros de mere și de condimente îmi trecu prin păr și mă atinse pe obraz.

Am căzut jumătate pe spate, agitând cuțitul în aer. Niște chingi calde de oțel îmi cuprinseră încheieturile și le răsuci. Brațul mă săgetă de durere, cuțitul îmi fu smuls din degetele care deodată deveniră inerte și genunchii mi se îndoiră. Mă apucă cu cealaltă mână de ceafă, de sub păr. Umărul meu se răsuci, străpuns de durere, în timp ce se contorsiona într-un fel pentru care nu era anatomic construit.

Mișcă, Dru! Vocea tatălui meu îmi răsuna din nou în cap. Nu era decât o cale de scăpare și așa am procedat — m-am

[1] Iubita mea (lb. poloneză).

aplecat înainte, făcându-mi avânt ca să lovesc cu piciorul din răsucire. Umărul meu trosni puternic și fu străbătut de o durere ascuțită când degetele lui Christophe îl slăbiră din strânsoare. L-am nimerit cu piciorul gol în genunchi și am apăsat călcâiul. A fost o lovitură bună și Christophe scoase un sunet scurt și ascuțit, ca un râs.

Am aterizat pe podea și m-am rostogolit, ridicându-mă în poziția ghemuit. Cuțitul nu se vedea nicăieri și Christophe își îndoi piciorul puțin, scuturându-l. Ar fi trebuit să arate caraghios într-un singur picior, dar semăna cu o felină care dă din labă. Restul corpului era într-un echilibru perfect.

Rămâi jos, la pământ! Dacă vine spre tine, ai mai multe șanse să-l pui la pământ. Am aruncat o privire spre ușă. Nu se întrezărea niciun ajutor de acolo — m-ar fi costat prea multe secunde prețioase ca să descui ușa, să deschid zăvorul și să dau lanțul jos.

— Bun, zise el. Cauți o cale de ieșire, căci sunt prea rapid. Foarte bine. Dar eu sunt deja aici și tu n-ai nicio armă, *milna*. Ce faci în cazul ăsta?

Să crezi tu că n-am nicio armă! Mereu se găsește câte o armă. M-am uitat în jur, dar n-am găsit decât bibelouri cu care puteam să arunc în el. Am auzit din nou un fâlfâit înăbușit de aripi. Făceau să vibreze aerul din cameră. Părul mi se ridică ușor într-o adiere, care părea să se fi iscat din senin și am rămas nemișcată.

Aproape că mă așteptam să văd bufnița bunicii. Dar nu se întâmplă nimic. M-am uitat cu luare de seamă la Christophe.

— Ia uite la ea! zise Christophe și dădu din cap.

Părul îi devenea lins și negru pe măsură ce începea să se transforme. Poți să ai o transformare fadă sau una foarte expresivă, iar cele care presupun luarea altei forme — de obicei a unui animal pe care nu poate să-l vadă nimeni altcineva — sunt cele mai puternice.

De aici venea și foamea de sânge. Exista în adâncul tău ceva întunecat care te făcea să o iei razna când îți mirosea a sânge.

Christophe se lăsă jos, încet, pe vine. Se sprijinea într-o mână cu degetele răsfirate de covor ca să-și păstreze echilibrul și nu mă slăbea deloc din ochi.

— Ești foarte aproape de maturizare, Dru. Ai un talent înnăscut de netăgăduit, mai ales când ești într-o stare de apogeu emoțional. Dar nu poți să mizezi pe asta. E posibil să nu fi fost primită la sesiunile de lupte pentru că cei de aici pregătesc un program personalizat pentru tine sau caută să aducă profesori. Sau poate din alte motive.

Ceva îmi spunea că el era mai mult de părerea că erau „alte motive". Tot nu-mi spunea ce știa sau ce presupunea.

— Dylan mi-a spus că din cauză că nu te-ai întors tu.

Nu m-am relaxat. Nici el. Tensiunea se simțea între noi, o căldură pe care nu știam s-o descriu și care-mi trecea prin mâne.

— Ah, Dylan! Ce mai face el?

Zâmbetul care se așternu pe chipul lui nu era deloc plăcut. Era rânjetul unei pisici în fața unei găuri de șoareci.

— Ți-a spus că a fost îndrăgostit de ea?

— Hm? Ce spui acolo?

— Toți am fost. Mama ta a fost o clipă de lumină. Sergei a răpit-o, deși nu înainte să ne părăsească ea de bunăvoie. Toți am fost...

Se îndreptă de spate încet. Învârtea cuțitul pe degete și lama argintată a lui îmi fugi prin fața ochilor într-o serie complexă de semicercuri când își mișcă mâna.

— Ajunge pentru azi, Dru. Poți să te ridici.

Am rămas pe loc. Era mai mult decât reușisem să scot de la oricine altcineva și, în plus, nu aveam încredere că nu o să mai vină din nou la mine doar ca să dovedească ceva.

Ar fi trebuit să fiu mai înspăimântată. Dar nu eram, în ciuda faptului că inima îmi bubuia destul de tare, încât să am senzația că îmi iese prin gât. Mi-am recăpătat suflul cu icnituri mici și răgușite și simțeam furnicături în tot corpul din cauza adrenalinei.

Era prima dată de când ajunsesem aici când mă simțeam cu adevărat trează și vie, la un nivel rezonabil, iar nu amorțită și îngrozită.

— Încăpățânată ca de obicei.

Oftă și azvârli cuțitul la loc, pe noptieră. Acesta zăngăni lovindu-se de suportul veiozei.

— Mai am cam jumătate de oră până pot să plec. N-am de gând să-mi pierd timpul aruncându-te de colo-colo prin cameră.

— Măi să fie, îți mulțumesc.

Nu puteam să fiu mai sarcastică, dar eram dispusă să încerc. Acum respiram regulat.

— Atunci pentru ce ai venit? Să-mi faci o vizită de curtoazie?

Îmi ploua în gură. Christophe mirosea a prăjituri. Prăjituri cu scorțișoară și puțină umplutură de mere.

Dar stomacul mi se strânsese rău de tot. Faptul că intrase pe fereastră și chestia cu „mai am o jumătate de oră până pot să plec" nu dădeau adunate niciun rezultat bun. Măcar atât m-am prins și eu.

Se dusese toată distracția. Acum Christophe arăta mult mai bătrân, deodată, deși nu se schimbase la față.

— Să te văd și să mă asigur că ești în siguranță.

Măi să fie, ce drăguț din partea ta! Inima îmi fâlfâi din nou. Mi-am pus genunchii la treabă și m-am forțat să mă ridic. Umărul mă durea crunt.

— Nu vor nici măcar să mă lase să ies afară singură.

— Nu ce e afară mă îngrijorează pe mine prea mult.

Christophe oftă. Puloverul i se lipise de corp și blugii erau îmbibați cu apă, mai ales genunchii. Ceea ce ridică o altă întrebare.

— Și cum ai reușit să ajungi la geamul meu, până la urmă? Și ce anume te îngrijorează aici, în interior?

— Aici există un trădător.

Se uită spre pat și se văzu pe fața lui că hotărî să nu se aprindă și își întinse mâinile într-un gest curios de neajutorare.

— E cineva care i-a divulgat lui Sergej amplasamentul unei case sigure aprobate de Ordin, chiar una despre care nici eu nu trebuia să știu. Ceea ce, din întâmplare, a făcut posibil ca el să ne aștepte pe amândoi.

Am încercat să nu mă cutremur la acest gând. Christophe intrând prin ruinele zidului direct pe capota camionetei, exact ca Superman. Graves la volan, îngrozit, ținându-se cu amândouă mâinile de el. Și eu, care aproape mă înecam în valuri întunecați și uleioși ai lui Sergej.

— Dar l-am cotonogit bine de tot, nu? Chiar dacă cineva a divulgat informația. Și...

Christophe clătină din cap și preț de o clipă pe chip i se citi tristețe. Făcu o mișcare și eu am tresărit, dar el se îndreptă spre scaunul din fața calculatorului și se așeză pe el. Scaunul scârțâi ușor.

— A fost scor egal, Dru. Cu greu se poate spune și atât. Dacă nu ar fi fost ziuă, dacă Juan și ceilalți nu mi-ar fi dat mie crezare mai degrabă decât unei directive de la conducere, dacă prietenul tău nu ar fi avut încredere în mine, dacă tu nu te-ai fi luptat deja cu Sergej cu mai multă dibăcie și putere decât s-ar fi așteptat oricine, și dacă, și dacă, și dacă... Ai fi murit.

Își dezveli buzele gata să mârâie, dar se potoli imediat, așa de repede încât aș fi putut la fel de bine să fie doar în mintea mea. Te-aș fi pierdut.

O spuse de parcă doar ce-şi dăduse seama de acest lucru.

În cameră se lăsă din nou o tăcere stingheră, apăsătoare, care făcu lumina filtrată de ploaie să pară şi mai stinsă. M-am holbat la el.

— Şi tu n-ar trebui să fii aici. Trase adânc aer în piept. Am presupus că o să fii trimisă la Şcoala principală. Nu ştiu cum ai ajuns în instituţia asta satelit, printre... printre genul ăsta de oameni.

Păi aveam deja răspunsul la întrebarea asta — aceasta nu era singura Şcoală. Dar ce tot spunea acolo?

— Ce gen? Vârcolaci? Să ştii că sunt şi *djamphiri* aici.

— Nu contează. Poate că... poate că au hotărât că ai fi mai în siguranţă la o şcoală mai mică. Şi asta îmi înlesneşte mie treburile.

— Ce fel de treburi?

Chiar şi mie îmi păream suspicioasă. Obrajii îmi luaseră din nou foc şi nu-mi simţeam genunchii prea stabili.

— Cum ar fi să o supraveghez pe vrăbiuţa mea care nu ştie să-şi poarte de grijă până ajunge la maturitate. Şcoala asta mi-e destul de cunoscută. Şi nu, mama ta n-a fost niciodată aici.

Mersi, Christophe. Însă nu te-am întrebat. Dar în adâncul sufletului mă simţeam bine că *aflasem.* Se lăsă din nou un moment jenant de tăcere. Am încercat să nu ridic din umeri.

— Şi ce altceva nu mi-ai mai spus?

— Nimic important. Nimic de o importanţă vitală. Vrei să vorbesc?

Puse bărbia în piept şi se uită fix la mine.

— Atunci, *milna,* vino la picioarele mele şi ascultă. N-avem mult timp. Şi am ceva să-ţi dau.

CAPITOLUL 5

Stăteam pe pat, ținându-mi genunchii la piept. Din când în când mă mai mișcam ca să nu-mi amorțească picioarele. Dar în cea mai mare parte a timpului stăteam și mă holbam la lumina cenușie de afară care îmbrăca fereastra. Acum ploua cu măzăriche în rafale. Christophe dispăruse pe fereastră și se făcuse pur și simplu nevăzut, deși traversasem camera în fugă și scosesem capul pe fereastră ca o fătălău, să mă uit după el.

Lăsase în urmă un iz de plăcintă caldă de mere, urme de picioare pe covor, un prosop ud leoarcă cu pete de rugină, un scaun îmbibat de apă... și cele două chestii de lemn.

Ce sunt, săbii de antrenament? Am atins mânerul uneia dintre ele. Era cald, iar lemnul uzat și uleios se înnegrise de cât fusese folosit. Era foarte tare și avea granulație fină.

Nu. Christophe atinsese și el mânerul unei săbii, exact așa cum făceam eu acum și își plimbase degetele ușor peste umeri. *Astea sunt malaika, făcute din gherghin. Nu sunt pentru antrenamente. Sunt făcute pentru a omorî creaturile care ies la plimbare noaptea și au fost create pentru mâinile*

unei svetocha. *Foarte puțini djamphiri mai cunosc tainele folosirii sabiei tradiționale a kouroilor*[1].

Dar cum poți să te ajuți de niște săbii de lemn? Lungi, ușor curbate, cu lamele ciudate, de forma unei frunze. Arată de parcă ar fi fost scoase dintr-un film cu arte marțiale cu buget mare, ca cele pe care le-am văzut de sute de ori la TV, noaptea târziu de tot, când îl așteptam pe tata să se întoarcă acasă.

M-am cutremurat la acest gând. Era mult mai ușor și mai plăcut să mă gândesc la vocea măsurată și calmă a lui Christophe.

Gherghinul este mortal pentru nosferatu, *mai ales când e mânuit de un kouroi. Și atunci, gândește-te cum e când e mânuit de tine. Fii cuminte și o să înveți să le folosești. Când n-o să mai fie așa de periculos și eu o să mă întorc.*

Și le lăsase acolo. Arme. Or fi fost ele din lemn, dar marginile lor erau al naibii de ascuțite. Ca să dovedească lucrul ăsta, Christophe își tăiase puțin din păr. Cârlionțul mic de păr castaniu cu șuvițe blonde zăcea pe noptieră, lângă cuțit.

— Un suvenir, spusese el, ca să știi că mă întorc.

Și eu mă înroșisem din nou, ca o idioată. Era absurd de reconfortant gândul că *cineva* avea să se întoarcă la mine. Acum că pierdusem tot și nu mai aveam pe nimeni.

M-am uitat la săbii. Dogoarea din obraji mi se stingea și-mi cobora din nou pe gât ca să mi se pună în piept, lângă ghemul de acid. Medalionul era un punct cald pe stern.

Lumina slabă și cenușie mângâia fiecare curbură a săbiilor. Părea că acolo era locul lor, pe pat, pe cuvertura de catifea șifonată. Cel puțin, păreau că se integrau mai bine decât mine. Pe unul din genunchii mei neepilați era o zgaibă nouă și pe celălalt picior aveam o pată roșie de la covor.

---

[1] Războinic tânăr. Nume dat djamphirilor din Ordin.

Se însera când m-am ridicat. Picioarele îmi erau puțin nesigure, căci stătusem mult timp ghemuită în pat. Am dus una dintre săbiile de lemn în baie. Deasupra chiuvetei era o oglindă, una mare și bună. Și lumina din baie era bună, aurie și caldă, emanată de becurile prăfuite și îmi juca prin părul încâlcit și peste cearcănele de sub ochi.

Eram doar o adolescentă obișnuită, deșirată și stângace. Pomeții erau prea mari pentru fața mea, și ochii albaștri aveau altă nuanță decât ai lui Christophe. Ochii erau în întregime ai tatei, până la firișoarele fine, movulii, din iris. Părul îl moștenisem de la mama, dar fără lucirea cârlionților ei. Buclele mele se încâlciseră în toate direcțiile, dar nu mai stătea electrizat ca înainte.

Nu mai aveam coșuri pe față. Presupun că baia era cauza. Nici măcar nu aveam puterea să mă bucur pentru asta. Eram prea albă la față, de o paloare cadaverică. Cu cearcănele de sub ochi și petele roșii din obraji, arătam ca o stafie.

Și se presupune că știu cum arată stafiile, că doar am văzut câteva la viața mea.

Am ridicat sabia, i-am îndoit lama curbată și i-am dat drumul la loc.

— Malaika, am șoptit.

Chiar părea că aici îi era locul. Alături de catifea, satin și piatra ciobită.

Dar nu era și locul meu. Cearcănele de sub ochi erau amintirea vânătăilor. Buza de sus era prea subțire, cea de jos prea groasă, nasul prea lung și părul era o cauză pierdută. Cămașa în carouri era un amestec țipător de roșu, galben și verde și boxerii în care dormeam aveau imprimeu cu pinguini. Încă îmi intrau în fund.

Mda. N-aveam șanse să câștig vreodată vreun concurs de frumusețe.

Şi totuşi eram dură, nu? Puteam să fiu cercetaşul tatălui meu, indiferent în ce operaţiune de exterminare era implicat. Îl scăpasem pe Graves de un vârcolac turbat şi îl scosesem dintr-un mall gol, prin viscol, şi îl înfruntasem singură pe Sergej, fără frică. Şi ce dacă am avut nevoie de cineva care să mă salveze? Tot am făcut câteva runde cu el, l-am împuşcat în cap şi am reuşit să ies vie din încăierare.

Tata. Şi bunica. Şi mama. Toţi au murit.

Mi se puse un nod în gât, prea fierbinte şi aspru ca să fie lacrimi. Doar eu mai rămăsesem.

Dacă eşti fată cuminte, mergi la ore indiferent cât de plictisitoare ţi s-ar părea şi eşti cu urechile ciulite, o să te învăţ cum să le foloseşti. Mama ta era o maestră în arta mânuirii malaikăi. Nu ştiu de ce nu şi le-a luat cu ea când a plecat.

Atinsese din nou unul din mânere. Degetele lui erau ciudat de delicate şi colţurile gurii lăsate în jos, a tristeţe.

Săbiile pe care le-a folosit ea sunt puse la loc sigur. Când o să fii pregătită, sunt ale tale.

Mi se tăie răsuflarea. M-am lăsat purtată de amintirea mamei. Era cea mai dureroasă dintre toate, pentru că... pur şi simplu aşa era.

Părul ei mirosea mereu a căldură şi parfum proaspăt. Îmi aminteam faţa ei în formă de inimă şi graţia fiecărui gest, oricât de mic. Ochii ei negri şi poza ei pe care o ţinea tata în portofel, cu un punct lucios care se formase pe coperta de plastic în dreptul feţei.

Locul acela lucios era şi acum, doar că poza dispăruse. Dacă aş fi scotocit după portofelul lui, aş fi găsit coperta de plastic goală şi locul lucios pe care îl mângâiam mereu când scoteam o bancnotă de douăzeci sau de cincizeci. Dacă mă uitam lung, probabil că aş fi putut să văd liniile şi curbele chipului ei de odinioară.

(*Oh, Doamne!* Am alungat amintirea care voia să iasă la suprafață, dar nu destul de repede. Nu poți niciodată să alungi un gând destul de repede. Un lucru care doare mereu aproape să implânte cuțitul până să pui repede capacul și să-l alungi.

(*) să *jucăm un joc, Dru.* Mă ascunsese într-o debara și Sergej afară să se lupte cu Sergej. Tata mă lăsase acasă și se duscse să-l înfrunte pe Sergej singur. Bunica încercase să rămână alături de mine, dar bătrânețea o răpusese. O lăsaseră puterile, corpul îi cedase, și era evident că nu-i plăcea deloc ideea că pleacă și mă lasă. Se ținuse ea țeapănă toată vara, dar primul val de vânt rece care veni în vale fusese prea mult pentru ea, și apoi spitalul...

Iar îmi venea în minte o amintire dureroasă. Am expirat lung și încet, ca și cum aș fi încercat să scap de o contracție musculară. Nu mă ajută prea mult. Crampa era undeva înăuntru, într-un loc unde nu poate să ajungă efectul unei respirații profunde.

Eu nu eram la fel de drăguță ca mama sau la fel de deșteaptă ca tata. Nu eram pricepută la orice, ca ei. Era doar o fată sfrijită, care făcea pe rebela.

Mi-am întâlnit privirea în oglindă. Nu prea mă vedeam ținând sabia de lemn în mână. Am ridicat-o cu stângăcie, ținând o departe de trup, ca pe o bâtă de baseball de care mă temeam că o să mă muște.

Eram doar eu. Dru.

Fata din oglindă zâmbea ușor, ceea ce presupun că înseamnă că și eu făceam la fel, deși îmi simțeam fața înghețată. Am lăsat mâna jos, prudentă, lăsând sabia să se legene.

M am întors la pat cu pași apăsați și am strecurat săbiile sub volanul plin de praf al cuverturii, împreună cu portofelul tatei. Nu trebuia să spun nimănui de ele. Nu trebuia să spun nimănui că-l văzusem pe Christophe. Ba da, era o

persoană căreia *trebuia* să-i spun. Dacă Graves nu ar fi prea ocupat să alerge de colo-colo cu noii lui prieteni, dacă aș putea să-l găsesc singur, ar putea să... ce ar putea să facă?

Era oare corect să-l împovărez și pe el cu asta și să-l rog să mă ajute să văd care e treaba și cum să o rezolv?

Și mai ales, nu trebuia să spun nimănui de însărcinarea pe care mi-o dăduse Christophe, care consta în a afla cine de la Școală mă voia atât de mult moartă, încât îl trădase și pe Christophe.

N-oi fi eu frumoasă, deșteaptă sau alte o grămadă de lucruri, dar sunt încăpățânată și dură.

Și venise timpul să mă folosesc de ce aveam.

CAPITOLUL 6

Rumoarea din cantină ajungea la mine în valuri. Fluierături dezaprobatoare, frânturi de conversații, râsete — toată lumea lua micul dejun. Am înfipt furculița în ouăle jumări din farfuria pe care o aveam în față. Clătitele scoseseră aburi, atât erau de proaspete. Acum se răceau în farfurie.

La fel ca mine, zăceau acolo. Doar ce apusese soarele, cursul începea în patruzeci și cinci de minute și simțeam un imbold puternic să mă întorc în pat. Nu mi-a plăcut niciodată școala, dar eram hotărâtă să încep să *fac* ceva, chiar dacă asta însemna să îndur orele stupide de recuperare.

Dar să mă scol din pat, să mă îmbrac, să-mi fac cozi împletite la spate și să suport atmosfera de la cantină, toate astea îmi puneau la grea încercare hotărârea. Umărul încă mă mai durea de la micul număr de tango cu Christophe, dar nu chiar așa de rău. Băile alea făceau minuni.

Am văzut lângă mine umbra cuiva. De-abia m-am abținut să nu tresar. Dar nu era decât un vârcolac tânăr și blond, cu ochi negri și un chip blând. Era palid la față și ținea tava atât de strâns, că i se albiseră încheieturile degetelor. Era atât

de emoționat, încât aveai impresia că va scăpa ceva din mână în secunda următoare.

Iar eu îi spoream și mai mult emoțiile.

I-am văzut buzele mișcându-se, dar n-am auzit ce spunea. Prin zarva din cantină, se auzea șuieratul perdelei de aburi care separa bufetul de mese.

— Poftim?

Furculița zăngăni în tavă. El tresări și i se văzură umerii aduși în față sub un pulover albastru tricotat în opturi. Era îngust în șolduri și avea o constituție cam fragilă pentru un vârcolac, dar mânecile suflecate ale puloverului lăsau la iveală mușchii lungi, încordați și proeminenți de pe antebrațe.

— Dibs, îndrugă el. Pe mine mă cheamă Dibs.

Am închis gura clămpănind.

Văzusem tipi timizi peste tot în Statele Unite, dar tipul ăsta era un caz grav. Conștiința mă mustră puternic.

Am împins scaunul de lângă mine.

— Salut, eu sunt Dru.

Se lumină la față de ai fi zis că doar ce-i dădusem un bilet de loto câștigător. Se așeză pe scaun. Pe tavă avea un morman imens de carne crudă care atârna pe marginea farfuriei. Am văzut două biftecuri florentine și un hamburger răvășit și stomacul mi se întoarse pe dos. Am înghițit în sec și am întins mâna după cafea.

— Salut!

Se scărpină pe picior prin blugi și rânji. Dinții albi îi străluciră și părul lui avea o lucire de unt. Probabil că fetele s-ar da în vânt după el — după el și după ochii mari ca de cerb agitat.

— Eu, ăă... Salut.

— Bună.

Am luat o gură zdravănă de ouă jumări. Am încercat să nu mă uit la farfuria lui.

— Ia zi, care e treaba?

— Adică?

Părea sincer nedumerit.

— Nimeni nu vrea să vorbească cu mine. De ce ai venit aici?

Mă bucuram că-mi ţinea cineva companie, mai ales că Graves nu se vedea pe nicăieri. Dar am experienţă. Am fost fata nou-venită prin şcolile din toată ţara. Nu trebuie să ai încredere niciodată în primul băiat care te abordează. Sau, cel puţin, înveţi să-ţi dai seama cam ce-ar spera ei să scoată de la tipa nouă.

Bineînţeles, Graves fusese primul care mă abordase în Dakota. Nu ştiam prea bine ce să cred. Probabil că fusese un moment. Poate.

Nu şi pentru el însă, de vreme ce a fost muşcat şi a ajuns aici.

— Păreai singură.

Se aplecă peste farfurie, aproape atingând carnea cu degetele lui lungi.

— Şi au pus pariu că n-am tupeu s-o fac, pentru că fac parte din supuşi. Câteodată trebuie să le mai şi arăţi că se înşeală, chiar şi dominatorilor.

— Supuşi?

Dominatori? Oh, Doamne!

Eu...ăă... aşa m-am născut. Aşa sunt din naştere, nu după muşcătură. Supus.

Clipi.

Nu ştii nimic despre chestia asta, nu? Graves spunea că ştii o grămadă de lucruri, dar mai sunt chestii pe care nu le ştii.

Aşa a zis, nu?

Am mai înfulecat o înghiţitură de ou. Dibs se mai destinse puţin.

Şi ce-a mai zis Graves?

— Că dacă se pune cineva cu tine, o să-l provoace la luptă. A făcut-o chiar din prima zi când a venit aici, a dovedit că e un dominator. Doarme în patul de sus.

Deşi i se vedeau dinţii, expresia de pe chipul lui era blândă. Luă o bucată friptură şi muşcă din ea. Dinţii străpunseră carnea fără efort.

Măi să fie, ce lucruri interesante aflăm!

— Şi tu nu?

Mă jucam cu o dâră de sirop din farfurie, trecând dinţii furculiţei prin el şi făcând rotocoale.

— Sunt multe paturi, dar nu toţi vârcolacii dorm în câte unul. E complicat.

Mai luă o gură zdravănă. Dintr-o bucată de carne ţâşni puţin sânge şi mie mi se făcu greaţă.

Învaţă-te, Dru!

Dar mi-am adus aminte de dinţii unui vârcolac care sfâşiau carnea şi zdrobeau umărul lui Graves şi imaginea mă făcu să mă înverzesc din nou la faţă. Şi nu era tocmai verdele frumos de primăvară.

— Hei, câine!

Se auzi strigătul unui *djamphir* care trecu pe lângă noi — unul dintre prietenii lui Irving, un puşti zvelt, cu părul negru, îmbrăcat cu o cămaşă roşie şi cu blugi, cu un mers relaxat şi cu acea graţie ciudată specifică lor.

— De ce nu mănânci de pe jos? Pune-ţi farfuria jos!

Aruncă o privire dispreţuitoare din mers, elegant.

Dibs îşi băgă şi mai mult capul între umeri şi mingea de acid din pieptul meu bolborosea ca şi cum scăpase ceva în ea. M-am dat cu scaunul în spate, cu picioarele încordate, gata să mă ridic, dar mâna lui Dibs mă apucă de încheietură cu o forţă surprinzătoare.

— Nu-l băga în seamă! şopti el acoperit de zarva din cantină. Nu înseamnă nimic.

— *Ba da.* Înseamnă, am zis, încercând să-mi trag mâna. Nu înseamnă ceva.

Un murmur străbătu cantina. Am întors capul, fără să-l pierd din ochi pe *djamphir.* Acesta se așeză la masa lui Irving, unul dintre cele mai bune locuri din cantină și începu să râdă. Și prietenii lui râdeau. Coada mi se lovi de spate când m-am smucit încercând să mă eliberez din strânsoarea lui Dibs.

Mark. Memoria îmi servi numele *djamphirului* exact când îmi pregăteam pumnul. *Sunt destul de sigură că-l cheamă Mark. Chiar are față de Mark. Ca să vezi!*

— Uau! Tu chiar te ataci!

Râse timid și nesigur.

— Nu-l băga în seamă! Eu nu sunt supărat, vezi? Dacă spui ceva n-o să iști decât probleme. Bagă capul la cutie!

Tensiunea se mai disipă puțin, dar nu mă părăsi de tot. Îmi simțeam umerii încordați, ca și cum aș fi avut o bară rigidă de fier sub tricou și hanorac, și-mi trecuse toată pofta de mâncare.

— Nu te pui cu ei, zise eliberându-mi, pe rând, degetele. Nu cu un vârcolac. N-o să-ți facă ție viața grea, ci mie, pricepi? Dar nu-ți face griji. Dominatorii or să rezolve problema, mai devreme sau mai târziu. Așa fac de fiecare dată.

— Doamne!

Am expirat lung. Glasul îmi tremura. Mă mai deranjase și altădată felul în care îl tratase Christophe pe Graves; de parcă era într-un fel necurat, impur. Cumva mai puțin. Mă deranjau și aici diferențele care se făceau — *djamphirii* erau în vârful lanțului trofic.

Crezusem că lucrurile aveau să fie un pic altfel aici. Credeam că în Lumea Reală nu se jucau jocuri meschine, de tot felul. Dar și aici era la fel. Era deprimant. Oare puteai să scapi vreodată de asta?

Şi să sar la bătaie în ziua când am hotărât să schimb foaia nu era o idee prea bună. Ar trebui să pornesc cu dreptul.

Dibs se uita la mine îngrijorat şi între sprâncenele lui aurii i se formă un şanţ vertical. Semăna cu un retriever pe care l-am văzut odată, un câine scump care trăia într-un parc de rulote de lângă Pensacola. Felul în care îşi înclină capul într-o parte, mestecând în acelaşi timp, întărea şi mai mult asemănarea.

Hai să te scarpine mama după ureche. Cine e băiat cuminte? Am înghiţit în sec, dezgustată de imagine. Eu nu eram ca ei, ca băieţii-*djamphir* frumoşi şi cu aere de superioritate. Eu nu m-am integrat de când mă ştiu în niciun grup.

Am băgat cu sete furculiţa în clătite, ca şi cum o înfigeam în faţa prostiei.

— Toţi se poartă aşa? *Djamphirii*, vreau să zic.

— Da. Cu excepţia ta, adică. A spus Graves că tu eşti altfel. A spus că tu...

— Salut, Dru!

Graves trase zdravăn de scaunul de lângă mine şi se aşeză pe el. Mirosea a aer rece şi a fum de ţigară, iar haina lui lungă şi neagră încă mai păstra din gerul de afară. Bujorii roşii de pe pometi îl prindeau de minune. Cercelul îi strălucea. La fel şi ochii, aruncau scântei.

— Dibs! Mă bucur să te văd, omule!

Dibs se opri atât de brusc din mestecat, încât m-am mirat că nu şi-a retezat o bucată din limbă. Îşi făcu de lucru cu friptura din farfurie, trăgând cu dinţii de ea şi mestecând-o, cu o expresie vinovată, de câine bătut.

— Aşadar faci parte dintre dominatori, nu? Frumos.

Am băgat din nou furculiţa în clătite. Pervers chiar.

— Tu eşti aia care leagă oamenii fedeleş, păpuşo.

Privirea lui Graves alunecă pe lângă a mea, o întâlni pe a lui Dibs şi se întoarse la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Dibs ridică din umeri şi mai luă o gură zdravănă de carne.

Tonul meu autoritar dădea de înţeles că nu aveam chef să vorbesc prea mult despre subiect.

— Un *djamphir* tâmpit care s-a trezit să comenteze, atâta tot.

Am înfipt din nou furculiţa în clătită şi dinţii ei loviră cu putere farfuria.

— Trebuie să mă duc la ore...

— Te conduc eu — primul curs e comun. Mă bucur că te-ai hotărât să vii şi tu.

Părea foarte satisfăcut de el. Insuportabil de satisfăcut. Zâmbea cu toată gura, atât de larg, încât i se formă şi o gropiţă în obrazul stâng. Acum nu mai avea aşa faţă de copil, şi, ce vedeam oare, îi mijea barba neagră? În păr îi luceau mărgeluşe de apă — probabil că ploua afară.

Mda. Probabil că a ieşit afară să fumeze şi pe urmă s-a întors înăuntru şi...

Doamne! Am apucat strâns de marginile mesei cu amândouă mâinile. Furculiţa căzu pe masa din imitaţie de lemn. Scrâşneam din dinţi atât de tare, încât mă durea maxilarul. Mai fusesem furioasă şi altădată, de multe ori. O furie de copil. De data asta însă era un sentiment nou, care mă copleşea pe de-a întregul. Vedeam scântei roşii în colţurile ochilor şi mâna îmi trepida de dorinţa de a-i trage una să-i dispară zâmbetul ăla afurisit de pe faţă. Ce zic eu mâna! Tot *corpul* vibra de dorinţă!

— Opa!

Scaunul lui Dibs hârşâi pe parchet când se dădu în spate.

— Graves? Îi miroase a sânge!

M-am cutremurat. Mă străbătu un tremur prin tot corpul. Ce naiba era în capul meu? Era Graves. El era cam

singurul meu prieten de aici. Chiar aveam de gând să sar la el? Și pentru *ce*?

— N-are nimic.

Graves doar se uită la mine. Acum nu mai părea așa de plin de sine, ci doar pus pe gânduri. Avea același chip familiar.

— Se mai enervează ea uneori un pic, dar n-are nimic. Nu-i așa, Dru?

Și cât ai zice peșteră, furia se evaporă pur și simplu, lăsând în urmă doar ghemul fierbinte și acru care îmi bolborosea în piept. Mi-am recăpătat vocea.

— Așa e. Mă mai enervez puțin.

Ce mă apucase? Ce fusese asta?

— Doamne!

Aveam vocea obosită și respiram greu.

În cantină era ciudat de liniște. Din cauza tensiunii create de liniștea aceea aproape ca mi-au pocnit urechile. Apoi m-am mai relaxat puțin.

— Ești cu nervii întinși la maximum.

Doar atât spuse Graves. Ar trebui să mai mănânci și altceva. Vrei niște șuncă?

Christophe mi-a făcut o vizită. Trebuie să vorbim. Cuvintele însă se evaporară pe buze. Dibs strivi ceva sub picioare, chiar lângă mine. Suna ca un os zdrobit și stomacul mi se mișcă ciudat.

— Hm, o să mă mulțumesc cu pâine prăjită.

Ca să-i dovedesc, am luat o jumătate de felie de pâine cu drojdie unsă cu unt. Era rece, dar am băgat-o în gură și am mușcat zdravăn. Dinții îmi zbârnâiră. Era un sentiment ciudat, de parcă până acum ar fi fost anesteziați cu novocaină. N-am avut niciodată nicio carie, dar îmi imaginez că așa trebuie să fie.

Graves dădu din cap. O umbră de ușurare i se citi în ochii verzi.

— Bine. După ore, ieşim să luăm burgeri. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Nu. O să se răcească până ajungi aici. Nu vreau nimic cu grăsime, mersi.

— Poate că zilele astea o să te rog să-mi aduci un milkshake. N-am mai băut de ceva timp.

Adică de când îmi cumpărase el unul în fast-foodul de la mall şi mă întrebase ce păţisem. Amintirea ţâşni la suprafaţă, amestecată cu panică, şi am suspinat din nou.

— S-a făcut! Dacă te mai găsesc trează când mă întorc.

Părul îi căzu peste faţă când dădu din cap, iar şuviţele negre ca tăciunele îi veneau firesc. Pielea i se curăţase şi nuanţa de caramel era uniformă şi îl prindea bine.

— Eşti sigură că nu vrei nişte şuncă?

Du, dacă mă mai găseşti trează când o să catadicseşti tu să te întorci? Nu, mersi. Am mai luat grăbită o gură de pâine prăjită în timp ce Dibs călcă pe alt os şi scoase un sunet vesel, ca un zbârnâit. Presupun că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru aşa ceva. Una era să te simţi singură pentru că nu voia nimeni să stea cu tine la masă, şi cu totul altceva să stai lângă un vârcolac care înfulecă de zor.

— Nu, nu-mi trebuie. Serios.

Atât am reuşit să rostesc cu gura plină de pâine prăjită înmuiată şi unt congelat şi mi-am spus în sinea mea că aş face bine să mănânc până nu mi se răceşte mâncarea.

Poate că n-ar trebui să-i spun despre Christophe deloc. Am rumegat ideea până se auzi soneria care anunţa începutul primului curs şi o rumegam şi câteva ore mai târziu, când am adormit în lumina cenuşie de dinaintea zorilor. Chaves nu apăru cu milkshake-ul. Dar nici nu pot să spun că mă aşteptam să vină.

Du, pe cine crezi tu că minţi?

CAPITOLUL 7

Cea de-a doua săptămână petrecută la Școală se încheie cu un ger năprasnic. Temperaturile se prăbușeau, mai ales noaptea, când stelele deveneau niște puncte reci și clare pe un cer gol, de cerneală. Gheața picura pe ferestre și nu puteam nici măcar să mă simt ușurată că ceața constantă se retrăsese. Toți vârcolacii se plângeau că vremea urâtă îi ținea înăuntru. Și credeți-mă, dacă n-ați fost niciodată închisă într-o cameră cu douăzeci de vârcolaci tineri și nerăbdători, în timp ce un *djamphir* cu față de adolescent ține un discurs monoton despre anatomia vampirilor, ati pierdut o distracție pe cinste.

O sală de clasă la Școală nu e ca una obișnuită. Acestea sunt concave, de cele mai multe ori. Seamănă cu un castron. Profesorul stă pe fundul castronului, și elevii stau pe bănci sau pe canapele așezate în cercuri concentrice. La ora de istorie din prima parte a cursurilor erau canapele, ceea ce însemna că Graves stătea chiar lângă mine, aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi. Părea că și el era atent, pe sub claia de păr vopsit negru care-i cădea peste față. Nasul îi ieșea în afară și avea bărbia încleștată. Veșnica lui haină neagră îl ținea la umeri.

Dar concentrarea din ochii lui verzi era ceva nou. Nu-l mai văzusem până acum concentrându-se cu atâta îndârjire.

Încă îmi mai părea rău că-l implicasem și pe el în toată povestea asta.

Tot lângă mine, de cealaltă parte, stătea rezemat cel de-al doilea elev-*djamphir* din sală, fără să mă atingă, și-și lua notițe într-un carnețel cu foi galbene liniate. Era Irving, și avea părul creț puțin lins pe spate. Părea că mă iertase pentru înșelătorie. Nu părea genul care să poarte ranchiună.

Slavă Domnului, prietenul lui cu tricou roșu nu era aici!

Toți erau proaspăt dușați și așteptau cu entuziasm să înceapă primul curs din seara respectivă. Era atât de frig, că mă înfiorasem bine de tot. Aveam pe mine un tricou, flanela lui Graves și un pulover albastru din lână. Aș fi preferat să mă plimb prin fața sălii de arme, dar cel puțin cursul era despre ceva de care nu mai auzisem până acum. Profesorul aruncase manualul cât colo și ne preda ceva nou.

— Când un vârcolac atacă, ținta principală e de obicei abdomenul expus.

Instructorul, un *djamphir* palid și blond, nu se mai holba la mine ca înainte. Se mai oprea totuși din când în când și mi arunca câte o privire, încremenind preț de câteva secunde. Era ciudat. Asta îl face pe *wampyr* să sângereze și mai mare și avantajul că lasă o dâră de sânge în cazul în care creatura scapă.

Irving ridică mâna.

— De ce să nu țintească gâtul?

Părea genul de elev isteț, care îi oferă profesorului un subiect de dezbatere. Ochii îi luceau și se aplecă în față.

— Ghearele vârcolacilor sunt mai tari decât multe alte arme.

— Bună întrebare, încuviință profesorul.

Încă nu-mi dădusem seama cum îl chema.

— Știe cineva?

Un vârcolac lățos, cu părul negru, cocoțat tocmai în rândurile din spate, luă cuvântul.

— Gâtul e o țintă prea mică.

Buza de sus i se ridică o clipă și i se văzură dinții scânteind.

— Și, în plus, trebuie să te apropii prea mult de creatură. O distanță de un braț e mai sigură.

— Și?

Profesorul ridică din sprânceană. Nimeni nu spuse nimic.

Am ridicat eu mâna într-o doară. Imediat toți ochii din încăpere se fixară asupra mea.

— Da?

Acum nu se mai simțea sarcasmul în vocea blondului, ci se uita cu luare de seamă la mine, ridicând din sprâncene.

Oh, Dumnezeule! O să mă simt ca o proastă. Inima îmi bubuia.

— Și pentru că vârcolacii luptă în haită? m-am hazardat eu. N-am văzut eu prea multe, dar par să se descurce destul de bine când luptă ca o echipă. Cred că djam-djamphirii..., m-am bâlbâit eu din cauza emoțiilor, simțindu-mă imediat ca o dobitoacă. Ei bine, nu-i văd colaborând prea mult, nu în astfel de cazuri.

— *Foarte* bine! Profesorul zâmbea larg, de parcă îi făcusem cine știe ce bucurie mare. Țintirea abdomenului e o strategie cu rezultate mai bune în cazul în care creatura e distrasă de ceilalți membri ai echipei. Ce alte strategii de distragere a atenției unui vampir mai există?

Mă simțeam de parcă tocmai câștigasem un premiu. Și acum era vorba despre ceva *real*. Nu ca o oră stupidă de istorie unde oricum nu ți se spune adevărul, ci doar colajul obișnuit de minciuni aprobate de cei de sus ca să sece de interes absolut orice.

Nu, acum era vorba despre Lumea Reală. De câte ori nu i-am spus tatălui meu că liceul nu mă pregătea pentru nimic? Discutasem de multe ori chestia asta.

Amintirea tatei mă durea, așa că am încercat să mă gândesc la altceva. Acum îmi părea rău că trăgeam tot timpul chiulul de la ore și că mă certam cu el. Poate dacă n-aș fi...

Nici la asta nu voiam să mă gândesc intens. Mi-am bombat puțin pieptul.

Graves îmi aruncă o privire indescifrabilă. Nu se obosi să miște mâna.

— Sânge, spuse el.

Cuvântul tulbură atmosfera. Parcă ai fi aruncat o piatră într-un heleșteu.

— Dacă verși o cantitate destul de mare, animalele o iau razna.

Un murmur străbătu sala. Irving se foi neliniștit lângă mine. Canapeaua scârțâi.

Gura profesorului avu un spasm ciudat. Nu-l țintui pe Graves cu o privire înveninată, dar nici mult nu mai avea.

— E vorba de foamea de sânge.

— Mai degrabă de sete.

Irving se foi din nou. Aveam impresia că încerca să atragă atenția profesorului.

— Și de ce îi spunem foame, până la urmă?

— Ca să dea bine, să o cosmetizăm? sugeră Graves cu glas suav.

M-am prins puțin cam târziu de ce voia să facă. Profesorul încremeni pur și simplu.

Oh, Doamne sfinte! Iar începem. Am oftat în sinea mea și am aruncat o întrebare pe care nu aș fi pus-o dacă n-aș fi vrut să distrag atenția tuturor.

— Ce vreau eu să știu e de ce nu o simt și eu. Și chiar îi lasă pe vampiri să o ia razna?

M-am foit și cotul meu îl lovi cu putere pe Graves în coaste.

Speram să nu creadă că o făcusem intenționat.

Se lăsă din nou tăcerea. Începeam să mă obișnuiesc cu felul în care se lăsa tăcerea ori de câte ori puneam o întrebare stupidă. Cel puțin, începusem să învăț de câteva zile, chiar dacă Educația civică și Deprindrea artei transformării erau pieredere totală de vreme.

Poate că nu era așa de rău.

Blondinul părea ușurat, dar tot îi aruncă o privire lui Graves. Apoi se uită la mine, și pot să jur că am văzut o licărire de mânie în ochii lui.

— Unele *svetocha* simt și ele foamea de sânge, dar doar după maturizare. Și da, chiar și o cantitate mică de lichid vital îl poate face pe un *nosferat* novice — sau chiar și pe unul mai bătrân — să intre într-o stare în care rațiunea e diminuată. Depinde când s-au hrănit ultima oară și...

Când s-au hrănit. Cu oameni, adică. M-am cutremurat, dar nu am mai reușit să-mi termin gândul. Tonurile joase și clare ale soneriei îi curmară cuvintele Blondinului și toată lumea sări în picioare.

La naiba! Era soneria care anunța Restricție. Poate că era doar un exercițiu. L-am înșfăcat pe Graves de braț, luând hotărârea cu o secundă înainte să conștientizez că-l atinsesem.

— Vino cu mine!

— Trebuie să...

A încercat să se depărteze de mine, se opri și se uită la mine.

Vârcolacii se buluceau la ușă, unii dintre ei pe jumătate transformați deja, și începeau să se umple de blană. Irving se opri în dreptul ușii să se uite în urmă și îi apăruseră și lui semnele transformării. I se vedeau șuvițele aurii care îi jucau prin bucle și ochii îi scăpărau. Pe buza de jos se vedeau urmele colților, care atingeau ușor carnea fragedă. Profesorul plecase deja, lăsând în urmă o dâră de parfum simandicos.

Dar *el* nu mirosea ca o lumânare de Crăciun. Doar Christophe mirosea așa. Pe cine puteam să întreb despre chestia asta?

Nu i-am dat drumul lui Graves.

— Te rog. O iau razna dacă mă închid din nou în cameră și n-am cu cine vorbi.

Și n-am reușit să te prind singur deloc, ești mereu în compania prietenilor tăi părăși. Vreau să-ți spun ceva despre Christophe. Să auzi și să nu crezi.

— Graves, *te rog*!

El ridică din umeri. Oasele umerilor i se ridicară și căzură.

— Trebuie să mă duc la sala de arme. Mă paște detenția dacă nu apar acolo.

Ce să înțeleg, că nu te bagi decât atunci când iau bătaie? Și de când îți faci tu griji că o să te bage la detenție, pentru numele lui Dumnezeu! Am simțit în gură un gust acru.

— Bine.

Dar nu i-am dat drumul. Încă îl mai țineam de haină. Probabil că Dylan o să vină din clipă în clipă.

— Atunci, du-te!

— Nu înțelegi...

Iritat la culme, închise gura și se uită urât la mine, de parcă eu eram problema. Soneria sună din nou, imperios, și el se smulse din strânsoarea mea și ieși pe ușă, cu haina fluturându-i în jurul gambelor.

Și mă lăsă singură în sala goală. Mă dureau degetele, ca și cum mi le-aș fi hârjâit pe covor. Medalionul mamei se simțea greu și rece sub straturile de haine de pe mine.

Soneria se opri și tăcerea stranie, care făcea să se simtă energia statică din școala sub asediu, îmi pătrunse în cap.

Băieții aveau cu toții câte ceva de făcut când suna soneria. Mergeau la posturi de luptă, unii dintre ei trebuiau să

stea în sala armelor şi să înmâneze arme, alţii se întâlneau în puncte stabilite anterior şi aşteptau. Elevii cei mai mari şi profesorii ieşeau afară să verifice împrejurimile.

Ultima dată, unii dintre ei se întorseseră bătuţi bine. Sângerau chiar. Din cauza vampirilor.

Am rămas locului câteva secunde. Mâna mi se julise de la materialul dur al hainei lui Graves, când se smucise din strânsoarea mea. Cu asta era a patra Restricţie. Mereu apărea cineva care să mă ducă înapoi în camera mea.

Dar de data asta nu se întâmplă aşa. Secundele treceau, una după alta. Neoanele zbârnâiau şi pânzele de păianjen din colţurile tavanului se mişcau ca nişte alge purtate de valuri. Câteva plăci din tavan erau pe punctul de a se prăbuşi.

Doamne sfinte, camera asta se dărâmă pe mine!

Îmi trecu prin minte că era prima dată de când ajunsesem aici când eram cu adevărat singură într-un alt loc decât camera mea. Mi-am băgat capul între umeri, am tras în jos mânecile puloverului şi mi-am dat seama că aşteptam să apară cineva şi să-mi spună ce să fac. Simţeam greutatea cuţitului cu arc în buzunarul de la spate, acoperit de pulover şi de tivul flanelei lui Graves.

Bravo ţie, Dru! Cu siguranţă mai puteam să fac şi altceva. Orice. Fusesem sprijinul tatei de când murise bunica, mutându-mă din oraş în oraş, şi ajutându-l să distrugă creaturile nopţii. Dacă stăteam acolo cu mâinile în sân nu aveam să-mi fie de niciun ajutor. Şi nici dacă aşteptam să vină cineva şi să mă înghiontească înapoi în cameră.

Liniştea din încăpere dezvoltă o altă caracteristică. Acum nu se mai auzea energia statică pârâind. Totul încremeni. Am clipit ferm, de două ori, şi m-am întors brusc. M-am mişcat atât de repede, încât părul mi se răsfiră în semicerc.

Cocoţată pe spatele canapelei unde stătusem eu, bufniţa bunicii îşi înfoie penele, fiecare colorată în vârf cu o nuanţă

de gri. Ciocul ei negru părea nefiresc de ascuțit. Mă țintuia cu ochii galbeni și am scos un suspin ascuțit, de ușurare amestecată cu durere.

Oh, slavă Domnului! Pe unde ai umblat?

Era prima dată de când venisem aici când mi se arăta bufnița bunicii în realitate, nu în vis. Urechile începură din nou să-mi sune, ca de obicei, cu un ton înalt și limpede, ca niște dangăte de clopoțel. Îmi umplu capul ca o vată de bumbac.

Bufnița ridică ușor capul, întrebându-mă parcă din priviri „Care e treaba, șefa?". Am clipit. Firișoarele de praf atârnau suspendate în aer și ceasul rotund prins pe ușă amuțise. Nici măcar nu mai ticăia.

Fie era o viziune, fie se petrecea ceva ciudat. Ceva ciudat nu Foarte Grav. Era prea devreme să pot să spun care dintre ele.

Uhu! Bufnița își luă zborul. Nu se mai vedea decât un vălmășag de pene. Era o pasăre mare, aproape prea mare pentru camera în care eram, care vira în cercuri strânse și se îndrepta spre ieșire. Își lăsă aripile *în jos* chiar când era să le lovească de tocul ușii; viră, isteață ca o navetă spațială dintr-un film, și ieși pe hol.

Mă cuprinse o senzație bruscă de certitudine. Trebuia să o urmez.

Bunica îmi spusese mereu să mă încred în senzația asta și tata îmi spunea tot timpul să nu las poveștile fantasmagorice de la țară să-mi întunece judecata. Dar nici nu m-a oprit niciodată când aveam privirea aceea, care îi spunea că vedeam ceva ce el nu putea să vadă.

Vestea harului pe care-l avea bunica se dusese la kilometri depărtare și eu am presupus dintotdeauna că îl moștenisem de la ea. La urma urmei, ea mă instruise, nu?

Dar acum mă întrebam ce anume mai moștenisem și de la cine.

Bufnița apăruse la pervazul ferestrei mele în ultima dimineață când l-am văzut pe tata viu. Data trecută, bufnița mă condusese la camioneta tatei și la Christophe. Vârcolacul cu cap vărgat care îl mușcase pe Graves fusese și el acolo, dar din întâmplare.

Sau nu?

N-aveam timp de pierdut. Am zbughit-o după bufnița bunicii, în ciuda picioarelor grele, care nu voiau să se miște. Lumea încetini și fu acoperită de o substanță ca un plastic dur și vâscos, un lichid transparent care îmi îngreuna orice mișcare. Și senzația de greutate era tot specifică stării de tranziție. Nu aveam timp să mă întreb dacă mă mișcam prea repede pentru ca lumea să țină pasul cu mine sau dacă trebuia să mai parcurg o distanță ca să ajung la corpul meu de zi cu zi.

În drum spre ieșire, mi-am lovit umărul șubred în ușă și un junghi de durere vie mă străpunse până la coaste. Adidașii mei aterizară pe podeaua de piatră și m-am ridicat cu destulă viteză, chiar și prin substanța lipicioasă care face lumea să încetinească atunci când urmăresc bufnița bunicii moarte.

Holul rămânea în urmă ca un coridor din casa oglinzilor, asemenea celor unde totul e multiplicat la infinit. Lumina orbitoare galbenă a neoanelor se strecura în fiecare crăpătură și scobitură din pereți. Podeaua de piatră, pe unde se mai vedeau din loc în loc petice de mochetă industrială uzată sau linoleum vechi, îmi juca parcă sub tălpile adidașilor care scârțâiau. Școala părea că se depărtează de mine, și holurile se deformau. O mânecă a puloverului mare și albastru se desfăcu și îmi căzu fâlfâind pe mâna stângă, dar n-am mai avut timp s-o suflec. Era greu să nu pierd bufnița din ochi, căci alunecam în toate părțile, lovindu-mă de pereți și era cât pe ce să mă împiedic de nenumărate ori. Asta

până viră din nou, străbătând în viteză un alt hol scurt, la capătul căruia se iviră două uşi duble.

Sper că nu sunt încuiate. Dar uşa pe care voiam să ies se deschise imediat cum am lovit-o, iar chestia de sus, care o făcea să se închidă fără să se trântească şi care acţiona ca o pompă, trosni cu putere şi căzu sfărâmându-se în bucăţi cu un zăngănit. Uşa se lovi de peretele de piatră şi scârţâi din balamale. Aerul rece al nopţii se revărsă înăuntru, dându-mi părul pe spate.

Am sărit peste prag cu o viteză incredibilă şi am simţit frigul de afară ca pe o lovitură de ciocan pe fiecare centimetru de piele goală. Mă săgetă pur şi simplu, iar limba mi se lipi de cerul gurii. Gustul dens şi vâscos de ceară şi citrice îmi explodă în cerul gurii. Bufniţa viră din nou în cerc strâmt, apoi se îndepărtă rapid.

Gustul de portocale anunţă mereu necazuri mari; bunica i-ar spune *aulă*. Voia să spună aură, ca în cazul celor care suferă de migrene şi simt gusturi sau mirosuri ciudate chiar înainte să-i pocnească durerea. În cazul meu, eu doar simt un gust de fructe de plastic putrede, sau cam aşa ceva, atunci când urmează să se întâmple ceva *straniu* şi *grav*.

Ca, de exemplu, când un vampir urmează să apară din senin şi să-ţi ardă una. Mi se mai întâmplă, dar cu o altă intensitate, când urmează să văd un prieten vechi sau când lucrurile devin ciudate, dar nu periculoase.

Nu aveam de gând să încetinesc ca să aflu ce nuanţă de pericol avea să fie. Nu acum când mă încerca sentimentul brusc de certitudine. Îl simţeam chiar în piept şi îmi dădea ghiont să merg înainte.

Pădurea era foarte aproape de spaţiul privat al clădirii şi se vedeau panglici albe, uleioase, atârnând printre ramurile violacee şi negre. Ceva nu mirosea a bine — era o substanţă prea granuloasă ca să fie ceaţă, cu un iz scârbos de piele udă

de șarpe. Și frigul nu avea de-a face numai cu vremea de afară — era o greutate care îmi apăsa pe piele, inimă și oase.

Am coborât cele trei scări dintr-o săritură și am aterizat cu toată greutatea. Pietrișul îmi crănțăni sub picioare. Aproape că am alunecat, dar m-am oprit într-o poziție demnă de o balerină și m-am năpustit după bufniță. Aici erau grădini — era posibil să fie chiar frumos odată cu sosirea primăverii. Însă acum gheața tivea plăcile de lemn care delimitau loturile dreptunghiulare de pământ mort din spatele grădinii și picura în țurțuri din copacii învăluiți în ceață. Era aripa estică a complexului de clădiri care formau Școala și mă întrebam ca prin vis cum naiba ajunsesem *aici*.

Frica mi se zbătea în piept, ca o a doua inimă, și îmi invadase toate celulele. Ceva rău *chiar* urma să se întâmple, acum eram sigură. Nu puteam decât să sper că am primit avertismentul la timp și că puteam să fug de el destul de repede.

După grădini, pământul cobora într-o pantă ușoară, spre râu. O potecă pavată, îngustă șerpuia până spre debarcader, unde era o cocioabă care stătea gârbovită pe fundalul apei argintate de lună. Luna era în pătrar, aruncând lumină peste un peisaj gri și alb, arătând exact ca o sculptură în gheață cu fâșii de vată înmuiate în ulei care atârnă de fiecare margine ascuțită.

Ceața sufoca Școala cu degete viguroase și flămânde.

La jumătatea dealului, începuseră să apară puieți și tufișuri, formând liziera pădurii. Apoi se ridicau copacii, denși și negri, deși erau golași și festonați cu șnururi de gheață. Bufnița se înălță, se întoarse, îmi dădu roată în timp ce alergam și țâșni înainte în josul dealului, lăsând în urma ei poteca cu pietriș și traversând pavajul. Se îndrepta spre umbrele negre ca smoala ale copacilor.

Respiram zgomotos, scoțând sunete care, din cauza efortului, semănau cu un croncănit. Alergam și bufnița se

întoarse spre mine, ca și cum m-ar fi zorit să merg mai repede. Se roti din nou deasupra capului meu și mi s-a părut că aud vocea bunicii. *Ăla care zboară încet ca să nu îl audă șoarecele e un animal isteț, Dru. Și care se ascunde chiar și când e liniște. Nu știi niciodată cu ce te trezești.*

Prima dată când văzusem bufnița fusese pe pervazul ferestrei de la spital, în noaptea când a murit bunica. De atunci nu spusesem nimic despre ea. Doar tata știa, iar el era...

Nu te mai gândi la nimic! Aleargă doar! De data asta era vocea tatălui meu, în care se ghicea tonul imperios. Singurul loc unde le mai puteam auzi vocile era în capul meu. Oricum, era mai bine decât să fiu singură, deși așa mă simțeam.

Am încercat să măresc pasul, dar substanța vâscoasă, groasă și transparentă care acoperise totul se întărea. Inima bătea să-mi iasă din piept. O simțeam pulsând în gât, la încheieturile mâinilor și în ochi cu atâta putere, de parcă voia să iasă afară.

Cu o pocnitură, ca de praștie, lumea reveni la viteza firească, și am fost aruncată înainte, ca și cum o mână imensă și caldă coborâse și mă împinsese ușor ca pe o bilă de biliard. Era cât pe ce să cad, m-am ținut și am sărit peste ultima jardinieră, ratând-o la câțiva centimetri.

Zgomotul lumii îmi năvăli cu putere în urechi. Se auzi zăpada pârâind, pietrișul zburând, pașii mei, ca un tatuaj imprimat adânc în pământul înghețat, și ritmul precipitat al respirației mele. Și, în spatele meu, niște pași înăbușiți și un urlet care-ți dădea fiori, diluat în mod ciudat de ceața strania și scânteietoare. Gustul de portocale îmi umplu din nou gura, nu puteam să scuip ca să scap de el și oricum n-aș fi reușit, pentru că nu era doar gustul de portocale de ceară. Acum știam sigur că urma să se întâmple ceva foarte rău.

Alergam spre copaci ca și cum viața mea depindea de asta. Și știam, în adâncul sufletului, că într-adevăr așa era.

CAPITOLUL 8

Crengile copacilor mă plesneau peste față și peste mâini. Am sărit peste o buturugă răsturnată, am aterizat strivind sub picioare un morman de frunze și am căzut. Noroiul scârbos amestecat cu frunze îmi țâșni printre degete. Întunericul era străpuns de mici fante diamantine prin care pătrundea lumina lunii, niște reflexii înghețate și clare. M-am ridicat împleticindu-mă și am luat-o din nou la goană, ferindu-mă de un nor ciudat de ceață. Simțeam pe piept medalionul mamei ca o bucată de gheață.

În spatele meu, un alt urlet se înălță spre cerul rece, însoțit de zgomot de sticlă spartă și tăiș de lame. Îmi străpunse creierul, scrijelindu-l.

Au dat de urma mea. Nu știam cine erau, sau de ce eram așa de sigură că-mi luaseră urma. Pur și simplu... știam, așa cum știi să respiri sau să-ți retragi mâna de pe o plită fierbinte. Așa cum știam să ocolesc degetele mici și înfiorătoare de vapori care ieșeau din pământ.

Așa cum știam că nu trebuie să mă opresc din alergat. Nu conta de câte ori cădeam. Mă ridicam în picioare și mă chinuiam să merg mai departe. Strigătele stinse ale bufniței despicau pădurea, răsunând de trunchiurile tari ca oțelul ale

fiecărui copac înghețat. Pe pământul presărat din loc în loc cu frunze se vedea un fel de urmă. Bocancii mei au spart pojghița tare de deasupra unei bălți și mi s-a tăiat răsuflarea când apa rece ca gheața îmi strânse gleznele. Am sărit și am aterizat prost, aproape să-mi scrântesc glezna, gata să mă împiedic. Strigătul bufniței se auzi din nou: *Grăbește-te, Dru!*

Un alt țipăt animalic însufleți noaptea, înfigându-mi gheare ascuțite în creier. Am scos un țipăt anemic, ca un lunet, și am mers împleticindu-mă înainte. Mi-am cuprins capul în mâini până când durerea fu curmată brusc în toiul urletului, ca și cum ai fi apăsat pe un întrerupător.

Ce naiba a mai fost și asta? Dar nu aveam timp să stau să-mi dau seama ce era. M-am retras cu toată ființa, ca un ghem, înăuntrul craniului, așa cum mă învățase bunica. Un alt strigăt se ridică din întuneric, undeva în stânga mea și destul de departe, dar acesta nu-mi mai zgârie creierul. Îmi atinse doar pielea ca o perie de sârmă din care picura acid, și dacă nu m-aș fi aruncat în față cu atâta putere, probabil că aș fi țipat și eu patetic, de durere și surpriză.

Asta e problema când te implici în treburile Lumii Reale. Odată ce te-ai implicat, nu mai poți să faci abstracție de ea și să te întorci la programul obișnuit de zi cu zi. Te trezești alergând noaptea prin pădure, riscând să-ți rupi un picior, sau chiar mai rău, cu o creatură oribilă pe urmele tale.

Dâra subțire se pierdu, așa cum se întâmplă în cazul poteci lor false din pădure. Acum crezi că ești pe drumul de întoarcere, spre un loc cunoscut, în secunda următoare sari într-o parte să te ferești de ceața care se mișcă nefiresc, nimerești în niște tufișuri de mărăcini prietenoși și te întrebi ce naiba s-a întâmplat.

Tufișurile alea numai prietenoase nu sunt. Poate doar atunci când fugi ca să-ți salvezi viața. Spinii îți străpung hainele și-ți sfâșie pielea, și până să te zbați, gata să te eliberezi,

pașii din spatele tău sunt deja mult mai aproape. Atât de aproape, încât auzi fiecare balans de pe un picior pe altul și pârâitul vreascurilor care se rup, auzi noroiul de pe jos cum plescăie când creatura sare mai sus și mai rapid decât ar putea vreodată s-o facă un om.

Bufnița bunicii nu se mai vedea nicăieri. Am încremenit, încâlcită într-un vălmășag de spini, încercând să-mi controlez respirația precipitată. Plămânii îmi ardeau; ziceai că îndată inima îmi va sparge pieptul și o va lua din loc.

Am încercat să stau nemișcată și să nu fac zgomot. Tufișurile trosneau și spinii mă zgâriau. Unul îmi atinse obrazul și am simțit o înțepătură rece. Îmi venea să închid ochii, așa cum stăteam într-o rână, dar gândul de a fi în pădurea neagră cu ochii închiși pur și simplu nu suna bine.

Acum până și ceața scotea un fel de hârjâit, ca niște solzi frecați de sticlă.

Șoldul meu, presat de pământul rece, aproape amorțise. Umezeala îmi pătrunsese prin pulover și blugi. În fața mea era un nor suspendat — propria răsuflare, diafană și translucidă.

Pașii se auzeau alunecând ușor în jurul meu. Păreau să fie două creaturi care își dădeau roată. Am strâns din ochi, am pierdut din nou bătălia cu mine însămi, și i-am deschis. Un șir de spini îmi apăsau pe spate. Adidașii erau uzi leoarcă și tălpile îmi erau atât de reci, încât amorțiseră.

Se auziră niște trosnituri, crengile pârâiau. Lumina lunii se strecură până la mine, puncte de culoare ireale jucau în fața ochilor mei însetați de lumină. Aburul alb și unsuros se apropie, șerpuind printre ramurile copacilor și căzu peste frunzele înghețate unde se bălti, cu acel sunet oribil.

Printre trosnituri răzbăteau mișcările încete, furișe. Nu puteam să-mi dau seama de unde veneau, și am încleștat dinții ca să nu se audă sunetul de neajutorare pe care l-am

acum. Am înghiţit cu noduri. Ceaţa se apropia tot mai mult, mai mult, şi vaporii minusculi pătrundeau pe sub frunze. Parcă erau nişte degete cu gheare care voiau să sfâşie veşmântul cu care era acoperit pământul.

Ceva se mişcă în raza mea vizuală. Imediat cum l-am văzut, totul a devenit limpede. Orice lucru în mişcare e mai uşor de văzut noaptea. Problema apare atunci când creatura, orice ar fi, se opreşte şi rămâne nemişcată. Însă silueta avea o pată albă şi lăţoasă sus, în dreptul capului. Se mişca precum un vârcolac, cu acea graţie nestudiată, iar blana îi estompa forma corpului când se undui ca să evite un şir lung şi alb de ceaţă sinuoasă.

Nu cunoşteam decât un vârcolac cu capul vărgat şi mai avusesem o răfuială cu el. Îl împuşcasem în falcă, dar nu înainte să apuce să-l muşte pe Graves. Îl împuşcase şi Christophe, chiar în faţa camionetei tatălui meu. Animalul de companie al lui Sergej, un vârcolac subjugat voinţei sale.

Doar nu venise aici să mă servească cu prăjituri.

Oh, la naiba! E Ash. Am inspirat fără să fac zgomot. Plămânii mei erau însetaţi de aer. Am rămas nemişcată şi simţeam cum mă gâdilă pe gât. Îmi venea să tuşesc. Aşa se întâmplă mereu când te ascunzi — îţi vine să tuşeşti, să strănuţi, mereu trebuie să fie ceva. E de-a dreptul stupid! Corpul hotărăşte să-şi bată joc de tine, deşi ştie că doar dacă păstrează liniştea o să mai apuce să vadă lumina soarelui şi a doua zi.

Ash se opri, ridicând capul în sus şi adulmecând. Mă gâdilă şi mai tare pe gât. Plecă puţin capul, coborând botul aproape şi cercetând aerul. Păşi într-o parte, în deplină linişte, şi se opri din nou. Ceaţa se retrăgea din jurul lui.

Aşa, ia-o din loc! Oh, Doamne, dă să plece!

Un nou strigăt înăbuşit de-al bufniţei bunicii spulberă tăcerea, dar nu puteam s-o văd. Trosniturile şi pocniturile

încetaseră. Totul era încremenit, chiar şi razele şi crâmpeiele de lumină îngheţaseră, prinse în voaluri reflectorizante de vapori albi.

Mi-am adus aminte cu întârziere de cuţitul cu arc din blugi, din buzunarul de la spate. Dacă mi-ar fi trecut prin cap să-l scot, acum aş fi fost înarmată, în loc să stau culcată printre mărăcini.

Vârcolacul cu cap vărgat mai făcu trei paşi rapizi în lateral, cu o graţie stranie. Întoarse capul, iar lucirea turbată din ochii lui păru că străpunge întunericul şi-mi sfredeleşte pielea.

M-a văzut oare? Doamne! Oh, Doamne Dumnezeule! Oare m-a văzut? Mâna îmi zvâcni, vrând să ajungă la cuţit. Dar dacă voiam să scot cuţitul, trebuia să mă rostogolesc şi aş fi făcut zgomot. Şi dacă aveam noroc să-l scot din buzunar la timp!

Doamne, ce mult mi-aş fi dorit o armă! *Orice* fel de armă, chiar şi o puşcă cu ţeavă lungă 22. Un pistol de 9 mm ar fi mai bun. Un colt automat 45 sau o puşcă de asalt ar fi cea mai potrivită. Şi cineva care să o manevreze şi să ţintească ar fi de asemenea tare bine-venit.

Şi dacă tot visez cu ochii deschişi, aş vrea tare mult un ponei. Inima îmi bubuia, bătea nebuneşte, parcă vrând să mă facă din nou să rămân fără aer. Nu puteam nici măcar să schiţez mişcarea spre buzunar — dacă eu vedeam mişcare prin întuneric, cu siguranţă şi un vârcolac putea. Asta dacă nu mă *mirosise* deja.

De ce mai ezita?

Tensiunea devenea din ce în ce mai mare, secundă insuportabilă după secundă insuportabilă, şi gustul de ceară şi portocale moarte îmi explodă pe limbă, aşa de puternic, încât era cât pe ce să icnesc.

Urăsc asta. Ochii mi se dădură peste cap când mă străduiam să nu înghit, și gura mi se umpluse de salivă — Dumnezcule, acum o să înceapă să-mi curgă balele. Știu că gustul nu e real, știu că nu am nimic în gură, dar să fiu a naibii dacă am de gând să înghit.

Vârcolacul cu cap vărgat se îndoi ca o un animal de jucărie, dintr-o mișcare înceată și fluidă. Își undui silueta, semănând mai degrabă cu un animal cu umerii căzuți decât a vreo formă umană. Dunga albă deveni și mai vizibilă, sau poate era doar un crâmpei de lumină care îi pulsa pe blană. Se auziră un șuierat ușor și pufăituri. Se uită în altă parte și m-am întrebat dacă nu cumva unii dintre profesorii de la școală erau acum în pădure.

Oh, te rog! Te rog, Doamne! Hai, te rog, ajută-mă și pe mine puțin! Te rog!

O altă siluetă se întrupă din penumbra pe care o forma lumina lunii filtrată de copaci, iar ceața o învăluia într-o mantie de vată unsuroasă. Era înalt și lat în umeri, aducând vag cu o formă umanoidă. Lumina lunii scotea la iveală un chip și două mâini alburii, în ceață, iar restul era doar o umbră.

— Măi să fie! șuieră nou-venitul, ca un afront la tăcerea care învăluia pădurea.

Scrâșnetul din vocea lui îmi dădu iar senzația de perie de sârmă care mi se freacă de piele. Am încercat să nu mă clintesc.

— Unde e ticăloasa aia mică? Îi simt mirosul.

Ash mârâi. Mârâitul nu aducea nici pe departe cu o vorbă de om, dar în el se deslușea din plin amenințarea. Blana i se zbârli și dunga albă de pe cap luci.

— Taci din gură și *găsește-o*!

Era puțin peltic și știam de ce. Pentru că limba nu se mișca cum trebuie din cauza colților. Era un vampir, un

nosferat. Îmi dădeam seama după felul în care vocea lui înghiţea lumea din jur, uleioasă şi rece.

Şi părea că pe mine mă voia.

Bine că ţi-a picat fisa. Că era şi greu să-ţi dai seama. Nu te mişca! Mă gâdila şi mai rău pe gât. Era ca un băţ ascuţit care îmi împungea beregata. Îmi dădură lacrimile, din reflex, fierbinţi şi dureroase. Un deget subţire de ceaţă se strecura tot mai aproape de picioarele mele şi *ştiam* că urma să mă atingă, şi atunci vampirul o să ştie că eram acolo şi...

Mârâitul vârcolacului îşi schimbă tonalitatea.

— Să nu îndrăzneşti să latri la mine, bestie! Stăpânul vrea...

N-am reuşit să aud ce voia Stăpânul, deoarece vârcolacul sări ca un arc, dar nu spre mine, ci, surpriză, departe de mine.

Se izbi de vampir ca un tren scăpat de sub control şi se auzi un pârâit care răsună în pădurea învăluită în ceaţă. Vampirul scoase un urlet incredibil, care făcu să-mi îngheţe sângele în vine. Se tot rostogoleau, lovindu-se de copacii din care săreau aşchii. Oasele pârâiau şi dinţii clănţăneau.

Mişcă! Mişcă! Mişcă! Auzeam în cap vocea poruncitoare a tatălui meu, ca atunci când mă luptam cu sacul greu de box, cărând pumni şi asudând, căci voiam să-l fac să fie mândru de mine. Sau ca atunci când ne răfuiam cu spiritele-gândaci, şi eu îi pasam muniţia pe fereastră cu mâini tremurânde şi...

M-am ridicat împleticindu-mă pe picioare. Spinii îmi zgâriau fiecare porţiune goală de piele şi trăgeau de puloverul meu ca şi cum ar fi încercat să-mi spună să stau jos. Am luat-o la fugă. Am sărit peste degetele de ceaţă care se târau pe pământ de parcă dădeam teste ca să intru în echipa de fotbal sau ceva de genul ăsta, sărind prea repede ca să-mi pot menţine echilibrul. Nu conta unde mă îndreptam, atâta timp cât era *departe* de locul ăla.

Pădurea se adâncea tot mai mult și devenea tot mai deasă, iar eu mă strecuram prin deșis. Copacii mă biciuiau când treceam pe lângă ei, iar unii se agățau de mine de parcă ar fi fost de partea vampirului, încercând să mă facă să încetinesc. Mai erau ramuri cu spini care se unduiau în calea mea, dar ceața se retrăsese. Mă mișcam cu greutate, făcând iarbă mare și am auzit un urlet ascuțit în spatele meu care mă făcu să mă cutremur.

Urletele vârcolacilor mi se păreau groaznice când le auzeam din garajul de acasă, dar acum, când am auzit țipăt ascuțit și golit de viață în mijlocul pădurii, noaptea, era de mii de ori mai rău, pentru că par niște cuvinte dacă asculți cu destulă atenție. Groaznic este faptul că trezește partea adânc ascunsă a fiecăruia — partea animalică și oarbă.

Partea care știe că tu ești prada.

Dar cel mai rău e când îl auzi *chiar în spatele tău* și simți că te lovește ceva, te aruncă într-o învălmășeală de crengi, tulpini și spini, nasul ți se umple de noroi și frunze mucegăite și o mână gigantică, fierbinte și păroasă te apucă de păr.

CAPITOLUL 9

Am încercat să ţip, dar creatura îmi acoperi gura cu cealaltă labă chiar înainte să apuc să trag suficient aer în piept. Îi simţeam răsuflarea fierbinte în creştetul capului şi am încremenit amândoi pentru o clipă, eu stupefiată, fără să mă dezmeticesc şi zgâriată peste tot.

La naiba, fato, nu aşa faci treabă! Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap. *Vreau să văd puţină acţiune!*

Aşa striga la mine când mă luptam cu sacul de box şi eram atât de obosită, încât simţeam că or să-mi cadă mâinile. Şi asta însemna că trebuia să fiu în stare să fac mai mult, să fiu mai bună, ca să-l ajut. Aveam nevoie de un ajutor, şi doar eu puteam să mă ajut, căci moartea nu te aşteaptă să fii odihnit şi pregătit. Apare tiptil când eşti stors de puteri, ţi-e foame şi frig şi ţi-e atât de frică, încât nici nu mai vezi bine.

M-am smucit, mi-am dat capul pe spate şi m-am izbit de un nas rece şi umed. Fu dureros şi vârcolacul scoase un urlet înăbuşit de durere, ca un pui de căţel care îşi bagă botul în ceva. Cotul meu se afundă în abdomenul lui şi creatura mai scoase un sunet, înăbuşit de un scâncet. Mâna lui îmi slăbi părul din strânsoare, dar numai ca să mă poată înşfăca de talie în timp ce mă zbăteam, şi îşi adună puterile.

Mâinile îi căzură rigide ca de oțel și mârâi. Groaza îmi scurtcircuită tot ce aveam în minte și încă nu-mi dădeam seama cum mă eliberasem, rostogolindu-mă pe o fâșie alunecoasă și plină de mâzga frunzelor putrede.

Creatura mârâi din nou și se ridică în picioare cu o mișcare fluidă. Am rupt-o la fugă cu spatele, în patru labe. Mâinile murdare îmi alunecau în noroi și am tras aer ca să țip, dar vârcolacul se adună, cu dunga albă lucindu-i la tâmplă ca un semn luminos și făcu un salt... chiar deasupra mea, ciocnindu-se în aer cu o altă siluetă. Amândoi se prăbușiră la mai puțin de un metru de mine, cu o bubuitură care făcu să se cutremure pământul. Norii de ceață se evaporară. Sunete ca de sfâșieturi, șuierături și oase pârâind îmi umpleau capul în timp ce mă zbăteam să scap din toată nebunia asta care se iscase. Se rostogoliră amândoi, iar dunga albă se vedea cum se lăsa în sus și în jos odată cu mișcările capului și un ultim pârâit cumplit fu urmat de un șuvoi negru și fierbinte care se împrăștie în toate direcțiile. Sângele vampirului fumega în locurile unde căzuse și câțiva stropi îmi trecură șuierând pe lângă față, împroșcându-mi puloverul și lăsându-mi o dungă de ceva dens și cald pe craiul stâng al blugilor. Am țipat — un sunet stins, de silă, pierdut în zarva care se înteți când vârcolacul cu cap vărgat își dădu capul pe spate și mârâi, scoțând un sunet puternic ca un tunet.

Încă mai încercam să scap, alergând cu spatele. Blugii mi se udaseră. Sângele vampirului fumegând scotea aceeași ceață unsuroasă după ce pătrunse prin denim. De fapt, alergam atât de repede, că, pentru prima dată în acea noapte, m-am izbit de un copac. Era o minune, să știți, faptul că era doar prima oară, iar nu a patra sau a cincea.

O ladă de dinamită explodă în capul meu și coastele mă săgetară de durere. Cam fiecare părticică a corpului meu

agoniza şi eram ferm convinsă că făcusem iar o întindere la muşchii spatelui. Doamne, dacă mai apuc bătrâneţea, probabil că o să am multe probleme cu spatele — dar se părea că nu aveam să mai apuc prea multe zile.

Vârcolacul cu cap vărgat se ridică împleticindu-se şi sări spre mine. Frunzele ude săreau în sus, iar el îşi înfipse ghearele în pământ şi se opri, cu botul chiar în faţa mea. Simţeam cum respiraţia sa îmi atingea pielea umedă. Ceaţa se retrăgea în spatele lui, ca nişte degete fumegânde, trăgându-l înapoi.

Am mai scos un sunet stins, şi suflarea mi se tăie la jumătate. Fiecare muşchi care mă durea se încorda, pregătindu-se de înfruntare. Pufăi, trăgând aer în piept şi dându-l afară. Respiraţia lui mirosea ciudat, a mentă şi cupru.

Ochii lui erau la câţiva centrimetri de ai mei, iar nasul lui lung şi lucios aproape îmi atingea vârful nasului, care era doar unul normal, de om. Am tras îndelung aer în piept şi m-am lăsat pe spate pe trunchiul copacului cât de mult am putut. Lucirea din ochii lui negri era oribil de umană, şi la fel de cumplit de tristă şi turbată. Dunga albă lumină spre mine cu atâta putere, încât m-am gândit că o altă rază haotică de lună i se prinsese în blană.

Mă adulmecă din nou şi scoase un sunet grav, de durere. Gura lui nu putea să articuleze cuvinte, aşa că habar n-aveam ce spunea, dacă mă ameninţa sau...

Sau ce altceva? De ce stătea *pe vine* şi se uita fix în ochii mei? Copacul din spatele meu era un zid de oţel dur şi îngheţat, şi picioarele încă mai zvâcneau, voind parcă să o iau de-a dreptul prin el. Vârcolacul se aplecă din nou spre mine, scoţând sunetul acela cumplit şi ciudat şi mi-a mirosit a cupru fierbinte.

Sânge. Cineva pierdea sânge. Oare eu? Oare nu simţisem când mă sfâşiase cu ghearele?

Un zgomot năvalnic îmi umplu capul și am auzit bătaia înăbușită a aripilor chiar înainte ca vârcolacul să se aplece. Îmi atinse o clipă obrazul cu vârful rece al nasului. Apoi se evaporă. Alergă peste micul luminiș, mergând șontâc, și călcând cu grijă pe laba stângă din față, făcându-se nevăzut printre copaci exact când am auzit pe cineva strigându-mă.

Dru! Dru! Afurisito, unde ești?

Era Graves, care răgușise de atâta strigat, și m-am mirat un pic. Dar eram foarte surprinsă că nu murisem. Acum ceața se disipase. Copacii erau argintați doar de lumina lunii și de turțurii care ornau crengile.

M-am sprijinit pe trunchiul copacului. Sângele de vampir îmi fumega din hainele murdare și rupte, și am făcut cel mai nepotrivit lucru, singurul, de altfel, pe care puteam să-l fac.

Am izbucnit în râs. Un râs ascuțit, șuierat printre dinți, la fel de dement ca privirea din ochii lui Ash.

CAPITOLUL 10

— **Fă-mă să înțeleg.**

Părul lui Dylan era răvășit în ultimul hal. Începuseră să se întrezărească semnele transformării care urma să aibă loc, dar el se străduia să-și păstreze stăpânirea de sine. Felul în care colții îi ieșeau în afară și se retrăgeau la loc nu era motiv de bucurie și nici nu ne ajuta.

— Trei *nosferatu* morți erau pe urmele tale, ai fost bătută și împroșcată cu sângele lor și nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat?

Nu mă puteam opri din tremurat. Doar dădeam din cap. Din păr mi se scurgea apă murdară și miroseam a moarte.

Graves puse o mână pe după pătura în care mă înfășurase și se foi neliniștit.

— Hai, vino. Să te ducem la căldură.

Îi aruncă lui Dylan o uitătură urâtă cu ochii lui verzi și începu să urce dealul, luându-mă aproape pe sus.

— Stai puțin, fir-ar să fie!

Pe Dylan nu-l impresiona povestea.

— S-a intrat prin efracție în Școală. S-au dus direct în clasa ei. Ea a reușit cumva să scape de cei trei vânători — dintre care nu am identificat niciunul până acum și toți trei

sunt cu maţele pe afară aici, în pădurea asta afurisită. Trebuie neapărat să ne spună ce s-a întâmplat ca să putem să...

— Să ce? Vreţi să moară de hipotermie? Bun plan. Dumnezeule, sunteţi nişte dobitoci.

Poalele hainei lui Graves fâlfâiră când iuţi pasul.

— Uitaţi-vă la ea, la naiba! I s-au învineţit buzele şi e murdară din cap până-n picioare. V-aţi interesat dacă nu cumva pierde sânge? Vă pasă, măcar? Nu mă mir că nu sunt fete aici.

Mă întrebam ce legătură avea una cu alta, n-am reuşit să-mi dau seama, şi am pornit un nou şir lung de râsete înăbuşite, pe jumătate isterice, întretăiate de sughiţuri. Mă uitam în jur şi tresăream de câte ori vedeam lumina albă a lunii.

Ochii lui Dylan licăriră în întuneric.

— Tacă-ţi gura, câine ce eşti! Doar pentru că eşti un prinţ printre ai tăi nu înseamnă că poţi să...

Ghemul fierbinte de furie bolborosea în mine. Devenea deja ridicol — dar căldura era bine-venită, căci era cu totul altceva decât starea de stupefacţie şi amorţeală.

— Dylan, m-am auzit spunând printre două chicote înfundate şi un fornăit, căci aveam noroi în nas. Dacă îl mai înjuri o dată, o să-ţi scot dinţii din gură!

Mi-am dat seama că, deşi aveam tălpile ude, puteam merge fără să alunec şi — mai mult de atât — picioarele mele ude şi tremurânde încă mă mai ţineau.

— Graves...

Cuvântul se pierdu într-un potop de icnituri care veneau din bronhii.

— Relaxează-te, puştoaico, mormăi Graves.

Îi simţeam braţul încordat pe umărul meu, trăgându-mă mai aproape de corpul lui cald. Mâncarea de aici îl făcuse călduvăn de tot. Sau poate că era doar impresia mea, căci mă simţeam eu aşa de mică, cum rar mi se întâmplă.

— Doamne!

Da, mă simțeam mică. Și vulnerabilă. Și îngrozită din cale afară.

Dylan clătină din cap de parcă nici nu m-ar fi auzit.

— De ce ai ieșit din școală, Dru?

Pentru că cineva venea să mă omoare, cap sec! Când mi se arată bufnița bunicii, eu o urmez. Simplu. Eram prea obosită ca să am puterea să încep măcar să le explic.

Un grup de siluete în mișcare se adună ciorchine în vârful dealului. Unii se gândiseră să aducă lanterne și razele aurii ale acestora străpungeau întunericul. Erau inutile — *djamphirii* și vârcolacii pot să vadă mult mai bine decât un om obișnuit după ce apune soarele. Dar săgețile de lumină erau o priveliște bine-venită, pentru că ofereau altă imagine decât ceață uleioasă sau blana unui vârcolac turbat sticlind în lumina lunii. Am scos un suspin întretăiat. Brațul lui Graves mă strânse din nou.

— E în regulă! strigă el. Am găsit-o.

Dylan înjura. Siluetele bărbaților începură să coboare. Vârcolacii săriră în față, unii dintre ei aproape transformați, oferind o imagine neclară, care fugea în fața ochilor, ca lutul de pe fundul apei răscolit. Am înghițit în sec ca să nu-mi scape un sunet disonant. E mereu ciudat să-i vezi cum se transformă și să auzi pârâitul oaselor care se remodelează, carnea vălurindu-se, și să vezi cum le mijește blana...

Da. Te face aproape să vrei să dai afară ce-ai mâncat la prânz, chiar dacă n-ai mâncat nimic. Și chiar dacă ești obișnuită cu ciudățenii mari de tot.

— La naiba!

Dylan făcu o mișcare scurtă și bruscă, iar tonul vocii îi coborî la o șoaptă de om furios și rănit.

— Nu pot să te ajut dacă nu vorbești cu mine, Dru.

Nu cred că m-ai putea ajuta nici dacă aș vorbi cu tine. Pur și simplu nu există cuvinte suficiente pe lumea asta ca să descrie ce s-a întâmplat. Mă durea creierul și îmi simțeam restul corpului stângaci și rece.

Nu mă puteam opri din tușit. Sau din râs. Niște icnituri îmi ieșeau din gât printre râcâielile aspre. Graves mă trăgea după el. Vârcolacii ajunseră la noi, fiind asaltați de un val de creaturi cu blană și ochi strălucitori. Curgeau în jurul meu, unii bătându-l pe Graves pe umăr, majoritatea oscilând între formă umană și un fel de cvadruped blănos care se deplasa în salturi. Liniștea și sentimentul de groază din pădure fu urmat brusc de murmurul celorlalți.

— E bine?

— A pățit ceva?

— Dru?

Dibs se apropie, fu împins deoparte, după ce îmi atinse încheietura mâinii — o atingere grăbită și caldă. Am icnit iar.

— E bine?

În spatele lor, se îngrămădeau *djamphirii*. Irving era palid și buclele începeau să i se încrețească, căci dădea semne de transformare. Începură și ei să întrebe dacă eram în regulă, dar Graves mă trăgea după el printre ei. Vârcolacii se mișcau odată cu el și cumva toți se dădeau la o parte din calea lui, până când am ajuns la ușile dinspre aripa de est a Școlii.

Ușile fuseseră rupte și pe trepte erau bucăți de lemn. Am clipit. *Eu n-am făcut așa ceva.*

Dar poate că o făcuse creatura care era pe urmele mele. Încă o dată, bufnița bunicii mă scosese din pericol. Sau mă hăituise, depinde din ce unghi privești.

Și, oh, Doamne, altă amintire ieșea la suprafață! Bufnița apărută la pervazul ferestrei mele în dimineața când îl văzusem ultima oară pe tata în viață. Am început să tușesc din toți rărunchii.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Mai bine îmi scuipam plămânii.

Holul pe care îl străbătusem era într-o dezordine cumplită. Pereții împroșcați cu sânge negru de vampir fumegând, covorul sfâșiat și lambriurile care îți veneau până la talie erau găurite. Lemnul mai alb din scobiturile adânci lucea.

— Do-o-am...

Încercam să-mi exprim dezamăgirea, dar Graves înainta în pas alert. Îi simțea mâna care mă strângea pe după umeri ca o bară rigidă de metal. Eu mai mult mă târam. Îi dădu la o parte cu umărul pe câțiva puști din calea lui. Se auzea un mârâit sub bălmăjeala de voci.

Am presupus că fuseseră două echipe de vampiri, una care pătrunsese pe undeva pe lângă sala de lupte, fosta capelă, și care făcuse zarvă multă și trioul de „vânători" care se infiltraseră în liniște prin aripa de vest a Școlii — cea în care avusesem prima oră de curs din seara aceea. Probabil că le scăpasem cumva de sub nas.

Gândul nu era deloc reconfortant. Îmi târam picioarele pe jos. De câte ori încercam să pășesc, lăsam în urmă bulgărași de mocirlă, dar Graves era cel care ducea tot greul și care mă ținea în mișcare. Și câtă vreme făcea treabă așa bună, nu-mi păsa.

Mai era cale lungă până la sala de lupte și mi se părea îngrozitor de frig. Dinții încă îmi clănțăneau și totul părea foarte îndepărtat, chiar și zgomotul, căci se iscă un fel de încăierare cu țipete.

Am ajuns la capela părăsită. Fiecare pas de-al nostru răsuna cu ecou. Graves împinse cu palma ușa din partea fetelor și în spatele nostru se auzi un gâfâit accentuat. Graves nu se opri. Merse mai departe, trăgându-mă după el, și ușa se închise cu un șuierat. Un abur dens și mătăsos se ridică și am tușit din nou.

— La naiba, spuse el încet şi mă târî pe gresie.

Cuvintele răsunară cu ecou prin aburul din aer.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu şt.., voiam să spun că nu ştiu, dar am renunţat.

Se uită spre mine, galben la faţă în lumina filtrată prin aburi şi îşi încleştă maxilarul. Când arăta aşa, serios şi hotărât, puteai să-ţi dai seama în ce medii ar fi considerat un tip chipeş. Fetele s-ar fi dat în vânt după el, mai ales în acele localuri din oraş unde nu este apreciată prea mult o faţă comună. Un val de căldură pe care nu ştiam cum s-o numesc şi care mă făcu să mă ruşinez mă străbătu la acest gând.

— Vrei să te ajut să-ţi dai jos hainele?

Pătura căzu îmbibată de apă cu un plescăit. Graves îşi dădu jos haina, aproape să-şi sfâşie mâneca, pentru că nu putea să o scoată, ţinându-mă în acelaşi timp şi pe mine cu fermitate.

— Sau, ă, aş putea să stau la uşă. Pentru orice eventualitate.

— Ajut-ajut-ajută-mă!

Tremurul care îmi zguduia corpul îmi îngreuna gândirea şi respiraţia. Am apucat puloverul cu degetele umflate şi țepene de frig. Graves îl trase peste capul meu şi mă ţinu în braţe; m-am pierdut în el o clipă şi într-un final m-am luptat să ies din lâna grea şi udă. Puloverul căzu cu un plescăit şi mă întrebam câtă apă se îmbibase în hainele mele cât stătusem întinsă pe jos în pădure şi de ce nu era mai îngheţată, când peste tot în jur era gheaţă.

Şnururile de aburi din aer erau albe şi grele. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Lumea întreagă luci albă o clipă, şi m-am trezit că Graves mă susţinea în picioare şi încerca cu stângăcie să-mi scoată mânecile cămăşii de corp. Pielea de pe braţe mi se făcuse de gâscă. M-am chinuit să-mi dau tricoul jos, clătinându-mă pe picioare. Graves mă ţinea să nu cad. Dinţii îmi clănţăneau

ca niște castaniete și Graves începu să-mi scoată blugii, uitându-se fioros peste umărul meu. Aveam și sutienul ud, dar din fericire nu era murdar.

Îmi simțeam degetele ca niște cârnăciori uzi, prea neîndemânatice ca să facă mare lucru. Îmi dădu și blugii jos și fluieră încet când văzu vânătăile rotunde de pe umăr, coaste și cele proaspete care începeau de pe brațe și continuau pe piciorul meu drept, lateral. Aveam șosetele murdare și pierdusem un adidas pe undeva. Chiar nu-mi aminteam unde anume. Nici nu observasem că dispăruse.

Îi simțeam mâinile arzându-mi pielea; mă târî până la buza celei mai apropiate căzi și se opri o secundă, uitându-se în sus, ca și cum s-ar fi adunat. Portofelul lui negru din nailon uzat căzu pe podea la aproape un metru distanță de noi și Graves coborî scările și intră în cada imensă cu mine, îmbrăcat din cap până-n picioare. Pantofii lui scârțâiră jalnic sub apă, apoi mi-am pierdut echilibrul și am scos un țipăt patetic. Mă simțeam de parcă eram băgată în lavă fierbinte, dar el mă ținea și mă cufunda tot mai mult.

Nu mai făcusem niciodată baie în lenjerie intimă. Senzația era ciudată, de parcă stăteam într-o cadă fierbinte plină cu jeleuri într-un costum de baie care era clar că nu fusese făcut pentru așa ceva.

— Dru?

Pentru prima dată în acea seară, părea speriat.

— Hai, spune ceva!

Acum nu-mi mai clănțăneau dinții, dar încă tremuram. Cumva brațul meu ajunsese în jurul taliei lui și el se așeză pe scăunelul de cadă, chiar lângă mine. Apa trosni la contactul cu puloverul lui. Am icnit din nou. Îmi simțeam pielea jupuită, ca după ce te arzi la soare. Mi-am dat capul pe spate. Lichidul care bolborosea deveni gri, dâre de mizerie curgând înainte de a fi luate de curent. O frunză îmi căzu

din păr pe suprafața învolburată și fu trasă în adânc. Lichidul îmi venea până la gât, și lui Graves până la piept.

— Dru?

Acum părea aproape panicat și mi-am dat seama că scoteam un sunet ascuțit și penetrant. Îmi simțeam gâtul plin de ceva prea fierbinte și neplăcut ca să fie lacrimi.

— Spune ceva, la naiba!

Am înghițit geamătul ciudat care îmi ieșea din gât. Am deschis gura.

— Ce-ce-ceva.

M-am oprit.

— La-la-la naiba!

Fornăi. Râsetul îl luă și pe el prin surprindere. Era schelălăitul lui trist și sarcastic obișnuit, iar eu eram prea recunoscătoare că încă mai respiram ca să mă gândesc intens că eram pe jumătate dezbrăcată într-o cadă cu un băiat.

Și în plus, era vorba de *Graves*. Și încă mă mai ținea de mijloc. Mi-am pus capul pe umărul lui și am uitat de toate, mai puțin de apa fierbinte care parcă mă înțepa ca niște ace.

Nu mai stătusem așa de aproape unul de celălalt de când ne îngrămădisem în elicopterul care decolase pe viscol de undeva din Vestul Mijlociu. Și atunci plânsesem.

Acum îmi veneau în minte o mulțime de întrebări. Mai ales despre faptul că Graves fusese obligat să se bată din prima seară când sosise aici. Mi se părea o idee bună să-l prind pe Dibs singur și să-l pun să-mi explice câteva lucruri. Oare de ce nu mă gândisem la asta până acum? Îmi simțeam capul greu, iar umărul lui Graves era osos, dar confortabil.

— Vorbește cu mine, insistă el. Să nu-mi leșini, Dru! Stai așa, vreau să te întreb ceva.

— Îhî.

Doar atât am putut să articulez, un sunet afirmativ.

Şi eu la fel. De ce nu m-a omorât Ash? Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi povestesc ţie toate astea când nici pentru mine n-au nicio logică?

— De la ce vine Dru?

Doamne! Era rândul meu acum să râd fornăind.

— N-nu mă întreba!

— Prea târziu. Mă tot întreb de când ne-am cunoscut.

Tremurul începea să se mai domolească.

Când mi se descleştară dinţii, maxilarul mă durea.

— O să-ţi spun mai t-târziu.

— Mm! Acum vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Se purta cu mine delicat, cu grijă, de parcă ar fi dezlipit un plasture şi s-ar fi uitat sub el.

— Păi...

Apa bolborosi. Se auzi o izbitură în uşă, de parcă cineva se sprijinea pe ea. Sunetul răsună prin vestiar. Am clipit, trezindu-mă în interiorul meu.

— O, Doamne! Ai intrat şi tu *aici*!

— Îhî, mda.

Nu părea mirat.

— M-am gândit că e posibil să cazi şi să te loveşti. Sau să te îneci. Dacă te simţi bine sau...

Nu mi-am ridicat capul de pe umărul lui. L-am lăsat şi mai greu pentru o clipă şi braţul mi se încordă.

— Nu. Nu pleca.

Mă dureau dinţii. Mă durea până şi părul din cap.

— Era... am văzut... Ei bine, mi s-a arătat bufniţa bunicii.

Panica mă străfulgeră pentru o clipă — nu *voiam* să spun nimănui despre ea, şi mi-era greu să încalc lunga tradiţie de a ţine secrete.

Dar era vorba de Graves. Şi nu mă dezămăgi. Pur şi simplu acceptă informaţia cu seninătate.

— Bufniţă, zici?

Încuviință și își lăsă în jos bărbia ascuțită.

— Bine, continuă!

— Și m-a condus afară, unde am început să alerg. Cred că încerca să mă ducă departe de vampiri. M-am trezit în niște tufișuri și am văzut...

Restul povestirii fu un talmeș-balmeș incoerent, dar el dădea din cap când și când. Îmi plăcea asta la el. Era așa de deștept, că nu trebuia să-l iei de mână și să-l ghidezi. Putea și singur să completeze spațiile lipsă.

— Ești sigur că a fost același?

Închisese ochii pe jumătate. Lichidul din cadă începu să se mai calmeze, bolborosind și fâsâind. Îl simțeam cum îmi înțeapă mâinile zgâriate și cum se întinde în sus, spre umăr, în cocoloașe cerate. Căldura mi se strecura în oase.

Deodată am simțit nevoia să îmi spăl părul. Mă mânca pielea capului. Inima se opri din bubuit și reveni la ritmul normal.

— Așa cred. Câți vârcolaci cu o dungă albă pe cap am mai văzut noi?

— Aici ai dreptate.

Încuviință din nou, aplecând capul. Părul, care se umezise din cauza aburilor, îi venea în ochi. Îl dădu la o parte cu o mișcare bruscă și nervoasă.

Am scos un oftat. Nu mai puteam să mi-l înăbuș. S-a auzit ca o șoaptă.

— L-am văzut pe Christophe. Azi.

De fapt se întâmplase cu vreo trei-patru zile în urmă, dar n-am vrut să-i spun și lui asta.

Graves se încordă tot. Se scurseră câteva secunde bune, timp în care el se holba la pereții cu oglinzi printre voalurile de aburi.

— Doamne, Dru!

De parcă era vina mea.

— N-am reușit să te prind singur să-ți spun.

— Deci vrei să spui că ai încercat?

Glumea însă. Se foi neliniştit, mişcându-se ca şi cum i se pusese un cârcel la muşchii braţului, dar nu-l mişcă. Acum nu-i mai simţeam degetele fierbinţi pe umăr.

— Unde l-ai văzut?

— A intrat la mine în dormitor pe fereastră. Nu trebuie să spui nimănui.

Graves dădu ochii peste cap. Nu-l vedeam, dar am *simţit* mişcarea. Şi când un adolescent îşi dă ochii peste cap, gestul are un sunet tăcut specific.

— E la mintea cocoşului, ce naiba! Dar ce i-a venit să intre la tine pe fereastră?

Să fiu a naibii dacă ştiu, puştiule.

— Mi-a dat nişte chestii. Ca cele pe care le-a avut mama. Şi a vrut să-mi spună câte ceva.

— Şi cum naiba au ajuns la el lucrurile care au aparţinut mamei tale?

Când e de despicat firul în patru, bazaţi-vă pe Graves!

— Nu au fost ale ei, ci doar *seamănă*. Şi... ei bine, presupun că a cunoscut-o.

Nu mă mai gândisem la chestiune din perspectiva asta. Oricum, după cum *vorbea*, era mai mult ca sigur că o cunoscuse. Şi acum că mă gândesc, specificase că săbiile de lemn nu au fost ale ei. Am deschis gura să-i dau înainte cu explicaţiile.

Dar până să apuc să zic ceva, Graves puse altă întrebare de milioane.

— Şi până la urmă, câţi ani are tipul ăsta? Şi *cine* e, de fapt?

— Nu ştiu.

M-am cufundat mai adânc în lichidul care mă învăluia şi o nouă dâră de mizerie se scurse din părul meu ud în

lichidul gelatinos care bolborosea. *Vai! Dar știu că m-am tăvălit în mocirlă, nu glumă!*

— Pe mine mă îngrijorează mai mult faptul că nu m-a ucis Ash. Doar a avut ocazia. S-a descotorosit de ceilalți vampiri și...

— Ai văzut tu asta?

— L-am văzut pe unul. E logic că i-a aranjat și pe ceilalți doi.

M-am cutremurat până în măduva oaselor.

— Doamne!

Aș fi putut să mor. N-aveam cum să ies din clasă și cu trei vampiri...

— A stat nas în nas cu mine, Graves. Nas în nas.

Creierul meu se împotmolea pur și simplu când ajungeam la amintirea cu pricina, o rememora, se crispa de groază și se cala ca un motor.

— Și ceața...

Dar nu mai voiam să mă gândesc la ceața aceea niciodată. Slavă Domnului că nu mă atinsese. Dacă m-ar fi atins... nu știu exact ce s-ar fi întâmplat, dar n-ar fi fost de bine. De atâta lucru eram și eu sigură, o simțeam până în măduva oaselor, care mă dureau și care îmi tremurau.

E greu să pui la îndoială o astfel de certitudine.

Graves era mai îngrijorat de lucrurile esențiale.

— Un vârcolac a făcut asta de unul singur? Și pe urmă mi-l că a luat-o la fugă?

— Cred că v-a auzit pe voi venind.

Tremurul se intensifică. Nu dârdâiam de frig. Corpul meu se revolta împotriva tuturor. Voiam un cheeseburger, voiam să mă ghemuiesc în pat și să dorm și-mi doream lucruri cărora nici nu știam cum să le spun pe nume. Cel mai mult însă, voiam să închid ochii și să fac ca toată nebunia asta să dispară.

Nu-mi ridicasem capul de pe umărul lui şi nici el nu îşi luase mâna de pe umărul meu. Era tot îmbrăcat din cap până în picioare, şi nu scosese niciun cuvînt despre asta. Se lăsă o clipă de tăcere lungă între noi. Nu se auzea decât gâlgâitul amuzant al lichidului şi eram învăluiţi în abur. M-am lăsat mai jos, iar lichidul şuieră puţin şi mi se scurse din nou mizerie din păr.

— Nu ştiu ce să fac, am şoptit într-un final.

Situaţia mă speria mai mult decât voiam să recunosc. Eram obişnuită să cunosc procedura specifică oricărei situaţii. Eram obişnuită să ştie tata ce nu ştiam eu şi să-mi dea ordine când eram depăşită de situaţie.

Tata nu mă lăsa niciodată să ţin piept singură unui pericol. Spre deosebire de unii părinţi care stau şi se uită cum te zbaţi. Am văzut multe astfel de cazuri, şi de fiecare dată mi se pare că adulţii parcă îşi doresc ca puştiul să dea greş.

Poate că îi face să se simtă mai bine când o dăm în bară, sau ceva de genul ăsta.

Graves oftă.

— OK.

Ridică din umeri. Osul umărului pe care îmi sprijineam capul îmi intră în obraz.

— Trebuie să te curăţăm bine de tot. Şi Dylan o să-şi iasă rău de tot din pepeni.

— El de ce nu era acolo?

Am regretat însă cuvintele de îndată ce le-am rostit cu voce tare.

— Înainte, venea mereu cineva să mă ia după ce suna soneria. De data asta, n-a venit nimeni.

— Mda.

Lichidul din cadă plescăi când Graves se mişcă.

— Şi eu mă gândeam la asta. Hai să te spălăm.

Se desprinse de mine şi am fost nevoită să ridic capul. Senzaţia de arsură se transformase într-o căldură mai plăcută care se răspândea în tot corpul. Mă durea spatele, dar nu chiar atât de rău.

— Graves?

— Îhî.

Se lăsă pe spate şi pentru a doua oară în acea noapte eram faţă în faţă cu un om-animal. Dar el avea ochi verzi şi strălucitori, iar părul vopsit negru îi atârna în şuviţe umede. Era acelaşi tip urâţel care fusese singura persoană pe care am putut să mă bazez de când un zombi a intrat în casa mea spărgând uşa de la bucătărie.

Nici nu trecuse o lună, şi toată viaţa mea se răsturnase cu susul în jos, aşa cum numai când ai de-a face cu Lumea Reală ţi se întâmplă. Habar n-aveam de unde să încep să-mi refac viaţa, dar el era acolo, şi până acum nu mă dezamăgise.

Ne-am uitat lung unul la altul mult timp. Îmi simţeam gâtul iască. Ştiam foarte bine că eram murdară pe faţă şi că părul meu semăna cu al Medusei[1]. Dar m-am aplecat puţin, şi dacă el nu şi-ar fi întors puţin capul, buzele mele nu s-ar fi lipit de obrazul lui.

Pielea lui era mai catifelată decât mi-aş fi imaginat cu barba care îi mijea. A trebuit să-mi trag nasul pentru că-l simţeam plin. Dar mi-am lipit buzele de obrazul lui şi mă simţeam acum ca o idioată. Ce fusesem cât pe ce să fac?

OK, Dru. E timpul să o faci pe indiferenta.

— Mersi. Pentru că m-ai adus aici, vreau să spun. Şi pentru restul.

M-am dat înapoi, deodată extrem de conştientă că eram doar în chiloţi şi sutien, care probabil că acum arătau groaznic,

[1] Personaj din mitologia greacă cu şerpi vii în loc de păr.

şi că el se băgase în cadă fără să-şi scoată nici măcar cămaşa. Şi probabil că eram mânjită pe toată faţa.

— Tu eşti mereu în preajmă. Când am nevoie de tine. Mersi.

Tocmai asta ţi-ai găsit să spui! Dumnezeule mare, Dru, cât de tâmpită poţi să fii? Am reuşit să ajung în cealaltă parte a căzii, cu speranţa că roşeaţa de la căldură avea să ascundă sângele care mi se ridica în obraji.

Graves tuşi. Era o dovadă de bun-simţ din partea lui.

— Nicio problemă.

Se îndreptă spre trepte să iasă din cadă, împroşcând din plin, cu mişcări stângace, lichidul cerat care pârâia. Urcă cu greu şi coborî pe partea cealaltă, aproape alunecă, şi se apucă de marginea căzii.

— Prima dată e... Da, ai ghicit. Gratis.

Probabil că şi el era la fel de stânjenit ca mine. M-am cufundat din nou în cadă, am întins mâna şi m-am ţinut şi eu de margine. Mă simţeam de parcă picioarele şi mâinile aveau să mă lase din clipă în clipă.

Am stat ghemuită mult timp în cadă, dârdâind şi tremurând, şi singurul lucru care mă făcu să ies de acolo fu gândul că vreunul dintre profesori putea să creadă că mă înecam şi ar fi venit să mă „salveze".

Sau, la fel de bine, să mă omoare. Căci era destul de evident că Şcoala unde Christophe îmi promisese că urma să fiu în siguranţă era un loc al naibii de periculos.

CAPITOLUL 11

Când stai mereu treaz toată noaptea, miezul nopții devine miezul zilei. E prea devreme pentru masa de prânz, și prea târziu pentru micul dejun. Dar oare îți mai e foame după ce ai fost fugărit și tăvălit prin noroi?

Da. Mi-era o foame de lup. Însă în loc să fiu la cantină, eram din nou în biroul lui Dylan. Mă uitam la rafturile cu cărți legate în piele și așteptam. Semăna foarte bine cu biroul unui director de liceu și Graves dispăruse după ce-mi dăduse câteva haine uscate pe care le adusese din camera mea. Intrase pe ușa de la vestiarul fetelor.

Nu-mi plăceau chestiile astea. Și erau pe primele două locuri dintr-o listă de lucruri care nu-mi plăceau. Cineva — poate chiar Graves — trebuise să scotocească prin dulapul din lemn de trandafir din camera mea, și oricine a fost, îmi adusese până și chiloți, pentru numele lui Dumnezeu! Te lua cu fiori, nu alta! Slavă Domnului că nu ascunsesem nimic acolo. Doar sertarul cu lenjerie intimă ar fi primul loc unde ar căuta cineva, nu?

Și unde oare era Graves? Aveam o senzație ciudată în piept pe care nu puteam s-o explic când mă gândeam că el nu era aici. Voiam să-l văd.

Voiam să văd orice chip prietenos. Nimeni de aici nu întrunea această condiție, cu excepția poate a lui Christophe, dar nici el nu era prin jur. Habar n-aveam *unde* era.

Dylan plecase să facă ce făcea el când nu se lamenta sau când nu se pregătea să se lamenteze în fața mea. Adică eram singură. Părul proaspăt spălat îmi picura și strângeam din dinți. Ca să nu mai zic că o grămadă de întrebări îmi bombardau creierul și că nu aveam prea mare bază în picioare și mâini. M-am prăbușit pe scaunul obișnuit, cu spătar înalt sculptat și mă holbam la cărți. Erau o colecție valoroasă de titluri despre Lumea Reală, de la anchete demografice despre vârcolaci la o întreagă secțiune dedicată vrăjitoriei și blestemelor de magie neagră, care aveau cotoarele înscrise cu foiță de culoarea sângelui.

M-am apucat să-mi rod unghia arătătorului de la mâna dreaptă, până nu mai rămase nimic. Apoi am trecut la unghia următoare. *Ce n-aș fi dat să arunc un ochi în cărțile astea când trăia tata! Cred că i-ar fi plăcut și lui.* Nu m-ar fi deranjat nici să-mi arunc un ochi peste cărțile cu blesteme. Tata prefera informații culese oral, de la oameni — să pună întrebări în magazinele cu obiecte oculte și în barurile unde se strângeau cei din Lumea Reală. Am tot frecventat astfel de locuri de când a murit bunica și tata a venit să mă ia cu el, și începeam să cred că fusese mult mai periculos decât credea el. De fiecare dată când mă ducea în alt loc ca să ia pulsul situației, devenea foarte încordat.

Acum mă întrebam dacă era din cauză că eram și eu cu el sau pentru că un pas greșit ar fi putut să însemne că amândoi aveam să sfârșim morți. Și mă întrebam de ce nu mi-a spus nimic despre faptul că mama fusese *svetocha*. De ce nu-mi spusese nimic? Orice. Oare avea de gând să-mi spună când eram destul de mare ca să înțeleg? Și cât însemna „destul de mare"? Ce naiba aștepta?

Sau nu știuse nici el? Oare fusese secretul mamei?

Dar *cum* era posibil?

Am început să-mi rod unghia de la inelarul mâinii drepte. Dacă stau să mă gândesc, tata n-a fost niciodată genul de tip care să-și arate sentimentele și care să spună tot. Puteam să stăm zile întregi fără să ne vorbim, doar ne ocupam de ce era de făcut. Mă mândream mereu că știam exact ce să fac fără ca el să fie nevoit să-mi spună de fiecare dată. Nici bunica nu era prea vorbăreață, prefera să mă învețe prin puterea exemplului, dar, pe lângă tata, ea era gură-spartă.

Și cum mi-ar fi spus tata, până la urmă? *Dru, scumpo, mama ta a fost în parte vampir, ceea ce înseamnă că și tu ești. Îmi pare rău să-ți dau vestea asta.*

Mă durea inima. Am închis ochii strâns și am încercat să mă gândesc la altceva.

Ușa se deschise. Am rămas în aceeași poziție pe scaun, dar inima îmi tresări neplăcut și a trebuit să-mi înăbuș un muget. M-am apucat cu mâinile de brațele scaunului și am coborât puțin picioarele, în caz că trebuia să mă ridic repede.

După ce dai nas în nas cu moartea, ești puțin agitat.

— Iat-o!

După glas, Dylan părea obosit.

— *Entrez-vous*, biroul meu vă aparține.

Am auzit niște pași delicați și ceva foșnind. Un miros plăcut de mirodenii umplu aerul și am ridicat gâtul, deschizând gura să-l întreb pe Dylan unde naiba era Graves.

Cuvintele mi se opriră în gât. Consilierul meu păși într-o parte, închizând ușa și stând drept în fața ei. O umbră se strecură pe lângă el și alunecă spre mine.

Era înaltă pentru o fată și părul ei forma o aureolă de bucle cu tentă roșcată. Avea umeri înguști, ochi albaștri și mari, o bărbie ascuțită și o rochie lungă și demodată din

mătase roşie. Avea un păr perfect, prins cu două fundiţe negre de catifea, ca să nu-i vină peste faţa în formă de inimă. Se întoarse puţin, se lăsă pe spate, şi se cocoţă pe biroul lui Dylan, îndesând hârtiile cu rochia.

Mă holbam la ea ca viţelul la poartă nouă. Era încălţată cu nişte cizme cu toc ascuţite la vârf, care se încheiau cu nişte nasturi mici.

Îşi încrucişă gleznele şi se uită la mine. Ochii ei se mai deschiseră puţin la culoare, iar în păr începură să-i apară şuviţe negre, şi buclele i se mai lăsară, căci i se întrezăreau semnele celei de-a doua naturi. Vârfurile gemene ale colţilor mici şi delicaţi îi atinseră buza inferioară, dată cu luciu de buze roz.

Măiculiţă! Nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

— Dru, spuse Dylan destul de calm. Doamna este Lady Anna. Milady, faceţi cunoştinţă cu Dru Anderson.

— Bună, Dru.

Avea o voce dulce, ca un clinchet de clopoţei. Am rămas unde eram, pironită locului, cu gura întredeschisă.

— E o poreclă cumva? De la ce vine?

Uite aşa, de-a naibii, nu voiam să răspund. Dar gura mi se deschise fără voia mea.

— Eşti *svetocha*.

Îmi ieşise pe gură fără să vreau.

— Doamne sfinte! Eu am crezut că sunt...

Vocea mea era acuzatoare şi Dylan îşi bombă pieptul ruşinat. Haina de piele îi scârţâi.

— Să fiu a naibii!

Zâmbetul ei se întunecă pentru o clipă.

— Sunt un secret bine păstrat. Dacă *nosferatu* ar bănui, ar lua cu asalt fiecare loc de-al nostru, chiar şi acest mic satelit al Ordinului, mult mai des decât o fac în prezent. Deşi eşti de puţin timp aici, am avut deja câţiva elevi răniţi şi o creştere semnificativă a numărului de... incidente.

Deci e vina mea, să înțeleg? Doamne! Un sentiment urât și fierbinte izvorî înăuntrul meu. Am închis gura cu un clămpănit. Ne-am uitat una la cealaltă câteva minute. Colții i se retraseră și buclele i se strânseră. Acum semăna leit cu o prințesă din cărțile de povești.

— Sperăm că atacul acesta a fost un simplu exercițiu de rutină, un mijloc de a ne verifica apărarea. Deși nu pare probabil, nu crezi?

Își înclină într-o parte capul perfect.

— Să sperăm că nu a scăpat niciunul cu viață ca să poată duce vorba.

Am găsit în sfârșit ceva de spus care să nu fie spurcat.

— Unde e Graves?

Totul era extraordinar, dar el era cel cu care voiam să vorbesc. Aveam nevoie să fie aici, să vadă scena.

Dylan se foi agitat.

— E în dormitorul comun.

I se iți colții și părea cam nefericit. Colțurile gurii i se lăsară subtil în jos, dar era o schimbare atât de mare față de expresia lui obișnuită de iritare, că era totuși destul de incantă.

— Milady a vrut să te cunoască, Dru. E o mare onoare pentru un elev din primul an.

Hai că m-ai dat de tot pe spate!

— De ce? Vreau să zic, de ce a vrut să vină aici, dacă fac atâtea probleme?

— Nu faci probleme, începu Dylan, dar fata îi aruncă o privire blândă și amuți atât de brusc, încât m-am mirat că nu și-a mușcat limba.

— Îmi dai mie voie?

Înclină capul și Dylan făcu un gest de neajutorare. Zâmbi ușor. Colții ei micuți erau al naibii de înfricoșători, mai ales când înclina capul și aducea cu o pisică satisfăcută.

— Tu eşti o rebelă, domnişoară Anderson. Eşti aici de-abia de două săptămâni şi ai silit deja un kouroi să se lupte cu tine, iar consecinţele nu au fost plăcute. Se pare că nu te mândreşti cu moştenirea ta — ceea ce nu e vina ta, dată fiind educaţia pe care ai primit-o. Dar ne întristează. Ai atât de mult potenţial, dar pari să te mulţumeşti să-l iroseşti pe încăpăţânarea care nu-ţi aduce niciun folos.

Acum avea un aer solemn. Colţurile gurii i se lăsară în jos, de parcă ar fi gustat ceva puţin neplăcut la gust şi era prea politicoasă ca să-l scuipe.

— Aici e vina noastră. Nu ţi-am etalat motivele pentru care procedăm astfel, şi mărturisesc că am fost foarte ocupată să fac aranjamente pentru permanenta ta siguranţă, precum şi alte... aranjamente pentru siguranţa altor membri din Ordin. Munca mi-a ocupat atât de mult timp, că nu am reuşit să mă întâlnesc cu tine până acum. Şi... ei bine, cred că cea mai bună cale de a ţi-o spune este cea directă.

Nu-mi place cum sună. Alarma din capul meu, care mă avertiza că ceva era în neregulă, începu să sune ca nebuna. M-am foit neliniştită. Scaunul devenise dintr-odată foarte tare. Dylan tuşi încet, dregându-şi vocea. Ochii lui negri scânteiară, dar n-am reuşit să-mi dau seama dacă era o avertizare sau un acces de alergie.

Anna ridică o mână subţire şi am observat că şi unghiile erau vopsite tot cu lac roz. *Dumnezeule! Nu-i mai lipseşte decât un manşon şi un celular roz, mic şi drăguţ, acoperit cu strasuri. Pfui!* Mirosul ei — de mirodenii, bunătate şi parfum cald — îmi amintea de ceva, dar nu ştiam exact de ce anume. Eram prea ocupată să mă holbez la faţa ei perfectă, la bujorii din obrajii ei maţi şi semicercul pe care-l formau sprâncenele.

Mă străbătu deodată un gând care mă făcu să mă înfior. *N-aş putea nici într-un milion de ani să arăt aşa. Şi nici nu sunt sigură că aş vrea.*

— Nu știm de ce Reynard te-a salvat de Sergej.

Coborî vocea, ca și cum am fi vorbit de ceva secret. Acum în tonul ei nu se mai citea doar îngrijorare și aroganță.

— Ți-a spus ceva?

Reynard? Ah, da! Se referea la Christophe.

— Mi-a spus că face parte din Ordin și...

— A spus el asta?

Se uită concentrată peste umărul meu și mi-am dat seama că făcea schimb de priviri cu Dylan, priviri care semănau cu cele între părinți. Sau dacă nu, ca cele dintre două cadre didactice. Câți ani avea fata asta? Părea cam de optsprezece ani, ceea ce aici putea însemna orice.

— Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că Christophe Reynard nu mai este membru *oficial* al Ordinului de mai bine de șaptesprezece? Negocierile pentru a-l aduce înapoi sunt... dificile.

— Nimeni nu are încredere în el.

Pe lângă tonul ei modulat, politicos și studiat, vocea mea părea aspră, disonantă. Îmi făcusem rană pe gât de atâta tușit.

— Dylan a spus că o să mă antreneze el când o să se întoarcă, pentru că...

— Dylan e din tabăra lui Christophe. E suporterul lui de mult timp și chiar a fost sponsorul lui Reynard. A pledat în favoarea lui, a făcut presiuni și a lingușit în stânga și-n dreapta ca să i se acorde lui Reynard onoarea de a fi membru de-al nostru, în ciuda... nefericitei sale descendențe.

— Cum ai spus? Vorbește mai rar și în engleză dacă se poate.

M-am ridicat mai bine în scaun. Eram obosită și mi-era foame și voiam să-l văd pe Graves. Și, oh, da, voiam să mă ghemuiesc în pat și să dârdâi în voie. Voiam să încui ușa, să trag jaluzelele și să stau puțin singură și să tremur. Suna al naibii de bine.

Se lăsă o clipă de tăcere stânjenitoare.

— Poți să-i spui, spuse Dylan. Dacă asta ai de gând.

— Da, cred că aș face bine.

Mă pironi cu privirea ei senină și am simțit toate coșurile pe care le-am avut în viața mea luptându-se să iasă iar la suprafață.

— Cristophe nu ți-a spus nimic despre familia lui?

— Cred că mi-a spus doar că și mama lui a murit.

Mi-era greu să-mi aduc aminte când în mintea mea era ceață. Acum dacă mă gândeam mai bine, nu-mi spusese prea multe. Doar atât, nimic mai mult.

— Despre ce e vorba? El nu mi-a spus mai nimic și nimeni nu mi-a spus prea multe de când am venit aici.

— Atunci te-ar surprinde să afli că porecla lui Christophe era Krystof Gogol?

Făcu o pauză cu subînțeles, în timp ce eu clătinam din cap, mută, întrebându-mă unde naiba voia să ajungă.

— Și că numele din naștere al *nosferatului* de care ai scăpat acum două luni, regele declarat al creaturilor nopții, era Sergej Gogol?

— Ha?

Eram epuizată. Acesta e singurul motiv pentru care a fost nevoie de zece secunde bune pentru ca substratul cuvintelor ei să se infiltreze prin ceața din capul meu.

— Ce tot spui?

Umerii îi căzură. Pentru prima dată, păru și ea puțin obosită. Dar asta nu-i știrbea cu nimic frumusețea, ba dimpotrivă.

— Să înțeleg că nu știai. Christophe e fiul lui Sergej. Cea mai mare și, de ceva timp, cea mai trufașă și malefică dintre progeniturile lui. Te-a salvat de tatăl lui și a dispărut. Dar și înainte de asta, Reynard și-a băgat coada în familia ta.

Inima îmi bătea cu putere. Rămăsesem fără suflare.

— *Ce* spui acolo? am reușit eu să rostesc, ca un scheunat anemic, căci mi se uscase gâtul.

Anna sări de pe birou și mă privi direct în ochi, împreunându-și mâinile în față. Rosti exact ce mă temeam că avea să spună.

— Avem motive să credem, domnișoară Anderson, că Reynard a fost cel care i-a dezvăluit lui Sergej locul unde se afla mama ta. Și avem nevoie de ajutorul tău ca să aflăm dacă a fost într-adevăr așa.

• • •

Puse dosarul pe biroul înțesat și scrijeli ușor cu unghiile vopsite cu ojă roz.

— Asta credem noi că s-a întâmplat. Mama ta era într-un loc sigur.

Dosarul se deschise și pământul îmi fugi de sub picioare.

Scrâșneam din dinți, deși chipul meu era de gheață. Dinții îmi zbârnăiau din nou și am început iar să văd scântei roșii la colțul ochilor. Am înghițit cu noduri, simțind gustul periculului și al furiei.

Era o poză lucioasă de 8/10 viu colorată, în care apărea o casă galbenă, cu un stejar crescut lângă scările de la intrare. M-am holbat la poză și pielea mi se răci, apoi se înfierbântă și se răci din nou. Îmi trecură junghiuri ascuțite prin toți mușchii deodată, apoi aceștia se contractară și mi se făcu greață.

V-a fost vreodată atât de rău, încât să simțiți că vă vine să vomitați cu tot corpul? Așa mă simțeam eu acum.

Ultima dată când văzusem acea casă fusese în vis.

Fusese oare vis sau nu? O stare din care mă dezmeticisem și-l văzusem pe Christophe și Graves amândoi în camera mea, luptându-se cu un hoț de vise — un șarpe înaripat care îmi sugea aerul din mine, o lighioană care se furișase să-și depună ouăle în trupurile vecinilor mei. Ouăle eclozaseră a

doua zi dimineață și fusese un adevărat coșmar să ne strecurăm cu mașina printre o mulțime de pui de hoți de vise care se mișcau haotic, ca să scăpăm de atacul vârcolacilor.

Crezusem că fusese poate doar o halucinație acea imagine incredibil de clară și detaliată a mamei care mă ascundea în toiul nopții.

Nu e un vis. O voce aspră și rece îmi răsună în minte. *E o amintire. Asta s-a întâmplat când a murit mama. Asta e casa în care a murit ea. M-a ascuns în debara și a ieșit afară să se lupte cu vampirul. Și a fost ucisă.*

Svetocha, femeia care stătea lângă mine, puse poza deoparte. Urma o altă poză lucioasă de 8/10. De data asta, stejarul era plin de frunze verzi, însă doar pe jumătate. Pe cealaltă parte care fusese carbonizată, crengile erau răsucite și înnegrite de ceva sinistru, care încă mai vibra în ramuri. Ușa de plasă fusese smulsă din țâțâni și treptele erau sfărâmate.

Ceva de nedescris era prins în ramurile copacului, ca niște degete hrăpărețe. Ceva care semăna cu o siluetă umană, dar care era deformată de agonie. Imaginea mi se întipări pe retină și mi se cuibări adânc în minte.

— Bănuim că a murit pe treptele casei, spuse Anna încetișor, dar Sergej a spânzurat-o în copac și... ei bine, noi n-am reușit să ajungem la timp. Și tatăl tău era de mult plecat, cu tine. Noi nici n-am aflat de existența ta decât mulți ani mai târziu.

O *spânzurase în copac. Oh, Doamne!*

— N-ați știut de mine?

Chiar și mie mi se părea că nu mai aveam voce, că mi se tăiase răsuflarea.

Când răspunse, am sesizat în vocea ei o tentă ușoară de amărăciune sau poate de furie. Nu-mi dădeam seama și nici nu-mi păsa.

— Nu. Mama ta... a părăsit Ordinul din motive personale. Nimeni nu știe din ce motive.

Nici eu nu știu. Am clipit îndelung și mi-am dres glasul.

— Credeam că *svetocha* sunt toxice pentru vampiri. Așa a...

Așa a spus Christophe.

— Chiar suntem. Îi otrăvim doar respirând, doar dacă ne aflăm în vecinătatea lor. Dar câțiva dintre ei — foarte puțini — sunt destul de puternici ca să îndure toxicitatea pentru o perioadă scurtă. Și lui Sergej nu-i trebuia mai mult.

Sprâncenele ei perfecte se apropiară.

— Doar nu degeaba e liderul lor.

Era ciudat. Nimeni altcineva nu i-ar pronunța numele. Ar fi spus „el" sau „știi-tu-cine". Dar Christophe și gagica aveau curajul să-l pronunțe în șoaptă. Ca și cum vorbeau de o cunoștință.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Greața mă cuprinsese din cap până în picioare și-mi venea să vomit, să leșin, sau doar să mă prăbușesc pe podea și să tremur un pic.

— Ce legătură are asta cu Christophe?

Anna întoarse fotografia. Pe spatele ei era ceva mâzgălit cu cerneală albastră, o dungă de parcă cineva ar fi vrut să taie ce era scris. Mai erau și niște hârtii.

— Aceasta e o transcriere a unei convorbiri între un membru neidentificat al Ordinului și un *nosferat* din neamul lui Sergej. În ea, kouroiul anonim deconspiră locul unde se află mama ta. Christophe e singura persoană care ar fi putut să știe — el a antrenat-o personal pe mama ta și erau apropiați.

El a antrenat-o?

— Erau apropiați? Dar câți ani are el?

— Destui cât să-și amintească de ultima jumătate a Primului Război Mondial, domnișoară Anderson. Nu mai

avem şi alte dovezi — înregistrarea a dispărut şi persoana care a transcris-o a murit în luptă. În condiţii destul de suspecte, aş putea adăuga.

Mi-am dat seama că mă privea foarte atentă. Oamenii se uită într-un anumit fel când nu-şi focalizează privirea înainte, ci te urmăresc cu coada ochiului.

— E foarte probabil ca Reynard să încerce să te mai contacteze. Dacă şi de câte ori se întâmplă, trebuie să aduci acest lucru la cunoştinţa unui consilier şi să dai raportul. E clar?

Tonul de comandă era ceva nou. Aveam impresia că atunci când femeia asta spunea „Sari!", toţi cei din jur se conformau, ca nişte jucători de baschet care se pregătesc să arunce la coş.

Cuvintele îmi stăteau pe limbă. *Deja mi-a făcut o vizită.* Câteva cuvinte simple, şi mi s-ar fi luat piatra de pe inimă. Puteam să pasez problema în mâinile altcuiva şi să nu-mi mai fac griji. Puteam să i-o încredinţez unui adult şi să termin.

Dar am auzit din nou fâlfâit de aripi şi am simţit cum penele bufniţei mă ating uşor pe faţă. Am tresărit aproape, aşa de reală era senzaţia.

Uite ce s-a întâmplat ultima oară când ai încercat să arunci problema pe umerii altcuiva, Dru! L-ai sunat pe Augustine, şi lucrurile păreau că aveau să ia o întorsătură bună — şi acum uite unde ai ajuns.

Era un avertisment, care ajungea la mine ca toate lecţiile bunicii. Simplu şi fără multe întortocheturi.

— Ca bună ziua, m-am auzit zicând.

Era prima dată când vocea mea suna la fel de obosită şi de matură cum o avea Graves uneori. Oare a simţit şi el vreodată povara asta care îi apăsa pe umeri?

Probabil că da. Îmi doream cu atâta ardoare să-l văd, încât aproape că-mi tremurau mâinile.

— Atunci pot să plec.

Luă dosarul, iar eu am ridicat privirea. Dylan părea îngrijorat, ca de obicei, și se uita fix la mine, ca și cum și-ar fi dorit din tot sufletul să-mi pice fisa, cu buzele strânse și ochii lui negri strălucitori care-mi transmiteau un mesaj pe care nu puteam să-l descifrez.

— Pot să mă uit și eu peste transcrierea convorbirii?

N-am avut intenția să par încăpățânată, dar cred că așa le-am părut. Dylan tresări pur și simplu, iar Anna își bombă pieptul.

În sfârșit mi-am dat seama ce nu-mi plăcea la ea, la fața ei. Avea un aspect de fată populară. Nu fusese niciodată o proscrisă; noi ceilalți nu existam decât ca să se oglindească în noi. Avea aceeași frumusețe neterminată și lacomă pe care o văzusem la majorete și la femelele boa constrictoare din toată America. Dacă n-ar fi fost *djamphir*, probabil ar fi ajuns o femeie de vârstă mijlocie obeză și smăcuită, cu colțurile gurii căzute. Genul de femeie care face ditamai scandalul în alimentară din cauza unui cupon expirat, sau a unei conserve de porumb care costă cu cincisprezece cenți mai mult decât credea ea.

Genul care reușește mereu să se impună, să facă toată lumea ca ea, pentru că nu are rușine când vine vorba să te facă să cedezi. Exact genul ăsta era.

— E un document secret, domnișoară Anderson. Când te contactează Christophe, ascultă ce are să-ți spună. Reține tot, ca să fii în stare să reproduci.

Dădu din cap cu severitate și vârî dosarul la subsuoară. Rochia de mătase foșni când se îndreptă spre ieșire.

— O să mă conducă garda mea de corp, Dylan. Mersi.

— Milady.

Nu știu cum a reușit Dylan să rostească cuvântul fără să se înece.

Aceasta ieşi cu mişcări graţioase, tocurile cizmelor tocănind la fiecare pas.

Uşa se închise în urma ei. Pânzele de păianjen de pe rafturile înalte se mişcară scoţând un sunet ca un sâsâit. Până şi plăcile din tavan putrezeau.

Locul ăsta se dărâma şi la propriu şi la figurat.

Dylan înclină capul, ridicând din sprânceană. Eu stăteam pe loc, îndurerată şi lac de sudoare. Nu mi-am dat seama că tremuram până nu m-am trântit din nou pe scaun. Fiecare părticică din mine tremura ca o gelatină străbătută de curent electric. Mirosul ei se ducea greu şi în cerul gurii am simţit o senzaţie de greutate — mai ales în locul acela din cerul gurii pe care oamenii obişnuiţi nu-l au, locul unde simt pericolul.

E ca ghimbirul murat care se serveşte cu sushi. Mie mi se pare că are mereu gust de parfum. Şi gustul pe care-l simţeam acum era tot de parfum, unul greu şi uleios.

De ce-mi aduce oare aminte? Pot să jur pe ce-am mai sfânt că-mi aminteşte de ceva. Dar resortul care urneşte amintirile din sertăraşele lor şi le aruncă în creierul înceţoşat era defect. Nu puteam să găsesc nimic coerent.

Să urc scările până în camera mea mi se părea o sarcină deosebit de grea. Dar gândul de a mă băga sub pat, alături de ghemotoacele de praf, cu săbiile *malaika* şi portofelul tatălui meu, compensa cu mult efortul. Eram bucuroasă, fără vreun motiv anume, că medalionul mamei era bine ascuns sub tricoul meu. Gândul că Anna ar putea să-l vadă făcea să-mi îngheţe inima.

Umerii lui Dylan căzură.

— Au plecat, spuse el încet. Eşti bine?

Ce întrebare!

— Da.

Mi-am dres vocea.

— Sunt bine. Perfect. Da' de unde!

— Îmi pare rău.

Chiar părea că regretă. Dar dacă stau să mă gândesc bine, mereu îi părea rău.

— A insistat să te vadă și...

Și *ce*? Ce *naiba fusese asta*? Mă uitam la locul de pe biroul lui ticsit unde fusese dosarul. Acum știam că exista. Văzusem unde murise mama.

O *spânzurase în copac!* Și cum o spunea, cu vocea ei blândă, de parcă nu era mare lucru, când din contră, chiar era. Era important. Era vorba de *mama* și ea...

— L-ai văzut pe Christophe, Dru?

Haina de piele îi scârțâi când se desprinse de perete.

— Nu cred că mai e nevoie să-ți spun că e în rahat până în gât. Și treaba se îngroașă.

Încercam să gândesc, dar el îmi îngreuna procesul prin faptul că vorbea cu mine.

— Vreau să mă duc în cameră.

Parcă eram un copil de cinci ani.

— Te rog.

— Bine.

Dar nu se putea abține.

— Dru...

— Cine trebuia să mă supravegheze?

În locul unde fusese înainte dosarul, se căscase o gaură neagră și nu eram sigură că-mi plăcea cum șuiera vântul prin ea. Uram sunetul acela gol, ca furtuna care scrâșnește pe la colțurile unei case părăsite, când îți aștepți tatăl să vină să te ia. Geamătul acela gros și fremătător.

— Cine trebuia să mă ducă în camera mea când a sunat de ieșire? E singura dată când n-a venit nimeni să mă ia.

— Nu știu. N-am avut ocazia să verific orarul. Și acum toată cu atribuții a dispărut.

Se mișcă din nou, neliniștit, și jacheta de piele scârțâi. Am mai tușit o dată, din toți rărunchii. Era o tuse seacă și iritantă.

— Am fost chemat să-i ies în întâmpinare Annei. Nu suntem anunțați niciodată când primim vreo vizită de-a ei, așa că...

— Nu locuiește aici?

Dar nici nu-mi păsa. Acum mă simțeam stăpână pe picioarele mele. Cât de cât. Altceva din ce spusese el părea important, dar nu puteam să-mi pun creierul în mișcare.

— Nu, nu locuiește aici.

Se opri din nou brusc, și eu începeam să mă satur de sentimentul că nu-mi spunea tot. Sau că nu-mi spunea mai nimic.

M-am sprijinit de scaun și am împins. Prima dată nu am reușit. Dylan făcu un pas înainte ca și cum ar fi vrut să mă ajute.

Am sărit ca arsă, am pus scaunul între noi și l-am pironit cu privirea.

— Dru...

Se opri deodată. Ne urmăream unul pe altul cu privirea. Nu ne despărțeau decât câțiva metri de aer perfid. Nu părea să fie destul aer respirabil, dar era atât de greu, încât simțeam cum mă apăsa din toate părțile. S-a înecat oare cineva vreodată cu *aer*?

M-am furișat spre ușă. El rămase nemișcat, ca și cum nu era sigur în care parte urma să sar. Începură să-i apară semne de transformare, care apăreau și dispăreau, și colții i se iveau de sub buza de sus.

— Sunt de partea ta, spuse el când ajunsesem aproape la ușă. Aș vrea...

— Eu nu sunt de partea nimănui, l-am informat.

Am pipăit până am dat de clanță cu o mână amorțită și am ieșit. Toate holurile erau goale și am reușit să ajung la mine în cameră fără să se mai întâmple niciun incident.

Nu mă așteptam la un astfel de cadou. Mă așteptam să izbucnească un incendiu, să se pornească un nou atac, sau alt incident afurisit.

Am încuiat ușa, m-am sprijinit cu spatele de ea și mi-am privit mâna. Tremura ca o frunză purtată de vânt. Camera era cufundată într-o tăcere mormântală, iar draperiile erau puțin date într-o parte. Pe cuvertura albastră a patului era o hârtie albă.

Mă lua când cu cald, când cu rece. Am străbătut covorul albastru. Șosetele mele foșneau și mă întrebam dacă mai putea cineva să vadă urmele vagi unde se odihniseră picioarele lui Christophe.

Deși vibram din cauza excesului de adrenalină și eram adrenalinată bine de tot, nu eram proastă. Ceva era în neregulă. Două poze cu casa în care locuisem Înainte — înainte ca mama să moară și ca lumea să se schimbe — nu alcătuiau un caz împotriva lui Christophe. Dacă informațiile erau atât de secrete și clasificate, Anna n-ar fi trebuit să scoată dosarul la lumină sub nicio formă. Și să-mi dai mie ordine nu e deloc metoda de a mă face să fac ce vrei.

Da, înțeleg să te supui ordinelor când ești sub asediu. Atunci e cu totul altceva. Dar tata nu crescuse la ușă o idioată care să se supună orbește. Nu cred că ar fi fost în stare de așa ceva.

Hârtia era bătoasă, grea și scumpă. Scrisul era îngrijit, caligrafic:

Svetocha,

Ai grijă! Nimic de aici nu e ceea ce pare a fi!
Ne întâlnim la debarcader.

Prietenul tău

M-am prăbușit pe pat. Dacă era codificat, nu înțelegeam ce voia să zică. *Ce mama mă-sii?*

Şi de ce cineva — poate chiar Christophe — mi-ar lăsa mesaje pe pernă când vampirii încercau să mă omoare? În timp ce Ash, dintre toţi oamenii (oare „oameni" era un cuvânt potrivit pentru un vârcolac?), mă salva?

Oare Ash chiar încercase să mă salveze de vampiri?

Creierul mi se dezmorţi în sfârşit, mult prea târziu. *Şi acum foaia cu atribuţii de serviciu a dispărut.* Ceea ce însemna că persoana care trebuia să mă aibă în grijă în seara asta o luase, căci ştia că urma să fiu atacată.

Omorâtă. Nu doar atacată, ci omorâtă. Spune lucrurile pe şleau, Dru!

Am expirat lung, cutremurându-mă. Christophe. Fiul lui Sergej. Avea dreptate — cineva chiar încerca să-l omoare. Dar nici el nu spunea tot adevărul. Mă asaltau minciuni din toate părţile, mă înconjurau de peste tot. Minciuni periculoase.

Minciuni fatale. Ce s-a întâmplat în seara asta putea foarte uşor să se termine cu mine moartă în pădure.

Aş putea să fiu omorâtă şi mâine. Chiar şi în somn. M-am cutremurat, îmbrăţişându-mă singură ca să mă încălzesc. Camera era rece şi nu era a mea.

Singura persoană cu care aş fi putut să vorbesc, singura care ar fi putut să mă ajute să găsesc o logică în toată nebunia asta era în dormitorul comun. Nu mă simţeam în stare să cobor până acolo. Cel puţin nu acum.

M-am ghemuit în pat. Afară era noapte şi şcoala se trezise la viaţă. Zgomotul silenţios al oamenilor care ocupă un spaţiu, umplându-l cu respiraţia şi bătăile inimii lor, vibra în aer. Încă mă mai simţeam cumplit de singură. Mai singură decât mă simţisem într-o casă aşteptându-l pe tata să se întoarcă, iar asta spune multe.

CAPITOLUL 12

După două zile, frontul atmosferic rece care venea dinspre Canada se disipă în sfârşit. Gheaţa se topi şi râul nu mai semăna acum cu o panglică lată şi cenuşie, ci mai degrabă cu un şarpe suplu argintiu. Peste tot era mocirlă, nu mai era îngheţat bocnă. Se iscau furtuni cu tunete şi ploua cu găleata în fiecare noapte, apoi se făcea din nou linişte. Lumina zilei era filtrată de nori şi de ceaţa albă şi uscată. Parcă eram într-un glob de sticlă, căci nu vedeam ce era afară decât printre gratiile ferestrei.

Cum nu puteam să stau închisă în cameră pentru că mă simţeam ca la închisoare, mă duceam la ore.

Acolo treceam printr-un alt fel de iad. Îmi treceau tot felul de gânduri prin cap: *Christophe m-a mințit.* Sau, şi mai şi: *Cinova de aici vrea să mă omoare.* Asta îmi înăbuşea orice alt gând, îl strivea pur şi simplu, şi pierdeam şirul, nu mai eram atentă la ce spunea profesorul. Dibs mă acompania la micul dejun şi la prânz, dar nu vorbea prea mult. Era deja destul pentru el să stea la masă cu mine şi să mai îngăimeze din când în când un salut. Timiditatea puştiului ăstuia era incurabilă.

Nimeni altcineva nu mai vorbea cu mine, cu excepţia lui Graves. Şi nici el nu pot să zic că se omora prea mult.

Sau cel puțin nu aducea vorba despre nimic important. Nu auzeam decât: *Am fost la alergări în parc* sau *Lunganul ne-a dus la cumpărături* sau *Ghici ce-a făcut un tip la lupte.*

Eu scoteam sunete monosilbice, dădeam din cap și încercam să par interesată. Apoi mi se aprindea beculețul.

M-a mințit. Sau *Cineva de aici vrea să mă omoare. Poate chiar cineva din încăperea asta.* Și rămâneam cu ochii în gol, undeva departe, căci îmi era frică să fiu atentă la cei din jur ca să le ghicesc intențiile criminale. Nici nu îmi dădeam seama câți ani aveau. Puteau să fie bătrâni de tot și eu n-aveam de unde să știu, nu?

Nu știu de ce mă simțeam așa de trădată, de fapt. Christophe era în parte vampir, la urma urmei. Ca și ceilalți de aici care îmi puteau dori moartea.

Ca și mine.

Odată ce ești întinat, nu mai ai cum să scapi. Atâta lucru am aflat și eu în cursul de două ore care se dovedea din ce în ce mai folositor, cursul de istorie. Nu contează cât de departe se află vampirul în arborele genealogic, progeniturile tot *djamphiri* vor ieși. Aceștia moștenesc puterea de transformare, viteza și forța acestuia, precum și foamea. Și sunt toți băieți, cu excepția unei fete la o mie. Care rar se întâmplă să ajungă la maturitate, căci vampirii le găsesc înainte să se împlinească și le sug tot sângele, sporindu-și puterile.

Drăguț, nu? Era ceva de capul meu. Eram deosebită. Și eu și Anna. Oare mai erau și altele? Era posibil. Poate că nu eram chiar atât de specială până la urmă.

Mi-a trecut de asemenea prin cap că vârcolacii erau probabil cea mai bună șansă a mea de supraviețuire. Ei nu aveau cum să mă vrea moartă. Nu? Pentru că nu mă considerau importantă nici vie, nici moartă, decât dacă lucrau pentru Sergej.

Însă n-aveam cum să știu sigur. Ceea ce însemna că vârcolacii nu erau până la urmă o afacere chiar așa de bună.

Nu exista nicio cale de ieșire de acolo. Cel puțin pentru o anumită perioadă.

Graves nu voia să stea prea mult cu mine, și eu ce puteam să fac? Să mă țin după vârcolaci până li se face milă de mine? Și dacă unii dintre ei aveau un motiv, Dumnezeu știe care, să mă urască?

Și nici nu îndrăzneam măcar să mă gândesc cum să mă furișez până la debarcader.

Eram din nou la ora de istorie și stăteam pe un braț de canapea. Ușile fuseseră înlocuite și holurile reparate, dar încă se vedeau scobiturile albe în lambriuri și covorul nu se potrivea cu nimic, căci doar aici, din toată școala, fusese peticită podeaua. Bucățile noi miroseau a formaldehidă. Mi-am ridicat genunchii, sprijinindu-mi blocnotesul pe ei. Am început să mâzgălesc cu creionul, schițând arcuri lungi și înguste și pereți de piatră. Am hașurat fiecare bloc de piatră, iarba care împungea printre dalele de piatră și am lăsat în mijlocul paginii un loc mare, gol.

Graves se așeză lângă mine și tipul căruia el îi spunea Lunganul — băiatul emo brunet cu bretonul într-o parte care îi intra în ochii ciocolatii, cu încheieturile osoase, care ieșeau de sub mâneci și cu ghetele de motociclist și un zâmbet în colțul gurii — se aplecă spre el, de partea cealaltă, cu coatele sprijinite pe genunchi. Irving se așezase jos, pe podea, cu genunchii la piept și cu mâinile în jurul lor. În rest, toată lumea se ținea departe de mine. Chiar și Dibs se făcea că nu mă cunoaște la ore.

I-am surprins pe Graves și pe Lungan făcând schimb de priviri dezaprobatoare, de obicei de fiecare dată când Irving deschidea gura.

Chiar acum Blondinul ținea un discurs monoton despre regulile de bază ale interacțiunii dintre un *djamphir* și un vârcolac. Am mai terminat de hașurat o porțiune.

— *Djamphirii* sunt antrenați în tactici de luptă și vârcolacii în logistică, conform forței care le este caracteristică fiecăruia. Vârcolacii nu sunt sensibili la infestarea cu *nosferatu* așa cum sunt *djamphirii* și acestora le lipsesc calitățile specifice legate de noțiunea de consens și cooperare, care le sunt înnăscute vârcolacilor. Fiecare parte e jumătate dintr-o ecuație echilibrată, și doar atunci când am început să cooperăm am putut să punem stăpânire pe teritorii.

— Și înainte ce se întâmpla? își manifestă Graves curiozitatea.

Colții Blondinului se iviră de sub buza de sus. Erau strălucitor de albi, dar altă urmă a transformării nu se întrezărea.

— Înainte? Muream pe capete. Am fost foarte aproape de a fi complet eradicați și se pornea război împotriva vârcolacilor ori de câte ori aveau chef *nosferatu*. Cei care nu erau luați prizonieri erau uciși sau erau lăsați în viață doar cu consimțământul Prințesei Însângerate. Ca și Supușii.

Cuvintele lui mă făcură să ciulesc urechile. *Supuși voinței lui*, îmi răsuna vocea lui Christophe în cap.

Am ridicat ochii din blocnotes.

— Supuși? Ce înseamnă asta?

M-am simțit însă imediat ca o proastă. Probabil că nu era cea mai potrivită întrebare pe care să o pui într-o încăpere plină de vârcolaci. Era posibil să se simtă ofensați.

Oh, Doamne! Un freamăt ușor străbătu clasa. Lunganul își băgă capul între umeri și se sprijini de canapea.

— Vrea cineva să răspundă?

Blondinul se întoarse în cerc, cercetând chipurile celor din jurul lui.

— Nu vrea nimeni? Ei bine, atunci o să vă spun eu. Să supui o ființă umană, chiar și un *djamphir*, e ușor. Prin privare de somn, lipsă temporară de proteine, propagandă continuă — se numește spălarea creierului și e foarte ușor de făcut. Dacă o aplici în cazul unui vârcolac — sau a unui semivârcolac, cum e domnul Graves, aici de față —, e mai greu, datorită rezistenței lor atât fizice, cât și în fața persuasiunii.

— Sunt încăpățânați, spuse Irving în șoaptă.

Un nou freamăt străbătu încăperea. Ai fi putut crede că rîd dacă nu ascultai cu atenție.

— Sunt *rezistenți*, îl corectă Blondinul, pe un ton superior. Și totuși, e posibil să-i supui și pe ei. Cea mai cunoscută metodă era să-i legi în lanțuri într-o *tatra*, adică un cub de piatră destul de mare încât să-i permită victimei să stea în picioare drept, dar nu destul de lat încât să poată să se întoarcă, să se aplece sau să se pună în șezut. Lanțul e legat de o lesă cu țepi — țepii sunt curbați în interior, uite așa.

Mâinile lui îngrijite schițară un desen în aer.

— Așa că victima trebuie să se miște cu grijă chiar și în acel spațiu delimitat. Apoi, pe jos sau chiar lângă cubul de piatră se aruncă niște carne crudă. Mirosul ei îl chinuie pe prizonier zile întregi până când putrezește. În fiecare zi se aruncă apă printr-o deschizătură de deasupra capului. Aceasta cade peste victimă și pericolul de a o inhala și de a face pneumonie e foarte real. Apoi mai sunt și *Revelle*, hoții de vise, creaturi crescute de Maharaja.

Informația îmi trezi din nou atenția. Graves se încordă.

— Hoțul de vise e adus în apropierea vârcolacilor, i se dă să mânânce un hoit și e lăsat să cânte. Știe cineva de aici ce poate să facă un cântec de-al lui?

— Eu știu ce se întâmplă când își bagă limba în gura cuiva și vrea să-i sugă suflarea, mormăi Graves. Da, *cânta*. Atâta îmi aduc și eu aminte.

Eu nu-mi aminteam. Încă nu mi-era clar dacă în seara aceea ieşisem din corp sau dacă avusesem doar un vis foarte viu creat de subconştientul meu, care punea lucrurile cap la cap şi mi le prezenta sub forma unei amintiri. Dar îmi amintesc ce s-a întâmplat *după* ce Graves l-a smuls de pe mine şi Christophe m-a ajutat să mă opresc din icnit şi convulsii.

Christophe. M-a minţit. Nu mi-a spus. Ticălosul! Şi altcineva. Poate tipa aia, Anna. Dar şi ea e svetocha. *Nu are nicio logică. Vampirii sunt duşmanii noştri, nu? De ce ar lucra cineva cu ei?*

E fiul lui. Fiul lui Sergej.

Blondinul se opri. Pe faţa lui se văzu că luase hotărârea să nu răspundă la comentariul lui Graves.

— Cântecul unui hoţ de vise ucide speranţa şi aduce victima în pragul nebuniei. Dacă eşti expus mai multe ore la cântecul lui, se rupe bariera dintre partea conştientă din creierul unui vârcolac şi Cealaltă parte — care face posibilă transformarea. Asta îl lasă pe vârcolac pradă psihozei şi nu mai e în stare să-şi reia forma umană.

— Le-au făcut aşa ceva şi *fetelor*?

Vocea din spatele meu părea îngrozită. Se pare că n-a murit de tot cavalerismul.

Îmi venea în minte privirea turbată şi nebună din ochii lui Ash. Odinioară fusese şi el un vârcolac, ca puştii care sunt acum cu mine în clasă, şi care se foiesc neliniştiţi în scaune. Şi Sergej îi făcuse asta — îl legase cu lanţuri într-o cutie de piatră şi îl transformase într-o creatură care nu mai putea să se transforme din nou într-un băiat.

Blondinul părea profund mâhnit. Începuse să-mi placă de el din ce în ce mai mult în ultimul timp, până când mi-am adus aminte că se făcuse nevăzut pe uşă şi mă lăsase singură să fiu atacată. Dar acum, profesorul era cel de la care scoteam cel mai mult.

— Uneori, spuse el cu voce joasă. O femelă-vârcolac psihotică e aproape de neoprit. Totuşi, e mai greu să înfrângi rezistenţa unei femele şi s-o transformi într-o Supusă. Alte metode erau folosite pentru a le sili pe femelele-vârcolac să se supună. Oricum, odată ce vârcolacul nu mai poate să revină la formă umană, sau un simulacru al acesteia, stăpânul îi pune zgarda de gât şi devine un robot fără voinţă proprie. E mânat doar de instinctul de a se hrăni şi devine un rob.

Stai aşa! Mi-am bombat pieptul şi blocnotesul îmi alunecă pe blugi.

— Şi poţi să îl opreşti? Poţi să faci din nou om dintr-o astfel de creatură?

— Să revendici un Supus? Da, se poate, dacă ai un lanţ destul de puternic, destul timp la dispoziţie şi un motiv bine întemeiat. Dar stăpânul unei astfel de creaturi nu e dispus decât rareori să-i dea drumul şi o va chema înapoi cu atâta intensitate, încât vârcolacul va sfârşi adesea sugrumat în încercarea de a scăpa. Vârcolacii sunt cunoscuţi pentru faptul că-şi rup gâtul singuri şi îşi mănâncă singuri carnea de pe mâini sau picioare...

— Şi totuşi au existat nişte proiecte de revendicare.

Lunganul îşi puse mâinile în sân.

— Tata vorbeşte despre ele. Se formaseră *echipe* întregi în anii '20.

Se vedea pe el că nu-i plăcea deloc discuţia, de la umeri aduşi în faţă până la nervozitatea degetelor şi jocul de genunchi.

Cred şi eu că pentru un tip care putea să se transforme oricând într-o creatură păroasă nu era prea plăcut să asculte aşa ceva.

— Da, e adevărat, îl aprobă Blondinul. Majoritatea proiectelor au sfârşit fie printr-un eşec lamentabil, fie prin moartea celor care au încercat să revendice un Supus.

Totuși, când vârcolacii și fondatorii Ordinului au căzut la învoială, a devenit mult mai dificil pentru *nosferatu* să-i răpească pe vârcolaci pentru a-și atinge propriile scopuri.

Un zâmbet ciudat îi trase colțurile gurii în sus.

— Pe continentul ăsta, noi i-am pus pe fugă pe vampiri. De cele mai multe ori, vreau să zic.

— Dar există *totuși* vreo cale de a îndrepta răul făcut, de a-l repara? Am insistat eu. Și cum s-ar proceda exact?

Îmi aruncă o privire lungă, luându-mi seama.

— La întrebarea asta o să răspundem altă dată. Sunteți liberi.

Începu forfota și Blondinul îmi mai aruncă o privire lungă pentru ultima dată înainte de a ieși grăbit din încăpere. Mi-am îndoit blocnotesul, l-am băgat în geantă și m-am ridicat de pe canapea cu un oftat. Canapeaua scârțâi. Graves ridică privirea spre mine, cu sprâncenele lui unite ridicate. Pe fața lui se citea „Ce naiba ți-a mai bubuit mintea?".

Mă simțeam de parcă aș fi fost scufundată într-o cadă cu apă rece, fiecare nerv era treaz. Următoarea oră era Deprinderea artei transformării. Nici nu știam bine ce profesor o preda, așa că puteam să chiulesc, nu era nicio problemă. Puneam pariu că găseam eu ceva în biblioteca școlii — sau chiar în biroul lui Dylan — în care să scrie despre Supuși, și chiar mă pricep să caut porcării din astea. Dă-mi ceva muncă de cercetare de făcut și poți să te bazezi pe mine.

Era o ușurare să găsesc ceva concret de făcut.

Un fior rece de groză îmi trecu pe ceafă. Mi-am amintit de biletul de pe pat de la „Prietenul" meu. Era oare același prieten care trebuia să mă conducă în cameră când vampirii au atacat școala? Era oare Christophe? Dar ce ar fi căutat el în camera mea în timp ce vampirii asediau Școala? N-ar fi auzit zgomot și...

Doamne, dacă aș putea să nu mă mai gândesc la asta, poate aș reuși să dorm puțin și n-aș mai tresări încordată la cel mai mic zgomot.

Da. De parcă avea să se întâmple vreodată așa ceva!

— Vrei să te conduc până în clasă? mă întrebă Graves, vocea lui reușind să se facă auzită prin forfota din capul meu.

— Hm...

Am clipit. *La ce te gândești, de fapt, Dru?* Dar trebuia să existe o explicație. Ceva nu se lega și... ei bine, era nebunie curată.

Era de-a dreptul nebunesc.

Dar începeam să-mi fac o idee. Era posibil chiar să nu mă înșel, dar eram atât de obosită, că nu-mi dădeam seama.

Graves interpretă bălmăjeala mea drept „da", căci se ridică și-și îndesă mâinile în buzunarele hainei lungi și negre. Nu o dădea jos de pe el niciodată.

— Bine. Hai, să nu întârzii.

— Da, să știi că pe elevii care întârzie îi pune la proțap.

Lunganul sări în picioare, și-și strânse caietul și vreo două manuale îmbrăcate în hârtie maro din celuloză. Îmi aruncă o privire ciudată și rânji larg, lăsând la vedere niște dinți foarte albi și ascuțiți.

— Dar nu și pe cei mai *deosebiți*.

— Lasă-te de glume, îi aruncă Graves peste umăr. Doamne!

— De fapt, chiar mă interesează subiectul. Vrei să afli cum poți să-i speli creierul unui vârcolac, Dru?

În vocea lui se simțea un mârâit.

— Vrei să faci un grajd de montă? Făceau și asta, să știi. Caută poze pe internet.

Puștii își spun lucruri îngrozitoare unii altora zi de zi, în fiecare liceu din America. Dar asta era altceva.

— Am întrebat pentru că voiam să știu cum poți îndrepta răul făcut.

I-am aruncat o privire fioroasă.

— Care e *problema* ta?

Făcu o față mirată, a bătaie de joc.

— Ooo, ai de gând să îndrepți răul făcut, ca o *djamphir* bună ce ești.

— Bobby!

Graves se întoarse pe jumătate spre el. Poalele hainei i se umflară și îmi atinseră ușor genunchii.

— Termină odată!

— Oh, văd că poate să și vorbească când nu se dă bine pe lângă profesori.

Se aplecă în față pe vârful degetelor și mârâitul mai scăzu în intensitate.

— Sau când nu se maimuțărește în fața ta. Ca să vezi, și-a făcut rost de o gardă de corp în persoana unui *loup-garou*. Până la urmă ce caută ea *aici*?

Dumnezeule! Nu mai vorbisem niciodată cu puștiul ăsta. Acum începeam să înțeleg de ce.

— Hai!

L-am tras pe Graves de mânecă.

— Să mergem!

El s-a smucit și a făcut doi pași înainte. Era înalt, dar Lunganul îl întrecea cu mai bine de o jumătate de cap. Totuși, Graves nu părea câtuși de puțin impresionat sau speriat.

— Du-te-n mă-ta! Sau taie-ți boașele! Oricare variantă ar fi o îmbunătățire.

Oh, Doamne! Chiar trebuie să se întâmple asta exact în clipa când îmi vine o idee să fac ceva concret în loc să o ard aiurea și să mă las pradă gândurilor?

— Uitați ce e...

Blana începea să mijească pe obrajii trași ai lui Bobby.

— Ţine-l să nu sară, căţea ce eşti! mârâi el la mine arătându-şi colţii.

Umerii i se ridicau şi se umflau în acelaşi timp. E mereu tulburător să vezi cum se umflă muşchii pe un vârcolac când se umplu de păr, iar maxilarul începe să-şi schimbe forma. Era doar pe jumătate transformat, dar era de ajuns.

— Să fiu a nai...

N-am apucat să termin, căci Graves îşi luă avânt, sări la el şi îl trânti la pământ. Se rostogoliră peste canapea şi acum nu se vedea decât o învălmăşeală de blană şi haina neagră a lui Graves, care fâlfâia. Se adunară şi ceilalţi vârcolaci în jurul lor, scoţând schelălăiturile ciudate pe care le făceau uneori ca să se întărâte unii pe alţii.

Dumnezeule mare! Am trântit geanta jos şi am sărit peste canapea. Apoi am început să-i lovesc. Vârcolacii se îngrămădeau unul într-altul, ţipând. Am reuşit să-l lovesc pe unul dintre ei în spatele genunchiului, am apăsat cu putere şi l-am împins pe celălalt cu o forţă pe care nu ştiam că o aveam.

Se rostogoleau, Lunganul pe jumătate transformat şi făcând mult zgomot, iar Graves mârâind, cu ochii lucind ca focul. Bobby reuşi să-i tragă un genunchi în boaşe şi un pumn chiar în faţă.

Am auzit prima lovitură, oasele pârâind şi aproape că am simţit eu pumnul în faţă.

Graves! Ceva se declanşă înăuntrul meu. Clocoteam de furie. Parcă îmi ieşea prin pori. Am sărit deoparte.

Timpul încetini din nou şi fiecare obiect fu acoperit de melasa care se întărea. Am ţâşnit în faţă. De data asta, nu-mi mai simţeam braţele şi picioarele grele şi, înainte să lovesc cu piciorul, mi-a trecut vag prin cap că mă mişcam parcă prea repede. Se auzi un crănţănit ciudat distorsionat şi amplificat când adidasul meu îl lovi pe tip în faţă. Acesta se dădu pe

spate împleticindu-se, mișcându-se tot în reluare. Noul val de furie care puse stăpânire pe mine era deosebit de intens.

Era un val imens, ca de maree, de furie pură, incandescentă, care mă transformă într-o ființă de sticlă, prin care curgea un lichid roșu acidulat. L-am mai lovit de două ori până să cadă la pământ — ambele lovituri zdravene. Se prăbuși peste niște vârcolaci, care se adunaseră ciorchine, cu gurile deschise și țipau. Întreaga scenă era ciudat de tăcută și vârcolacii începură să se împrăștie cu încetinitorul.

Eram din nou peste Lungan, strângându-l de gât și împingându-l în jos prin melasa vâscoasă. El ridică mâna, ca un somnambul. M-am ferit de ghearele care mi-ar fi smuls carnea de pe față și am deviat lovitura cu încheietura mâinii, direcționând-o încet în altă parte. Mișcarea nu se opri aici, brațul meu se retrase și am auzit din nou vocea tatălui meu.

Scoate degetul mare afară, Dru! Dacă îl ții în pumn, o să ți-l rupi când îl pocnești pe nefericitul ăsta. Așa e bine! Acum lovește-l cu putere, drept la țintă! Bravo!

Zgomotele ciudate și prelungi din jurul meu se îndepărtară. Timpul încetini și mai mult și știam că urma să pocnească și să se accelereze în curând. Dar aveam destul timp să-i dau un pumn zdravăn de tot. Aș putea probabil să-i sparg nasul sau, dacă aș lovi puțin mai jos, aș putea să-i zdrobesc laringele și s-ar sufoca.

Dru, ce faci?

Încă mai mocnea furia în mine. Îl lovise pe Graves și îl *rănise.*

Dar eu mă gândeam să-i dau un pumn care putea să schilodească pe cineva sau chiar să-l omoare. Ori asta nu era decât o încăierare între elevi. La fel ca toate celelalte în care nu mă băgasem, atât cele din lumea obișnuită, cât și de aici.

Ei bine, poate că la încăierările de aici n-am fost așa de pasivă.

Ce se întâmplă de fapt aici? De ce nu intervin mai mult profesorii? Însă îmi pică fisa imediat — *îi învață să lupte. Și să se urască unii pe alții.*

Furia încă mai clocotea în mine. Era cât pe ce să-mi pierd cumpătul. Se mai ținea într-un fir de păr. Se apropia momentul când avea să se audă o plesnitură, iar lucrurile aveau să accelereze. Simțeam clipa aceea survolând deasupra conținutului, așa cum simți un strănut care-ți gâdilă nările.

Am simțit o mână care mă strânse de umăr, și dacă voiam să-l pocnesc pe puști, trebuia să o fac acum. Pumnul meu zvâcni vreo doi-trei centimetri în față, se retrase când vârcolacul se răsuci încet, cu gura întredeschisă, și sângele îi țâșni pe nas.

I-am dat drumul. Mă dureau degetele de atâta încordare. Cineva mă trase înapoi, înfigându-și degetele în carnea mea atât de tare, încât simțeam cum mi se învinețește. Mă simțeam ca un sac de box vechi. O, Doamne!

Timpul pocni ca o praștie groasă și de data asta m-am simțit zdruncinată până în măduva oaselor. Doar ce fusesem din nou aruncată în lume, cu o zdruncinătură ca atunci când o mașină intră într-un zid de cărămidă. În jur se țipa și se striga. Părul îmi venea în față.

Mă uitam, hipnotizată, cum îmi viermuiau șuvițele blonde prin bucle.

Buclele mi se întindeau, mai lungi și mai lejere, formând inele lucioase. Acum nu mai aveam cârlionți mici și părul înfoiat. Apoi șuvițele blonde se retraseră, înghițite de părul negru și acum arăta normal.

Să fiu a naibii! Asta a fost ce cred eu că...

— Înapoi! țipă Graves trăgându-mă în continuare când vârcolacii se apropiară de silueta nemișcată a Lunganului, care stătea întins pe jos, sprijinit de canapea.

Sângele roşu care îi curgea din nas te făcea să te înfiori. Câţiva dintre colegi se întorseseră în direcţia mea şi înaintau. Blana li se vedea mijind, iar umerii şi picioarele li se umflau.

— Vă avertizez! mârâi Graves.

Era un adevărat răcnet şi tot corpul îi vibra. Vocea lui mă făcu să mă cutremur, căci nu-l mai auzisem până acum vorbind aşa.

Clămpănea în timp ce vorbea. Simţeai parcă în glasul lui avertismentul muşcăturii. Vocea lui îi ţinea la distanţă pe vârcolacii adunaţi grămadă. Era o voce *dominatoare.*

Asta e vocea unui loup-garou *când dă ordine.*

Aceştia se opriră, mârâind. Chiar şi Dibs cel palid şi delicat, care de-abia scotea două vorbe, mârâia acum. Feţele li se încreţeau, le creşteau colţii şi blana le acoperea încet corpul, care mai păstra încă trăsături umane.

Graves mă mai trase câţiva paşi înapoi.

— Rămâneţi acolo unde sunteţi! le spuse el scurt, pe acelaşi ton care făcea pământul să se cutremure.

Totul vibra, chiar şi capul meu.

Atunci mi-am dat seama că şi eu scoteam un sunet ciudat, un sunet ascuţit şi penetrant, cu poticneli stranii când mi se închidea traheea şi trebuia să inspir. Deodată mă învălui mirosul puternic de cupru fierbinte. Îmi explodă în cerul gurii, într-un loc de care nici nu ştiam că există şi care era exact lângă acel punct pe care oamenii obişnuiţi nu-l au. Cel care mă avertizează când urmează să se petreacă ceva ciudat. Mirosul acela de cupru fierbinte, de sânge ajunsese până acolo, pătrunse adânc şi răsturnă lumea cu susul în jos. Am zvâcnit din nou înainte, luptându-mă să mă eliberez din mâinile lui Graves, dar nu ştiu cum reuşise să-şi treacă mâna peste mijlocul meu şi mă trăgea, ridicându-mă de la pământ. M-am aruncat din nou înainte, aproape trăgându-l şi pe el după mine şi mi-am dat seama ce voiam să fac.

Voiam să-i dau pe toți la o parte și să-mi îngrop fața în gâtul vârcolacului care sângera.

Voiam să *beau*.

O sete cumplită care îmi ardea gâtul se răspândi în tot corpul. Mă simțeam uscată, simțeam că ard și singurul lucru care putea să-mi stingă focul interior era lichidul roșu și dulce care îmi mirosea peste tot. Îmi pătrunse în creier, mă amețea cu vorbe duioase și dinții îmi deveniră dureros de sensibili. Aproape că îi simțeam cum se lungeau și se ascuțeau, cu furnicături. Simțeam cum mă furnica până și părul și fiecare părticică din mine se trezi din nou. Senzația persistentă de oboseală din ultimele zile în care nu dormisem se evaporă și fu înlocuită de o energie debordantă.

Celălalt braț al lui Graves mă cuprinse de gât și era să mă sufoc când m-am contorsionat, zvâcnind înainte și înapoi. Dinții mi se loviră unii de alții, clănțănind încet. Vârcolacii mârâiră și ei la noi, dar Graves scoase din nou sunetul acela ciudat care făcea pământul să se cutremure și aceștia păstrară distanța.

Aș vrea să pot spune că m-am simțit ușurată când Lunganul se ridică din mijlocul unui grup de vârcolaci, cu fața plină de sânge și cu ochii aruncând văpăi. Dar nu era așa. Îmi venea să-i ling sângele de pe față, să-mi înfig dinții în gâtul lui și să beau.

Lunganul mârâi și Graves îi răspunse. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi intrat brusc pe ușă un șir interminabil de *djamphiri* și nu m-ar fi înconjurat. Mă imobilizară când am început să țip și să-l împing pe Graves din calea mea. Dar el rămase locului, ținându-mă de mână chiar și când degetele mele se înfipseră cu putere în mâna lui, iar oasele noastre trosniră.

Era prima dată când mă cuprinsese foamea de sânge. Și acum înțelegeam atât de multe!

Graves nu mă părăsi, deşi toată lumea ţipa. A rămas pe loc, scoţând încontinuu sunetul acela şi mi-am dat seama, într-un târziu, că-mi rostea de fapt numele. Foamea atinse apogeul şi când se ostoi în sfârşit, am izbucnit în plâns. Graves fu cel care mă trase mai aproape de el şi mă îmbrăţişă. Suspinam şi tremuram ca un copil mic. Unii i-au spus să plece, dar Graves îi trimise la plimbare şi nu-mi dădu drumul.

Iar eu mă agăţasem strâns de el. Nu puteau să mă smulgă din braţele lui.

CAPITOLUL 13

Graves puse teancul de cărți pe masa de lemn cu o bufnitură surdă. Dinții încă mă mai dureau. Tot corpul mă durea. Dar una peste alta, nu părea să fie prea multă agitație în școală. Lunganul era la băi, Graves chiulea de la treburile lui și mie mi se spusese: „Du-te undeva, în altă parte, și calmează-te!"

Mda. Să mă „calmez". Unul dintre cele mai inutile cuvinte din limba engleză! Dar Dylan îmi spuse că pericolul trecuse și că nu mai aveam să muşc pe nimeni. Spunea că era normal ce se întâmpla, pentru că mă apropiam de maturizare. Și că aveam să mă obișnuiesc.

Eu nu eram prea sigură de asta.

Mai spusese și că, de vreo șaizeci și doi de ani, nicio „interacțiune între elevi" nu se mai soldase cu vreun deces la școală, dar nici lucrul ăsta nu mă liniștea pe cât ar fi trebuit.

În bibliotecă mirosea a praf și a hârtie veche. Ferestrele cu gratii lăsau să pătrundă înăuntru săgețile ascuțite de lumină aurie de amurg printre rafturile antice de lemn — soarele ieșise în sfârșit dintre nori, însă prea târziu ca să mai fie de vreun folos. La recepție nu era nimeni.

Ceea ce era un lucru bun. Încă îmi mai mirosea a sânge. Dinții încă îmi mai erau sensibili, de parcă tocmai fusesem la dentist. Fiecare nerv din mine era zgândărit. Mi-am strâns brațele pe lângă corp.

— E nebunie curată. Ești nebună, spuse Graves pe un ton fără inflexiuni. Ce ai de gând să faci, să-l legi fedeleș în camera ta? Or să-l omoare.

Cel puțin vorbea despre altceva decât despre faptul că-mi crescuseră colți și că voiam să mă reped ca un *nosferat* la gâtul cuiva. Era clar că refuza să vorbească despre asta și eu îi eram recunoscătoare.

Mă rog, cât de recunoscătoare puteam să fiu în starea în care mă aflam, când creierul refuza să gândească cum trebuie, iar părul își schimba culoarea. Doamne sfinte, ce se întâmpla cu mine?

Cine eram acum? Când mă uitam în oglindă, oare aveam să mă mai văd tot pe mine?

Era ca și cum te-ai fi dus în casa oglinzilor dintr-un parc de distracții ca să-ți pui o astfel de întrebare — într-o casă cu oglinzi unde groaza e reală și oricum altfel, numai amuzantă nu, și să vezi ce se întâmplă. Când îți pui o astfel de întrebare, tot ce nu e bine ancorat în tine începe să se clatine.

Ori eu nu mai aveam decât o foarte mică parte bine ancorată în mine.

Dacă m-aș concentra la altceva, probabil că aș putea să trec și peste asta.

— Ceva nu se leagă.

Cel puțin acum nu mai vorbeam peltic din cauza colților. Dinții mei erau normali, dar tot îmi treceam limba peste ei ca să-i verific. Cel puțin îi *simțeam* normali. Numai că mă dureau și simțeam cerul gurii uscat iască.

— A fost uite așa de aproape de mine, Graves. Și n-a făcut nimic, doar m-a mirosit. Eu...

— Taci din gură.

Se lăsă moale pe un scaun şi-mi aruncă o privire fioroasă.

— Ce naiba se întâmplă cu tine, Dru?

În afară de faptul că tata a fost omorât, că am aflat că sunt pe jumătate vampir, că am fost fugărită şi bătută şi că m-am transformat într-un demon pregătit serios să rănească pe cineva? Nimic, sunt rumenă în obraji. Sunt perfectă. Sunt sănătoasă tun. Am deschis gura să spun ceva deştept sau cel puţin nu aşa de stupid ca de obicei, dar am închis-o din nou, pentru că, la urma urmei, ce puteam să spun?

Situaţia era fără salvare. Mi-am coborât ochii spre lemnul care lucea stins. Simţeam cum mi se ridică un val de căldură în spatele ochilor, iar ghemul de furie în continuă mişcare din pieptul meu se mai făcu simţit o dată. Am înghiţit cu noduri. Mi-am păstrat firea doar prin puterea voinţei.

Acum că ştiam ce făcea foamea de sânge, oare aveam să mai fiu în stare să mă uit în oglindă? Sau la oricare dintre *djamphiri* fără să tresar?

— Hai!

Încă se mai uita încruntat la mine, *simţeam.*

— Spune ceva, Dru. Nu sta acolo cu faţa asta de parcă ţi-aş fi înfipt cuţitul în spate. Doamne Dumnezeule!

Lumina soarelui pălea pe măsură ce se lăsa înserarea. M-am rezemat de spătar, cu braţele încolăcite în jurul propriului corp. Furtuna dinăuntrul meu nu se oprea. Am tras aer în piept, l-am dat afară, încercând să o mai domolesc puţin. Cine ştie ce naiba se mai întâmpla dacă îmi pierdeam cumpătul acum?

Oare aş fi sărit pe Graves? Oare dinţii mei s-ar fi făcut lungi şi ascuţiţi şi aş fi simţit din nou nevoia să-mi îngrop faţa în gâtul lui şi să *beau*?

Mă durea în piept. M-am strâns şi mai tare în braţe.

— Hai!

De data asta tonul lui se mai îndulci puțin.

— Ce faci? Ții tot în tine și o să te căpătuiești cu un ulcer sau vreo boală de-asta. Sunt aici, OK? Am pățit cam tot ce puteam să pățesc aici. Nu am de gând să plec nicăieri.

Asta mă făcu să mă simt și mai rău. Graves era aici din cauza mea. Minunat, n-am ce zice!

— Tu-ți dorești vreodată să pleci acasă?

Am făcut un efort considerabil să nu-mi tremure vocea. Mă durea în piept. Era aceeași durere veche, lipsa de aer pe care o simțeam când stăteam pe holul spitalului după ce murise bunica și repetam întruna: „Tata o să vină, o să aibă el grijă. E pe drum", sperând că era adevărat.

Rugându-mă să fie adevărat. Dar de data asta fusesem părăsită pentru totdeauna. Nu mai avea cine să vină după mine. Cel puțin nimeni care să-mi vrea binele.

Și cu cât începeam mai repede să mă ocup de asta, cu atât era mai bine. Dar, o!, Doamne, gândul mă speria îngrozitor, până-n măduva oaselor.

Graves nu zise nimic câteva minute bune.

— Să mor eu dacă vreau! exclamă el într-un final. Uite, nu știu dacă te-ai prins, Dru, dar pe mine nu mă așteaptă nicio casă cu șemineu și gard alb la care să mă întorc. Eu *n-aveam* casă, înțelegi?

Bănuisem eu, dar era cu totul altceva s-o aud din gura lui.

— Dar aveai...

— Cămăruța aia de la mall? La naiba, ce pușți normal locuiește într-un mall? Cel puțin aici e destulă mâncare, un pat pe care l-am câștigat și pe care am de gând să-l păstrez. Nimeni nu încearcă să abuzeze de mine sau să mă bată pentru că e beat.

Respiră cu putere și dădu aerul afară.

— Cel puțin aici sunt niște reguli. Cu vârcolacii și vampirii pot să mă descurc. Dar cu adulții din cealaltă lume nu pot. Ei... Cel puțin aici răul are motive. Nu e doar...

Căuta cuvântul potrivit și fața i se schimonosi o clipă când se strădui să articuleze cuvintele.

— Nu e un rău gratuit și *lipsit* de sens.

Ce s-a întâmplat cu tata a fost lipsit de sens. N-am spus-o cu voce tare. Cum poți să spui așa ceva cuiva?

— Dar tu voiai să te faci profesor universitar de fizică.

Simțeam că mă strânge ceva de gât. Nu puteam decât să vorbesc în șoaptă.

— Păi lucrurile se schimbă. Acum vreau să fiu aici.

Se mai lăsă o pauză de câteva secunde. Firicele de praf dănțuiau într-o rază slabă de lumină aurie care pătrundea printr-o fereastră joasă, rotindu-se leneș până pe podea.

— Cu tine.

Mă holbam la firele de praf suspendate în aer, toate dansând pe o muzică pe care nu o auzea nimeni. Am citit undeva odată că praful putea să fie chiar particule de stele care au explodat și care cad pe pământ. Cât de departe poate o particulă de materie stelară să cadă și să plutească până se dă bătută și e absorbită de orbita altei planete?

Oare avea vreo importanță?

Soarele alunecă sub linia orizontului și Școala oftă, potolindu-se după agitația de peste zi.

— Nu mai știu cine sunt.

Cuvintele au ieșit pe jumătate, de abia auzindu-se și se stinseră în liniștea din bibliotecă. Mă așteptam să se crape pământul în două și cerul să cadă peste mine de îndată ce am închis gura.

Nu se întâmplă nimic. Biblioteca încremenise parcă și ea, iar Graves încă mai stătea la locul lui și se uita la mine.

— E valabil pentru toată lumea, Dru.

Folosea același ton ciudat, de om matur, pe care-l folosise și în prima seară când se așezase la masa mea în mall și mă întrebase cât de gravă era situația și dacă aveam nevoie de un loc unde să dorm. Se cheamă maturizare.

Furtuna dinăuntrul meu se mai potoli puțin. Puteam în sfârșit să-mi desprind mâinile din jurul meu. Mi-am dat părul pe spate. Buclele se simțeau ciudat — nu mai erau înfoiate, ci mătăsoase și mi se lipeau de degete.

— Îmi pare rău.

— Da, bine.

Mi se părea mie sau *roșise* în obraji?

— O să trăiesc mereu cu rușinea că *o fată* l-a bătut pe Bobby ca să mă apere pe mine. Doamne!

Ceva încordat dinăuntrul meu se mai detensionă puțin. Furia dădea înapoi. Era acum destul loc ca să respir și am tras adânc o gură zdravănă de aer.

— Lasă că data viitoare o să-l las să se pună cu tine. Ești mulțumit?

— Să zicem. Mă descurcam cu el, dar totuși... Până la urmă, vrei să iei jumătate din cărțile astea?

Acum părea din nou că puteam să fac față realității. Era meritul lui Graves. Cum reușise oare?

— Pentru ce?

— Păi dacă te interesează să reabilitezi vârcolacii supuși, aici pare a fi un loc propice de unde să începi. N-ai mai fost aici?

— O dată sau de două ori.

Dar ai dreptate. E o idee bună. Tata spunea mereu că studiul te salvează.

Păi se putea? Chiar la țanc, cel mai neliniștitor gând din încăpere își făcea culcuș în capul meu. Ar trebui să încep să iau chirie pentru astfel de gânduri. Dar în ce m-ar plăti? Probabil în ceva și mai rău.

— Am văzut că ai început să mergi la cursuri mai des.

Separă teancurile de cărți în două grămezi egale. Acum era oficial. Graves roșise în obraji. Steaguri purpurii îi fluturau pe față, atât de intense, încât erau aproape vișinii. O vânătaie urâtă i se întindea pe maxilar.

Înainte mi se părea cam urâțel. Nefinisat. Să nu-ți vină să crezi.

— Păi n-am altceva ce să fac.

Am luat teancul pe care îl împinse spre mine.

— Te deranjează? Că... am vrut să... să-i sug sângele?

Mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos când înghiți în sec. Cercelul de argint clipi obraznic, luminat de o rază răzleață.

— Nah! N-ai fi făcut tu așa ceva. Te-ai fi oprit.

Eu nu eram așa de sigură, și am deschis gura să-i spun și părerea mea.

— Și-n plus, spuse el, deschizând prima carte imensă legată în piele cu o bufnitură surdă, e destul de incitant.

Un zâmbet îi mijea la colțul buzelor, străduindu-se să rămână ascuns.

Ce? M-am holbat la el preț de câteva secunde. Rămăsesem cu gura căscată.

— Nu ești întreg la minte.

— Cine vorbește! Hai, pune-te pe citit!

Nu eram sigură că puteam să mă concentrez, dar am reușit. Sensibilitatea pe care o aveam în gură dispăru și după o vreme nu mai simțeam miros de sânge. După încă ceva timp, am putut chiar să citesc pagina din fața ochilor fără să mă podidească lacrimile și să-mi încețoșeze vederea. Când îmi ștergeam lacrimile fierbinți și sărate, mă mânjeam pe obraji.

Graves nu zise nimic despre smiorcăiala mea. Dar și el rămânea mult timp la aceeași pagină. Când se făcu vremea să plece la ultimul curs din acea seară, mă conduse prima dată pe mine la cameră, cu brațele pline de cărți, pe care le-am pus grămadă pe pat. Am adormit în sfârșit cu o carte proptită de tăblia patului și am dormit până s-a crăpat de ziuă.

Aș fi putut să dorm mai mult, dar aveam ceva de făcut.

CAPITOLUL 14

Am făcut un duș și mi-am împletit părul la spate. Atmosfera de pe hol era ciudată. Am rămas înăuntru, cu degetele răsfirate pe ușa rece și grea și am simțit că cineva, de partea cealaltă, asculta cu urechile ciulite. Era același sentiment pe care îl aveam de obicei chiar înainte de a-i spune tatălui meu că un anumit motel sau o anumită casă nu era un loc sigur.

El nu comentase niciodată.

Așa că nu rămânea decât o singură opțiune. Nu-mi plăcea, dar era mai bine decât să stau aici și să îmi fac fel și fel de gânduri.

Lumina slabă a soarelui se strecura printre ochiurile forjate în obloanele de fier. Le-am deschis cât de larg se putea, luptându-mă să deschid și fereastra. Am fost nevoită să o manevrez cu mare grijă ca să nu fac zgomot. Un val de aer rece care mustea de promisiunea unei ploi se revărsă înăuntru. Am aruncat o privire în grădina uscată de trandafiri.

Potecile pavate cu piatră păreau un teren foarte dur de aici de sus.

Era distanță mare până jos. Am înghițit cu noduri. *De-aș avea o frânghie! Doamne sfinte!*

Dar dacă Christophe făcuse asta, puteam și eu s-o fac. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era să-mi rup piciorul sau să fiu luată la întrebări, nu?

Până acum nu mi-am rupt niciun os. Dar întrebările erau destul de fioroase. Totul aici era fioros.

E o idee proastă, Dru.

Dar chiar și așa aveam de gând s-o pun în practică. N-aveam încotro, când cineva mă păzea la ușă. Nu puteam să risc ca cineva, prieten sau nu, să mă urmărească. Și trebuia să aflu dacă era posibil să ies din școală în timpul zilei.

Am apucat strâns tocul ferestrei și am ridicat piciorul. M-am asigurat că mă ținea și m-am ridicat pe pervaz. Mi-am spus în sinea mea să nu mă uit în jos, ci să examinez zidul de piatră și acoperișul de deasupra. Părea să fie acoperit cu plăcuțe de ardezie și unghiul de construcție avea să-mi complice treaba. Nici jgheab nu era. Asta avea și avantaje — jgheaburile puteau să se desprindă de acoperiș — cât și dezavantaje, căci nu aveam altceva de ce să mă agăț decât de marginea acoperișului.

Am întors spatele spre grădina uscată și mi-am ținut echilibrul pe pervaz. Am întins mâna deasupra.

Nu e o idee prea bună. Găsește altceva!

Problema era că nu mai exista nicio soluție. Și Christophe o făcuse. Să fiu a naibii dacă nu încercam și eu. Ca să nu mai zic că dacă reușeam, aveam o cale de scăpare deja verificată. Și asta ar fi ultimul loc pe unde s-ar aștepta cineva să fug.

Dar de vreme ce nu atinsesem maturitatea, beneficiam de mai puțină viteză, mai puțină putere și rezistență fizică și psihică. Însă puneam pariu că îi întreceam pe toți din jur la categoria materie cenușie. Asta era tot ce aveam.

Și atunci de ce ești pe punctul de a face ceva atât de stupid?

I-am spus vocii rațiunii să se abțină și m-am prins cu degetele de marginea acoperișului. Unghiul nu era chiar așa

de rău. Am închis ochii și am inspirat și expirat. Plăcile de ardezie se simțeau grunjoase și reci. Zgârieturile de pe mâinile lui Christophe acum aveau dintr-odată sens, așa cum știam că avea să se întâmple.

Am găsit și cu cealaltă mână marginea acoperișului. Am derulat acțiunea de mai multe ori în minte, cum mă învățase tata să exersez tragerea cu pușca.

Jumătate constă în a-ți face o imagine clară în minte, fata mea, și corpul va ști ce să facă la timpul potrivit. Imaginează-ți-l cu ochii minții, simte ca și cum l-ai face.

N-aveam decât o singură încercare. Mâinile mi se încordară și se relaxară exersând. Mi-am calmat orice mișcare dinăuntrul meu, concentrându-mă în interior. Ascultam.

Inima îmi bubuia înăbușit. Era un ritm liniștitor. Respirația era acum regulată, calmă și profundă. Coada udă îmi atingea spatele, mișcându-se și ea odată cu corpul meu, care se balansa pe pervazul ferestrei. Mi-am lăsat greutatea pe vârful piciorului drept. Țineam călcâiele în aer și briza rece a dimineții pătrundea în cameră pe lângă mine.

Respiră și expiră! Simt furnicături pe piele. Mișcările aproape insesizabile ale mușchilor care te ajută să-ți ții echilibrul. Niciodată nu stăm complet nemișcați. Dacă am sta, am cădea din picioare. Ceea ce percepem noi ca nemișcare e de fapt o ajustare constantă, o serie de mici corecturi, ca atunci când manevrezi volanul unei mașini.

Tata m-a învățat asta.

Gândul mă duru, mă biciui în interior și fiecare fibră de mușchi se încordă. Am auzit bătăi de aripi, zgomot de pene care brăzdează aerul și care îmi foșnesc la ureche. N-a fost nevoie să mă aplec prea mult pe spate; a fost aproape ca și cum aș fi ieșit dintr-o piscină.

Plăcile de ardezie îmi intrau prea adânc în carnea degetelor. Am expirat cu putere și am ridicat un genunchi.

Norocul meu era că purtam blugi. M-am trezit cățărându-mă pe acoperișul înclinat, cu umerii în față și i-am mulțumit Domnului că purtam adidași și nu ghete. Tălpile se fixară și unghiile despicară plăcuța de ardezie când le-am înfipt cu putere.

Oh, la naiba! Panta acoperișului era incredibil de abruptă, dar am reușit să ajung pe coamă și am încălecat-o. Mușchii picioarelor îmi tremurau. Brațele, inclusiv vânătăile adânci de pe umăr, îmi zvâcneau cu putere. Eram o adevărată simfonie de dureri și capacitatea de vindecare a băilor nu mă ajuta pe cât mi-aș fi dorit eu. Mâinile mă dureau cumplit. Palmele erau umezi și fierbinți și buricele degetelor zgâriate până la sânge.

Dar m-am așezat astfel încât să nu cad și am ridicat capul. Vântul mă lovi în față, plin de mirosul specific al aerului la înălțime și am văzut ce era în jur.

Azi nu era deloc ceață.

De jur împrejur se întindea un peisaj de țară, cu copaci deși, care se sufocau unii pe alții, mai puțin acolo unde două alei asfaltate se desprindeau șerpuind din ceea ce știam de când venisem aici că era un drum național. Acesta era cel mai înalt loc din împrejurimi. În depărtare se vedea o pată albastră, spre sud, încât am crezut că erau Munții Alegani, dar era posibil să fie doar un nor sau ceață.

La poalele dealului se vedea un pârâu care cotea și arunca luciri argintii spre cerul mohorât. Norii se destrămau și urma să avem parte de soare din plin cât de curând. Am văzut debarcaderul, o cocioabă dărăpănată care nu părea destul de rezistentă ca să rămână în picioare la un vânt puternic. Școala o ignora, cu aripile răsfrânte pe spate ca o pasăre de pradă. Semăna cu o pasăre cenușie, cu un cioc ascuțit, care stă în cuib și moțăie.

Nu puteam să văd bine aleea circulară şi mare, dar am văzut soclurile îmbrăcate în viţă-de-vie de la capătul ei şi am clipit, frecându-mă la ochi. Aş fi putut să jur că înainte fuseseră acolo şi nişte lei de piatră...

Nu, şopti vocea instinctului. Au fost, dar acum nu mai sunt. Care o fi fost motivul, nu ştiu.

Deodată mi-a apărut în minte o imagine vie, derulându-se în capul meu ca o melodie care îţi rămâne în minte.

Un leu gri de beton păşind încet în lumina soarelui care îşi aruncă razele printre copacii din pădure. Muşchii tari i se văd sub pielea tăbăcită şi netedă. Leul îşi întoarse gâtul greu şi îşi înălţă capul, căutând din ochii orbi, de piatră, cu gura deschisă. Dinţii argintii şi ascuţiţi ca nişte ace clămpăniră. Trase aer în piept, făcând frunzele de pe jos să se împrăştie. Simte ochi aţintiţi asupra lui şi nedumerirea îi încolţeşte în capul lui rece şi masiv. Are ochii unui Conducător, dar priveşte undeva în depărtare, şi coama de piatră se încreţeşte întinzându-i-se pe umeri cu un sunet asemănător cu cel al particulelor de argilă umedă care se freacă între ele...

Imaginea se estompă. Am scuturat din cap să-mi limpezesc mintea. Trebuia să rămân vigilentă, căci acoperişul era abrupt peste tot în jurul meu şi plăcuţele de ardezie erau umede din loc în loc. Puteam să alunec şi să mă rostogolesc un pic înainte să cad peste margine, şi nu avea să fie distractiv pentru nimeni.

Mi-am împreunat mâinile sângerânde pe piept, dorindu-mi să-mi fi luat mănuşi. Dar tracţiunea n-ar mai fi fost aşa de bună. Uneori trebuie să mai înduri şi neplăcerile.

În ultimul timp făceam des asta.

Vântul şuiera printre culmile şi văile acoperişului. Unele plăcuţe lipseau, iar altele se înfundaseră, dar, una peste alta, acoperişul părea destul de solid. Mâinile îmi zvâcneau şi m-am abţinut din răsputeri să ne le duc spre medalion. Mi

se tăie din nou răsuflarea, de data asta de mirare. Inima îmi bubui o dată, de două ori și o luă serios la galop. Mi-a luat o clipă de gândire până să-mi dau seama că nu eram speriată.

Nu, sentimentul era de fapt de fericire. Simțeam cum creștea în mine și mă făcea să întind mâinile, cu degetele răsfirate. Pe chip îmi apăru un zâmbet larg. Nu-mi venea să cred. Sunt sigură că arătam ca o idioată, chinuindu-mă să-mi păstrez echilibrul pe o coamă de acoperiș cu mâinile întinse ca o acrobată de circ. Dar aici, cu vântul care vuia pe la urechi și copacii care se înghesuiau spre silueta masivă și gri a școlii, mă simțeam... ei bine, mă simțeam liberă. Trecuse ceva timp de când nu mă mai simțisem astfel.

Aici sus, nu eram decât eu și vântul. Și un zbârnâit care îmi făcea dinții să vibreze, când mă străbătu o senzație care cu siguranță era semn de transformare. De data asta era o senzație caldă, o strălucire care-mi aducea o stare de bine și care alunga durerea. Mâinile nu-mi mai sângerau și când m-am uitat la ele, tăieturile în scară formaseră deja o crustă. Mirosul de cupru al sângelui meu fu înghițit de aerul proaspăt, care prevestea ploaie, dar mi se păru că simt un iz vag de parfum cald. Când am strâns pumnii, ușor, nu mă dureau mâinile și nici crustele nu se crăpară.

Uau! Mă întrebam de ce nu era la fel și pentru vânătăile și rănile din interior. Dar acum și acestea erau amorțite. Cea de-a doua natură a mea începea să se facă simțită, se ivea și dispărea cu un sunet ca de aripi de bufniță.

Oare așa se simte maturizarea? Aș fi vrut să întreb pe cineva. Bunica îmi vorbise destul de târziu despre Adevărurile Vieții și tata îmi zisese în felul lui brutal ce considerase el că trebuia să știu — care se reducea la „Nu fi proastă!" și „Nu cumpăra tampoane ieftine, avem bani".

Maturizarea asta de care se vorbea aici îmi aducea aminte de pubertate, când aveam o mulțime de întrebări și

nu aveam unde să mă duc să mă documentez. Poate că aș fi găsit la bibliotecă ceva pentru fetele-*djamphir* curioase. Am râs, cu un sunet înăbușit de mirare, și m-am simțit din nou în pielea mea, mai mult decât mă simțisem vreodată în ultimele săptămâni.

După ce am stat o vreme acolo ca o idioată, mi-a trecut prin cap că mai bine aș începe să caut o cale să cobor de pe acoperiș. Aveam un plan, la urma urmei, iar acesta nu includea să pierd vremea pe aici toată ziua. Așa că am renunțat să mai contemplez pădurea și cerul și să inspir fericirea din aerul rece, ciudat și îmbibat de promisiunea ploii. Sentimentul nu mă părăsi când am început să cercetez dispunerea acoperișurilor, încercând să mi le imaginez ca fiind văile mici și crestele care înconjurau casa bunicii. Dacă nimereai o poziție avantajoasă, puteai să ajungi cam oriunde — cu o busolă și un pic de simț practic. Tot ce-mi trebuia în acest moment era un pic de simț practic.

Cât simț practic avusesem să mă urc pe un acoperiș, nu știu. Dar m-am uitat bine și am simțit că mi se mai destinde un pic creierul, transmițând semnale de trezire. Am așteptat furnicătura care mă anunța că nu era niciun pericol să pornesc la drum, și pe unde să o iau.

Nu poți niciodată să grăbești lucrurile astea. Din același motiv pentru care nu poți să întrebi un pendul ceva ce-ți dorești foarte mult să afli. Dorința face un ecran în fața răspunsului real, care se poate să fie ceva ce nu vrei să auzi. Așa că trebuie să te liniștești, să te detașezi de răspuns cât de mult posibil. Însă nu e la fel și în cazurile în care ai disperată nevoie de intuiție când ești la ananghie, când trebuie doar să te detașezi de țipetele din jur și să asculți vocea timidă a certitudinii.

Bunica spunea mereu că pendulul îți spune uneori ce vrei să auzi, ascunzând restul. *Simțul practic, spunea ea*

mereu. Ha! E rar ca dinții în gura unei babe! Trebuie să-ți intre bine în cap, scumpo!

Mă năpădi un dor nebun de casă, atât de pătrunzător și de fierbinte, încât aproape mă dărămă. Tânjeam să fiu iar în căsuța bunicii din Apalași, să ascult uruitul și bufnetul sec al vârtelniței în serile reci și să miros ce pregătise ea pentru cină și soluțiile cu care spăla ferestrele și podelele. Coada-șoricelului, lavandă, trandafir sălbatic. Tot timpul spăla podelele și geamurile. Dar seara venea și vremea când se întuneca prea tare ca să mai poți să lucrezi afară, când bunica torcea și eu mă lăsam pe spate în canapeluța de două persoane și mă holbam la cuptorul de fier. Era cald, eram în siguranță și nu trebuia să o aștept pe bunica să vină să mă ia. Ea era mereu cu mine.

Furnicăturile spasmodice din plexul solar se făcură simțite. Am cercetat mai bine acoperișul și am văzut cum puteam să cobor. Nu părea să fie cine știe ce: trebuia să merg în zigzag peste câteva porțuni de pantă abruptă și era o parte descendentă pe o porțiune lungă, ca o galerie. De acolo puteam să sar într-un unghi protejat, folosind două — ce erau, tomberoane? Nu puteau fi altceva, erau chiar în spatele bucătăriei. Poate că aș putea chiar să trag cu ochiul înăuntru și să văd cine gătea în spatele perdelei de aburi.

Și cum aveam să urc înapoi în cameră? Ești deșteaptă foc, dar cum intri înapoi în școală?

N-ar fi o problemă să intru. Aș bate la ușa de la intrare. Oi să mă lase să intru până la urmă, nu?

M-am gândit la leii de piatră care lipseau și nu mai eram așa de sigură. Dar era prea târziu ca să dau înapoi acum. O să găsesc eu ceva.

Mi-am privit iar mâinile zgâriate și am pornit la drum.

• • •

Nu era greu să intri în debarcader. Avea o uşă simplă de lemn, un zăvor mâncat de rugină pe care probabil atârnase odinioară un lacăt şi care acum era desfăcut larg. Am căutat un semn cum că ar locui cineva aici, dar n-am găsit. Am împins uşa uşor cu piciorul, tresărind la scârţâitul încuietorilor ruginite, şi am păşit înăuntru. Cuţitul cu arc se ivea din buzunar şi îmi doream să fi avut o armă ca să pot cerceta locul.

Întreaga construcţie era într-o stare de decădere totală. O barcă se scufundase, putrezind, sub apa ca de hârtie pergaminată care clipocea în bazinul din centru. O alta era suspendată de nişte lanţuri ruginite. Arăta de parcă n-ar mai fi pus nimeni mâna pe ea de mai bine de douăzeci de ani. În părţile laterale ale bărcii se căscau găuri şi lanţurile nu păreau prea solide.

Colacii de frânghie din colţuri erau mâncaţi de putregai. Înăuntru mirosea a putregai şi mucegai şi mai era izul de fier al apei de râu în care se topise zăpada. Podeaua se lăsa sub paşii mei precauţi.

Şi de partea cealaltă a golfului unde barca cu vâsle se legăna pe fundul acoperit cu nisip sub o pătură grea, *apăru* el.

Christophe ieşi din umbră. Ochii lui albaştri luceau. Acum că nu mai avea şuviţe blonde, tunsoarea lui sofisticată parcă nu i se mai potrivea. Mâinile îi căzură de-a lungul corpului, ca şi cum le-ar fi ţinut ridicate până atunci. Ce plănuia să facă? Credea că eram vreun duşman?

Fierbeam înăuntrul meu şi am scos un ţipăt ascuţit, de fată. Cuţitul se deschise în acelaşi timp.

Minunat, asta mai lipsea! Toată practica pe care o făcusem pentru acest moment nu-mi mai era de niciun folos acum, şi am rămas locului lângă un teanc de cherestea mâncată de umezeală şi putregai, holbându-mă la el.

— M-ai *minţit*.

Vocea mea suna de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn zdravăn.

— De obicei „Bună!" e o introducere mai potrivită.

Ridică un umăr şi îl lăsă în jos. Mă ajunse o răsuflare care mirosea a mere şi scorţişoară, mă lovi în cerul gurii şi îmi zgândări foamea de sânge.

— Şi cu ce spui tu că te-aş fi minţit, Dru?

De fiecare dată când îl vedeam, era ca şi cum aş fi uitat ce trăsături avea, cum se îmbinau toate, fiecare linie şi plan al feţei bine proporţionate.

— Ai spus că eşti doar o şaisprezecime vampir! Ai spus că ţi se spune că eşti corcit pe jumătate, dar de fapt, tehnic vorbind, eşti doar a şaisprezecea parte vampir!

— Ce spui tu acolo? Îmi ţii un curs de genetică?

Chipul i se posomorî. Era evident că-şi dăduse seama unde urma să ajungem.

Timp de o secundă care parcă nu se mai termina, m-am gândit cât de bine m-aş simţi să-l lovesc, să dezlănţui furia care îmi clocotea în piept şi să văd dacă mai putea să mă mai bată atât de uşor.

— Sergej.

Numele mă făcu să simt o ţepuşă de gheaţă care îmi străpunse capul. Era ură.

— E tatăl tău.

Christophe tăcu chitic. Ochii îi ardeau. Îşi ţinea degetele mari agăţate de buzunarele blugilor, dar avea mâinile încordate şi umerii rigizi sub nelipsitul lui pulover negru. Se holbă la mine o clipă, cu capul înclinat într-o parte, ca şi cum i-ar fi trecut prin cap o idee bună şi o rumega bine înainte de a trece la acţiune.

Într-un final, vorbi.

— Cine ţi-a spus?

Am înghițit cu noduri, lăsând cuțitul mai jos. Lama lui scânteie o dată în fâșia de lumină crudă. *Oh, Doamne! Tu i-ai ajutat s-o omoare pe mama? Spune-mi. Trebuie să aflu. Trebuie să aflu ceva concret. Orice.*

— Cine? A, nimeni. Doar Anna. Altă *svetocha*. Ca și mine. Ai uitat să-mi spui și asta? Ea a spus că...

— Ah, Anna. Nu face altceva decât să împroaște cu venin.

Își arătă colții, dar nu mârâi.

— Nu eu am vrut să mă nasc cu o așa descendență, Dru. Așa cum nici tu nu ai cerut să te naști *svetocha*.

Își arătă dinții și începură să-i apară șuvițe blonde în păr. Erau semne de transformare.

— Totuși, ar trebui să fii recunoscătoare. Puterea tatălui meu mi-a fost transmisă și mie și ăsta e motivul pentru care încă mai ești în viață și mai ai putere și să vii cu acuzații.

Își bombă pieptul.

— Ce cauți aici? Ar trebui să te supravegheze cineva în timpul zilei.

Da, bine. Așa cum ar trebui să mă vegheze și când e Restricție. Se pare că funcționează de minune!

— Am reușit să ies din cameră fără să fiu văzută. Nu mi-ai lăsat tu asta?

Am scormonit în buzunar după bilet, dorindu-mi dintr-odată să pot să scot din nou lama cuțitului.

— În noaptea în care am fost... atacată?

— Atacată? Și... Anna.

Încă avea părul negru și colții nu i se retraseră.

— Povestește-mi!

— Vreau să știu...

Inima îmi urcase din nou în gât.

Nici măcar nu l-am văzut când s-a mișcat. Într-o clipă era tocmai în partea cealaltă a debarcaderului. În clipa următoare, suprafața argintie a apei care acoperea barca

Încufundată se tulbură și Christophe apăru chiar în fața mea. Am sărit înapoi, lovind cu umerii ușa. Nasul lui era foarte aproape de al meu. Mâinile lui loviră surd lemnul ușii și încheieturile îmi atinseră umerii care și așa mă dureau. Mă învălui un miros de mere.

Doamne! Era așa de *rapid!* Și ochii lui ardeau. Semnele transformării se estompau. Șuvițele blonde îi luciră când o rază rătăcită de soare îi mângâie părul.

— Ce crezi că vrei să știi? Dacă voiam să te trădez, *milna*, aș fi putut s-o fac. Ușor chiar. Dacă aș fi vrut să te rănesc, aș fi făcut-o deja. Aș fi putut...

Se opri. Mă apucă de încheieturile mâinilor. Cuțitul se ridică și el îl fixă cu vârful pe pieptul lui, pe partea stângă.

— Uite. Aici e locul. Între coastele astea două. Bagă cuțitul și răsucește dacă poți. Nu ezita, Dru. Dacă tu chiar crezi că sunt un pericol pentru tine, implântă cuțitul! Te ajut eu.

I se dezveliră dinții și mă strânse și mai tare. Împinse cuțitul și eu m-am surprins smulgându-l. Nu puteam să-i dau drumul. Îl ținea cu prea multă forță. Degetele mele julite mă dureau și se retraseră.

El încercă din nou, trăgând. Vârful cuțitului îi atinse puloverul. Același pulover negru subțire cu anchior pe care-l purta mereu, fie că era cufundat până la brâu în zăpada din Dakota, fie că era gerul crunt de aici.

— Hai, dă-i bătaie!

Răsuflarea lui îmi atingea fața.

— Fiecare *djamphir* e tehnic doar o șaisprezecime vampir. Dacă s-ar depăși procentul, am fi *nosferatu*. Dacă ar fi mai puțin, am fi niște creaturi malformate, nici măcar umane. Are legătură cu perechile de gene; nu pretind că sunt om de știință. A fost o glumă. Dar n-ai decât să-ți folosești cuțitul, *milna*!

Am încercat să-mi desfac degetele. El nu mă lăsa. Stăteam așa, el trăgând înainte și eu înapoi, până când îmi dădu drumul la mână. Își sprijini palmele pe lemnul ușii pe care stăteam rezemată.

— Acum ești mulțumită?

Am deschis gura. Cuțitul căzu atârnând în mâna mea inertă. Nu-mi venea în minte nimic ce să zic. El aștepta. Sunetul apei care clipocea sub jumătate din podeaua debarcaderului, atingându-i pilonii putreziți, era ca o șoaptă rece, de mătase.

Am coborât privirea și m-am uitat la gâtul lui. Mărul lui Adam i se mișcă când înghiți. Când vorbi, folosi același ton persiflant, profesional, pe care îl avea când ne cunoscusem.

— Acum hai să vorbim despre ceva util. Ai fost atacată, zici? Când? Prima dată spune-mi despre asta. Pe urmă de Anna.

Îmi smulse biletul din mâna inertă, îl duse la nas și inspiră. Dar nu se dădu deloc înapoi și biletul dispăru în buzunarul de la spate. Ca prin magie.

— Ah, Dylan! Bătrân șiret! Ăsta era odată locul nostru de întâlnire.

— Eu... Poftim? Doamne!

De ce-mi lăsa Dylan bilete pe pernă? Dar acum aveam răspuns la una dintre ghicitori.

Christophe se aplecă spre mine, punându-și din nou mâinile pe umerii mei.

— Mă asigură de loialitatea lui. Emoționant. Și în același timp îți dă un motiv să ieși din lesă în timpul zilei, ceea ce nu sunt prea sigur că-mi place. Hai, spune. Când s-a întâmplat?

I-am povestit toată pățania, uitându-mă pe furiș la fața lui. Era un fel de ușurare să-mi dau drumul, ca atunci când străpungi cu un cuțit un focar de infecție sau storci un coș. Dar e și cam greu să vorbești cu un *djamphir* care se uită fix

la tine. Mai ales când îi vezi semne de transformare și caninii îi ating buza inferioară, lăsând gropițe mici. Întregul corp i se încordă când am ajuns la partea despre Ash și vampir. Mă tot gândeam ce puteam să fac dacă se înfuria — puteam să-i dau un brânci în apă și să o rup la fugă?

Vocea începu să-mi tremure când am ajuns la partea în care Ash mă mirosea. Doar atât, mă mirosea. Și sfâșiase vreo câțiva vampiri, care spuseseră că Stăpânul voia ceva.

Nu trebuia să fii mare geniu ca să-ți dai seama că Stăpânul era Sergej. Sau să-ți dai seama ce voia cu „cățeaua aia mică".

— *Mój boże*[1], șopti Christophe. Ești sigură? Ești *sigură* că era el?

Am dat din cap. Era așa de aproape de mine că de-abia puteam să respir. Era exact ca și cum aș fi stat lângă un cuptor în care se cocea plăcintă cu mere puternic condimentată.

— El l-a mușcat pe Graves, l-aș recunoaște oriunde...

— *Mój boże*, repetă el, apoi mă înșfăcă de umeri.

Eram nelămurită, dar m-am trezit strânsă în brațe cu putere. Mă cuprinse cu mâinile și își sprijini bărbia pe creștetul capului meu. Nu era la fel de înalt ca Graves, dar era vânjos și extrem de cald, parcă scotea flăcări pe sub haine.

— Probabil că i-a omorât pe toți, altfel Sergej ar mai fi trimis și alții. Acum e doar o chestiune de timp.

Părea că vorbea cu el însuși. Eu încremenisem. Nu mai stătusem așa de aproape de cineva în ultimul timp în afară de Graves, și mă simțeam ciudat.

Mă încerca o senzație stranie, de căldură. Mă încălzisem peste tot, de parcă fusesem înmuiată în ulei. Era cam ca atunci când mă îmbrățișa tata, lucru care nu se întâmpla prea des, ci doar atunci când făceam un lucru foarte bun. Dar mai era ceva în plus. Tata nu mirosea a plăcintă de mere și nu

[1] Doamne sfinte (lb. poloneză).

mă strângea atât de tare încât să-mi pârâie oasele, şi nici nu-mi respira în păr. Îi simţeam răsuflarea caldă pe cap — acum îşi cufundase bărbia într-o parte şi îi simţeam palmele pe spate. Medalionul, strivit între noi, pe coşul pieptului, se simţea ca o umflătură tare care îmi anunţa un pericol.

— Doamne sfinte!

Braţele nu i se încordară, dar corpul era încă încordat. Încercam să-mi dau seama exact ce simţeam.

Dintr-odată mi-a picat fisa. Era sentimentul de *siguranţă*. Christophe n-avea de gând să lase pe nimeni să-mi facă rău. Nu ştiu când am început să cred lucrul ăsta şi să nu-mi mai fie frică de el, dar aşa era. Aşa simţeam când auzeam camioneta tatălui meu huruind pe aleea din faţa casei noi şi străine, când se întorcea să mă ia cu el. Ca atunci când cineva urma să ia în mâini situaţia şi eu puteam să mă relaxez un pic şi să mă las pe mâinile lui.

Era ca şi cum îmi ştiam din nou locul în lume.

Am stat aşa o vreme amândoi. Eu şi Christophe. Am tras în piept mirosul de plăcintă cu mere, iar restul nu mai conta. Debarcaderul scârţâi puţin în lumina slabă a soarelui şi nu puteam să văd nimic, pentru că faţa mea era îngropată în scobitura gâtului, între gât şi umăr, şi-mi băgasem nasul în adâncitura de deasupra claviculei.

Apropierea dintre noi nu mă deranjă pe cât mă aşteptam.

— Ascultă-mă, spuse el într-un final, de parcă eu l-aş fi contrazis. Mă asculţi, vrăbiuţo?

Nici nu puteam să vorbesc. Am încuviinţat timid din cap, pentru că — ce ziceţi de ciudăţenia asta — nu voiam să-mi dea drumul. Se trase puţin înapoi, doar cu partea de jos a corpului şi mă temeam că focul din obraji o să mă învăluie cu totul, căci bănuiam eu din ce motiv.

Uau! Oh, uau!

— O să te duc la o intrare sigură. Du-te înapoi în cameră — nu-ţi face griji dacă te vede cineva. În momentul ăsta, nu contează. Va trebui să te rog să aştepţi, Dru. O să fiu plecat o zi, poate chiar trei sau patru; trebuie să fac nişte aranjamente pentru evadarea ta. O să ai încredere în mine?

Ştii, dacă m-ar fi întrebat aşa prima dată — serios, nu în bătaie de joc, cu vocea aproape tremurândă — i-aş fi dat de bunăvoie cheile de la maşină. Sau poate că aşa gândeam acum, pentru că stătea aşa de aproape de mine şi pentru că tremura. Amândoi tremuram. Tremuratul mă scutura cum scutură vântul frunzele de plop.

— Anna a spus că ai trădat-o pe mama. I-ai spus lui S-Sergej unde s-o găseas...

N-am putut să-mi termin fraza, pentru că el mă strânse tare în braţe. Aproape că mi-era teamă să nu mi se rupă oasele. Mi-a ieşit tot aerul din mine, aşa cum stăteam, cu nasul în gâtul lui.

— *Niciodată*, mârâi el, n-aş fi făcut aşa ceva. *Niciodată*. Mă *înţelegi*? La naiba, Dru! N-am putut s-o salvez, dar pe tine o să te salvez, îţi *jur*.

Şi ştiţi ceva? L-am crezut.

Ce fată nu l-ar fi crezut?

CAPITOLUL 15

Două ore mai târziu, mergeam tiptil pe hol. N-am văzut pe nimeni în fața camerei mele, dar am *simțit* că el fusese acolo. Am intrat înăuntru și am zăvorât bine ușa. Și se părea că scăpasem. Christophe îmi spusese să nu-mi fac griji că mă vede cineva întorcându-mă — să ieși din clădire fără să fii prins era problema.

Situația îmi aducea aminte de tata. Să ne descotorosim de o coadă sau de urmăritori era pentru noi a doua natură, și era mai bine să ți se piardă urma la plecarea de la întâlnire, ca să nu mai compromiți și pe altcineva. Mi-aș fi dorit să fiu o muscă pe perete când i s-a spus lui Dylan că mă observase când mă *întorceam* în cameră. Era amuzant, într-un fel ironic și macabru.

Așteaptă-mă, îmi spusese Christophe. *O să mă întorc după tine imediat ce aflu... când o să am un loc sigur pentru tine. Ai încredere în mine?*

Era ca atunci când tata îmi lăsa o bancnotă de cincizeci de dolari și îmi spunea să-mi fac exercițiile de tai chi. Dar mă treceau valuri fierbinți de câte ori mă gândeam la îmbrățișarea lui Christophe. Mă lua când cu cald, când cu rece, ca atunci când deschizi când robinetul de apă caldă, când

pe cel de rece. Așa am ținut-o toată ziua însorită și toată seara, și era cât pe ce să nu aud soneria de trezire. Eram prea ocupată să-mi dau seama exact de unde veneau valurile acestea alternante. Termostatul meu intern era dat rău peste cap.

Cantina era un haos de zgomote în valuri. Graves își puse tava jos.

— Am o idee.

— O, Doamne!

Mă uitam în farfurie. Nimic din ce era acolo nu arăta nici pe departe apetisant.

— Ia zi, ce idee ți-a mai venit?

Cantina răsuna de zgomot. Graves mă studie cu atenție.

— Doamne! Ești palidă!

Să nu spui nimănui. Nici măcar lui Dylan. Dar dacă o să mai fie vreun atac, încearcă să dai de el. Nu sta în cameră! Aici Christophe zâmbise amar. Buzele i se arcuiseră doar puțin. *Sau dacă spui cuiva, vrăbiuțo, asigură-te că ai ușa barricadată.*

— E doar... nu știu.

Acum mă lua cu rece. M-am cutremurat. Întreaga încăpere era prea zgomotoasă și prea luminată. Băieții îmi tot aruncau câte o privire, deși de îndată ce Graves s-a așezat la masa mea, și-a văzut fiecare de treaba lui. Și nu mă mai priveau decât pe furiș, nu fățiș. Mai puțin Lunganul, care se holba la mine pe sub bretonul lui emo până când ni s-au încrucișat privirile și s-a uitat imediat în altă parte. Și el era tot mai în partea cealaltă a cantinei.

Dibs nu apăruse încă. De fapt... ei bine, îmi cam era dor de el. Mă obișnuisem cu timiditatea lui incurabilă.

— Te simți bine?

L-am văzut pe Christophe din nou. Cuvintele îmi stăteau pe limbă.

— Da.

Încă mi-era frig. Nici chiar faptul că părul îmi stătea bine și nu se mai înfoiase nu mă făcea să mă simt mai bine. Îmi strânsesem toată coama la spate într-o coadă împletită și ultasem imediat de el.

Așa cum vă imaginați, din clipa în care părul meu se comportă bine, mă apucă și valurile de căldură. Și când păstrez mai multe secrete decât aș fi crezut vreodată că e posibil. Doamne!

— Sigur? Arăți...

— E din cauza camerei mele.

Minciunica, pe jumătate adevărată, îmi lăsă un gust neplăcut în gură. O simțeam murdară.

— M-am mai gândit. Cineva trebuie să aibă chei. Ba chiar mai mulți. Nu pot să încui broasca decât pe dinăuntru, dar e posibil ca cineva să aibă o cheie și care să poată să facă astfel. Am și un lanț și un zăvor, dar sunt vechi amândouă și ușa nu rămâne în picioare dacă îi dai un picior. Și ritualul de protecție nu-i ține la distanță pe *djamphiri* și pe vârcolaci. Pe Christophe nu l-a oprit.

Când i-am pronunțat numele am simțit o ciupitură în locul care deja mă durea. *L-am văzut. M-a strâns în brațe și... Doamne, Graves. Tu nici măcar nu mă placi în felul ăla, dar tot nu pot să-ți spun despre Christophe.*

— Corect.

Graves se holba la hârtia din fața lui, mușcându-și ușor buza inferioară cu dinții de un alb strălucitor. Nu fuseseră atât de albi înainte. Așa își asigurau vârcolacii dantura — lasă-te mușcat și nu o să mai fie nevoie niciodată să-ți faci griji în legătură cu caninii.

— Nu faci decât să te sperii singură.

Doar asta să fie? Dacă așa e, chiar funcționează. Spectaculos de bine. Mi-am adus umerii în față. Cât timp aveam

să-l aştept pe Christophe să vină să mă ia, urma să-mi macin nervii bine de tot.

— Serios, insistă Graves. Aici eşti destul de în siguranţă. Dacă vampirii ar plănui să te omoare, ar putea s-o facă mai uşor dacă ai fi singură, pe fugă, fără să ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

— Nu ştiu să mă vegheze cineva aici, am bălmăjit eu cu nasul în farfurie. Uite ce s-a întâmplat azi.

— Trebuie să te vegheze cineva — *unii* profesori. Doamne, Dru, şi *eu* stau cu ochii pe tine.

Luă burgerul din farfurie şi înfulecă o înghiţitură zdravănă. Mestecă în timp ce se uita cu luare de seamă la mine, cu aerul unui om care consideră subiectul închis.

Asta nu reuşi decât să mă facă să mă simt mai prost. Fusese muşcat din cauza mea şi era aici din cauza mea — nu conta că el credea că era un loc mai bun decât cele în care fusese. Lumea Reală nu era de joacă, şi putea să fie omorât a doua zi sau chiar în noaptea aceea dacă un grup de vampiri ataca din nou.

Şi Christophe. Secretul îmi stătea pe buze. Am înghiţit în sec până când acesta coborî în stomac ca o piatră.

Trebuia să spun ceva despre el. Poate că Graves avea să ghicească şi nu mai eram nevoită s-o spun cu voce tare.

— De ce ne-a trimis Christophe aici?

Am luat furculiţa şi am înfipt-o în mormanul de salată din farfurie. Presărasem nişte dressing cu brânză albastră peste ea, dar nici acum nu arăta nici pe departe apetisantă. Ce n-aş fi dat pentru o clătită ca cele pe care le făcea tata sau pentru un chili făcut în stilul lui! Sau o porţie zdravănă din puiul şi găluştile bunicii. Sau pui fript şi salată de varză, cu biscuiţi făcuţi după reţeta pe care o învăţasem şi eu.

— M-am gândit şi eu la asta.

Asta era bine, pentru că nu mai aveam nicio idee. Secretele care mă apăsau și care se luptau să iasă la lumină dădură peste ghemul fierbinte care îmi clocotea în piept și se retraseră. Nu-l întrebasem pe Christophe nici jumătate din ce voiam să-l întreb. Dăduse zor să mă aducă înapoi la Școală și dispăruse să „facă aranjamentele necesare".

— Și?

— Poate că n-a vrut să ne trimită exact *aici*. Asta e o școală mică. Trebuie să mai existe și altele. Dacă am nimerit în alt loc, unde nu era plănuit?

Am întors chestiunea pe toate părțile în minte. Ar avea sens, mai ales dacă Anna voia să-l acuze că a omorât-o pe mama. Dar de ce? De ce toată intriga asta melodramatică? De ce ar fi nevoie de toate porcăriile astea?

Nu aveam niciun răspuns și m-am întors în prezent tresărind.

— Dar m-a găsit. A intrat chiar pe fereastră.

— Și dacă nu poate să intre din cauza pazei pe care au pus-o profesorii? Locul ăsta e mai păzit ca Fort Knox. Și poate că nu-l interesează binele tău, Dru.

E la debarcader, sau a fost. Și a zis că niciodată n-ar... și dacă ai fi fost acolo... Dar gândul ca Graves să fie martor când m-a strâns Christophe în brațe mă făcu să încerc o senzație ciudată și șovăielnică de vinovăție. Am simțit cum mi se încleștează maxilarul cu încăpățânare.

— M-a salvat de Sergej.

— Dar ar fi putut să facă asta dintr-o mie de alte motive pe care nu le cunoaștem. A chemat Ordinul și a spus că face parte din el, dar sunt destui oameni aici care cred că e un fel de trădător. Și...

Dar tăcu din gură și mai luă o înghițitură gigantică. Părea că-i era foame și se lățea în umeri. Acum nu mai era slab, ci

musculos. Ca ceilalți băieți-vârcolaci, lat în umeri și cu șoldurile înguste.

— Uite ce e, am o idee.

Mi-am băgat capul și mai mult între umeri.

— Tu nu înțelegi. Nici măcar nu mai pot să dorm nicăieri în siguranță.

— O să furăm un scaun zdravăn și o să fixăm clanța. Chiar dacă au chei, nu pot să intre. Și în felul ăsta ușa o să fie mai greu de dărâmat. Nu-i așa?

Era o soluție atât de simplă și evidentă, încât mă simțeam o idioată.

— Ah, da.

Asta dacă nu sparg ușa, dar sunt sigură că m-ar trezi zgomotul. Și aș ieși iar pe fereastră. Minunat!

— Cred c-ar fi o idee.

— Bun. Deci problema s-a rezolvat.

Îmi aruncă o privire piezișă.

— Te simți bine?

Nu, nu mă simt. Toată lumea mă minte, sunt debusolată, totul sunt cu susul în jos, și acum mă mai simt și idioată. Și, colac peste pupăză, simt că te mint până și pe tine. Am alungat gândul și am împins farfuria din fața mea.

— Da. Și ce idee grozavă spuneai că ai?

Mi-a spus și m-am bucurat și mai mult că nu mâncasem nimic. Ne-am tot contrazis până când a sunat soneria și Graves a plecat la următorul curs.

M-am dus să fur un scaun. Nu mă țineam deloc de treaba cu mersul la ore zilnic, dar scaunul era mai important. Și dacă cineva, unul sau mai mulți, încercau să mă omoare, un scaun ar fi mai de folos decât o oră de curs. Cel puțin așa o să pot să dorm.

Dacă tot mă pornisem, am încercat să găsesc o soluție ca să intru prin efracție în sala de arme și să-mi iau pistolul

înapoi. De îndată ce intram din nou în posesia unei arme de foc, aveam să mă simt mai bine în mai multe privințe. Dacă mai veneau și alți vampiri să ne atace sau venea altcineva după mine cât timp Christophe era plecat, o armă mi-ar fi fost de mai mult folos decât un scaun sau un cuțit cu arc.

Am cărat scaunul pe scările lungi, în spirală, l-am adus în cameră și m-am oprit după doi pași.

Cineva fusese în camera mea. Mi-am dat seama chiar dacă nu era nimic mișcat de la locul lui. Nici măcar praful nu fusese deranjat, dar în cameră era un *miros* ciudat.

Mă lua când cu cald, când cu rece. Niciuna dintre senzații nu birui. Am dat drumul scaunului pe mocheta decolorată și am dus mâna spre cuțit, dar m-am oprit la jumătatea drumului. Acum nu mai era nimeni aici; ghemul din mintea mea se relaxă și trimise tentacule sensibile care mă informară despre acest lucru. Am închis ușa și m-am uitat sub pat, dând la o parte stratul de praf.

Malaika era încă la locul ei. Se vedea lemnul uleios care lucea stins. Și portofelul tatălui meu era la locul lui. Dar șuvița de păr a lui Christophe pe care o pusesem pe noptieră dispăruse.

Inima îmi sări în gât. Mă holbam la marginea noptierei vopsită în albastru, simțind că mă ia din nou cu rece. A trebuit să strâng tare din dinți ca să nu-mi clănțăne.

Pe marginea noptierei se prinsese de lemn o șuviță aurie de păr creț. Erau o grămadă de tipi blonzi cu părul creț la Școala asta — Dibs, Blondinul, profesorul, Irving...

Care dintre ei să fie cel care a intrat la mine în cameră?

Am stat ghemuită acolo mult timp, cu brațele încolăcite în jurul corpului. Frigul biruise în cele din urmă și nu voia să-mi mai iasă din oase.

CAPITOLUL 16

Chiar am reușit să apuc câteva ore de somn cu scaunul de lemn proptit de clanță. De îndată ce l-am pus acolo, am simțit o senzație intensă de ușurare, care însă nu dură mult. Am mers împleticindu-mă spre pat, am căzut pe el, și m-am mai trezit doar când o geană de lumină slabă și rece, de dimineață, care se chinuia să pătrundă prin ceața de afară și geamul ferestrei, atinse partea de jos a patului.

Ceasul meu interior era deja dat peste cap, așa că nu părea să conteze. În plus, avantajul de a umbla pe timp de zi era că nu aveai să întâlnești niciun vampir și că majoritatea profesorilor dormeau.

Stăteam în fața oglinzii de la baie și inventariam fiecare înjurătură pe care o știam.

Poți s-o faci, mi-am spus în sinea mea pentru a suta oară. Hai. Nu e mare lucru. Lumina soarelui îmbibată de ploaie se chinuia să pătrundă pe fereastra camerei albastre. M-am uitat din nou la tenișii și mi-am frecat mâinile de pulover. Am măsurat lungimea camerei, m-am lăsat în genunchi să mă uit sub pat și am văzut curbele de lemn lucioase ale săbiilor pe care se aduna praful.

Când o să se întoarcă Christophe? Imediat ce mi-am pus această întrebare, am și alungat-o din minte. Nu era niciun motiv să nu încerc să aflu cine era pe urmele mele și, ca să fac asta, aveam nevoie de aliați. Băieții-*djamphir* nu aveau să-mi fie de niciun ajutor. Nici vârcolacii, iar Graves a spus...

Chiar în acel moment se auziră două bătăi în ușă. Am sărit din pat, am alergat la ușă și am deschis-o cu putere. Era Graves. Holul era cufundat în semiîntuneric și i se vedeau ochii verzi lucind sub claia de păr rebel. Scuturâ din cap ca să-și dea părul din ochi și-mi aruncă un zâmbet feeric, apoi își puse degetul la gură.

Am încuviințat. Aruncă o privire critică și grăbită la ținuta mea — blugi, o bluză de corp peste care îmi trăsesem un pulover mare de lână gri, tenișii, medalionul mamei ascuns la loc sigur — și ridică din umeri.

Presupun că s-a gândit că avea să-mi fie frig sau ceva de genul ăsta, dar eu știam mai bine. Dacă aveam de gând să facem ce ne propusesem, sigur urma să mă treacă toate apele.

Nu e mare lucru. Hai, Dru! Ia-ți inima în dinți!

Și în plus, chiar mă simțeam rece înăuntru, o răceală care nu trecea cu toată lâna din lume pusă peste mine. Cine ar veni în camera mea să-i ia șuvița de păr a lui Christophe și să lase în loc una de-a lui? Nu avea sens.

Doar dacă nu cumva fusese Blondinul, profesorul, ori el avea motiv să spună cuiva — poate Annei — că fusese Christophe în camera mea. Nu știam ce urma să se întâmple în cazul ăsta, dar probabil că avea să fie neplăcut.

Dar sigur până acum aș fi fost trezită din somn și luată la întrebări, nu? Am încercat să-mi spun în sinea mea să mă relaxez, că urma să găsesc eu o soluție. Nici eu nu mai credeam în încurajările mele.

Şi ce naiba aveam de gând să fac? Dar acum nu mai puteam să dau înapoi. Şi Graves...

Îmi făcu semn să-l urmez. Am ieşit din cameră şi l-am urmat pe hol. Ne furişam prin şcoala adormită, scăldată în lumina soarelui. Din când în când, el se oprea şi ridica mâna şi aşteptam puţin, sau o lua pe alt drum.

Părea că explorase serios clădirea în ultimele trei săptămâni. Dar nu mă mira. Să cunoşti terenul e o deprindere strategică bună şi aveam o idee destul de bine conturată şi despre amplasament. Ar fi trebuit să fiu şi mai informată, să plec să fac explorări în loc să pierd vremea în faţa sălii de arme sau să zac deprimată în camera mea.

Dacă şi cu parcă! Şi-n plus, nu o să mai stai pe aici prea mult. Păşeam încet, respirând pe gură şi ne-am trezit în cele din urmă pe un coridor cu podeaua de beton undeva în subsolurile clădirii. Graves o lua când la dreapta, când la stânga, aparent la întâmplare. Am luat-o la un moment dat la dreapta, într-o înfundătură, unde era o uşă simplă încastrată în perete. Graves întinse mâna, ridicându-se în vârful picioarelor, şi meşteri ceva la cutiuţa de plastic care atârna pe perete deasupra uşii. Firele ieşiră, pocni din degete şi deschise uşa cu un zâmbet larg pe faţă. Soarele de dimineaţă năvăli înăuntru şi am ieşit amândoi din Şcoală.

Am inspirat adânc. Mirosea a frunze putrezite şi a praf umed. Vântul, care îmi atingea buclele rebele, mirosea a ploaie. Lumina îmi dădea o senzaţie plăcută, revărsându-se peste mine. Probabil că avea să se lase din nou ceaţa spre amiază, dar deocamdată era un cer senin, albastru şi un soare care semăna cu o monedă alb-gălbuie foarte îndepărtată. Norii albi şi fibroşi din înaltul cerului măturau părticica de care pe care o vedeam printre copacii atât de deşi.

Probabil că primăvara avea să fie frumos aici. Păcat că nu rămâneam mai mult să văd.

Graves închise ușa cu un clic.

— Hai, aproape am întârziat.

— N-o să fiu în stare niciodată să refac drumul pe care am venit, am bălmăjit eu.

— Păi data viitoare n-o să mai fie la fel. Să știi că ei sunt cu ochii pe tine. Eu pot să ies mai ușor.

— Da, că doar sunt foarte valoroasă, nu?

Și mai e o svetocha. Dar încă nu-i spusesem nici despre chestia asta. Nu-mi părea o idee prea bună. Încă se mai dădeau lupte în mine în legătură cu ce să-i spun despre faptul că cineva îi furase șuvița lui Christophe.

Două lucruri mă opreau. Ce ar putea el să facă și, dacă mă întreba de ce lăsase Christophe șuvițe de păr la mine în cameră, ce aveam să-i zic?

Ce aș fi *putut* să-i zic?

Mă apăsau secrete din toate părțile.

Sunt bună la ținut secrete, de când a murit bunica am tot ținut secrete. Dar e mult mai ușor să le păstrezi când mai e cineva care le știe și care respiră în aceeași cameră cu tine. Dacă porți singur povara lor, e ca și cum ai avea o greutate spinoasă imensă care îți apasă pe umeri și pe piept, de care nu poți să te descotorosești nici măcar atunci când dormi.

Graves scoase un oftat de om sătul. Aproape că semăna cu Dylan acum.

— Încep să cred că se petrece altceva aici. Tu ar trebui să fii antrenată să supraviețuiești, nu? Toți sunt programați pentru muncă brută, infanterie. Trupe de șoc. Dar în clipa în care apari tu la un curs — în afară de cel al lui Kruger — începe să se vorbească despre floricele pe câmpii și puștilor li se dă liber în ziua respectivă. E ciudat. Ca și cum ar aștepta ceva.

Kruger? Se referă la Blondinul care ține cursul de istorie? Asta mă făcu să mă simt puțin mai bine — dacă încerca cu

adevărat să mă învețe, poate că n-ar fi venit la mine în cameră. Iar m-am lovit de întrebarea cine ar fi putut s-o facă și m-a apucat disperarea.

— Christophe a spus că trebuie să învăț și că o să se întoarcă.

Dar a plecat să facă aranjamente ca să mă ia de aici. Ceva la care nu mă gândisem până atunci îmi veni deodată în minte: *Și cu Graves cum rămâne?*

O să văd eu la vremea potrivită. Sau cel puțin așa mi-am spus în sinea mea. Dar mă simțeam și mai rău.

— Mda, mă rog, Christophe nu e tocmai îndrăgit pe aici. Jumătate dintre profesori îl urăsc și vârcolacii spun că are o istorie lungă de ticălos arogant. Cam singura persoană care e neutră e Dylan, dar și el are ciudățeniile lui. E mereu cu ochii pe tine. Te ia și cu fiori.

— Da. Pe aici ciudățenia e la ordinea zilei. Dar suntem într-o școală plină de vârcolaci și semivampiri.

Nici despre Dylan nu știam ce să cred. Toată lumea se purta ciudat. Ceea ce era probabil de așteptat într-un loc unde Lumea Reală era luată de bună, dar...

Eram bucuroasă că îl aveam pe Graves. Și când Christophe avea să se întoarcă, urma să-l conving să-l ia și pe Graves cu noi. *Trebuia* să fie de acord. Și de îndată ce ies de aici, aș putea să-i spun totul lui Graves.

Odată lucrul hotărât, povara care mă apăsa se mai ușură puțin.

Graves râse amar.

— Bine zis. Unii profesori au ceva și împotriva lui Dylan. Sau cu el. E ca și cum te-ai uita la Regatul Sălbatic aici. E mult mai interesant decât la liceu.

Numai Graves putea să interpreteze astfel!

— Și liceul e o junglă.

L-am urmat urcând pe o potecă năpădită de buruieni, mergând aproape la trap ca să pot urma paşii lui mari.

Era îmbrăcat tot cu haina neagră, iar în picioare avea tot bocanci, şi mergea aproape ţopăind. Chiar zâmbea.

— Adevărat.

— Eşti sigur că o să meargă?

Doamne, până şi mie mi se părea că vocea mea sună nesigură. Aproape nostalgică.

— Tu vrei prieteni, nu? Ei nu te urăsc, Dru. E o idee bună. Ai încredere în mine.

Cred că a fost prima oară când l-am văzut *fericit* pe tipul ăsta adept al curentului goth. În cea mai mare parte a timpului, arăta ca şi cum făcea faţă cum putea şi el. Dar acum părea destul de voios şi senin, îşi ţinea capul sus şi părul pe spate. Se întrezărea caracteristica esenţială a unui *loup-garou*, uşor mai diferită decât a unui vârcolac, dar foarte departe de frumuseţea stridentă a unui *djamphir*.

Îi stătea bine să fie bucuros, căci fericirea îi scotea în relief mai degrabă duritatea decât ciudăţenia din arhitectura feţei. Avea pomeţi înalţi, nasul mare, bărbia prea puternică, dar arăta mai bine în ultimul timp. Sau cel puţin nu mai arăta aşa de ciudat.

Mă uitam la el aşa de atentă, încât era cât pe ce să mă împiedic. Trebuia să mă uit pe unde merg. Am grăbit pasul lângă el, trecând pe lângă tufişuri pitice şi vreascuri. Când am ajuns în punctul în care cărăruia se bifurca, am luat-o la stânga şi am ajuns într-un luminiş mic din partea de vest a Şcolii. Aici, pădurea se curba şi îmbrăţişa clădirea şi erau vreo cincisprezece vârcolaci adunaţi.

Toţi tăcură când mă văzură. Dibs scoase un ţipăt scurt şi-şi băgă capul între umeri. Am încercat să nu mă holbez la părul lui. Îmi simţeam inima în gât.

— Ce naiba te-a apucat? Ce faci? mârâi Lunganul.

Până și ciuful emo care-i cădea pe frunte se umflă.

— O să vină și ea cu noi.

Graves nu părea câtuși de puțin tulburat.

— Neamurile de sânge sunt cu ochii pe ea.

Alt băiat se ridică de pe buturuga răsturnată pe care era cocoțat, sărind pe covorul de frunze.

— Și e înceată și neîndemânatică. Nu stăm după nimeni.

— Am scos-o afară fără să știe nimeni.

Graves își încrucișă brațele.

— O să țină pasul cu noi.

— Scutește-mă! E de-a *lor*! spuse Lunganul, de parcă aș fi fost ciumată.

Buza de sus a lui Graves se ridică o fracțiune de secundă.

— E cu mine. Ai vreo problemă? Vrei să mănânci iar bătaie la fundul gol de la o fată?

Am încercat să par periculoasă. Dar probabil că n-am reușit decât să par gânditoare. Sau constipată. Dar Dibs îmi prinse privirea și — ce să vezi! — îmi făcu cu ochiul. Lumina soarelui se juca în părul lui de culoarea untului și am surprins o clipă zâmbetul încurajator înainte să-și coboare privirea în pământ.

Nimeni nu băgă de seamă. Și nu mi-l imaginam pe Dibs intrând la mine în cameră să fure ceva.

Lunganul își dezveli dinții într-un mârâit silențios.

— Dacă or să o prindă cu noi, nu numai ea va fi pedepsită. Chiar așa te dai în vânt după detenție? Ce ai pățit?

— E timpul să afle mai multe despre locul ăsta.

Graves nu era câtuși de puțin tulburat.

— Dacă o să fie prinsă, or să mă pedepsească pe mine. Oricum, a fost ideea mea și doar pămpălăii se plâng de detenție. Ce facem, îi dăm bătaie sau ai de gând să dai toată ziua din gură?

— Nu-mi place.

Replica veni de la un vârcolac vânjos și blond de lângă Dibs, cu o față rotofeie, ca de băiat de la țară și o claie de păr auriu. Drept, nu creț.

— N-o să poată ține pasul cu noi.

— Ba o să poată.

Graves oftă și-și dădu ochii peste cap.

— Alergăm sau ce facem?

— Lăsați-o să încerce.

Un vârcolac scund și îndesat cu barba mijindu-i pe obrajii palizi luă cuvântul.

— Dacă se întâmplă ceva, n-o să ne dea în gât. Nu e turnătoare.

— Așa e.

Dibs încuviință sigur pe el, tot cu ochii în pământ.

— Dru nu ne-ar turna. E de treabă. Nu e ca *ei*. Ăștia nici măcar nu ne-ar folosi ca prețuri să se șteargă pe picioare.

Tăcere. Stăteau toți pe loc și rumegau ideea. Asta e specific vârcolacilor — le ia ceva timp să facă ceva. Trebuie să se pună de acord cu toții înainte de a se întâmpla ceva. Dacă te gândești că au dinții și ghearele alea, pare logic. Dacă nu ar găsi o cale să coopereze, s-ar hârjoni între ei până la moarte.

Într-un final, un murmur străbătu grupul. M-am gândit să încerc să par demnă de încredere. Luând în considerare că țineam câteva secrete vinovate, presupun că mi-a mers.

L-am simțit pe Graves tensionat. Îmi aruncă o privire piezișă. Ochii lui verzi scânteiau. Mi-am bombat un pic pieptul.

Era clar că se hotărâseră.

— Îhî!

Lunganul ridică din umeri.

— Bine. E fundul tău la bătaie, oricum, zise Lunganul. Crezi că poți să ții pasul cu noi, fetițo?

Urăsc să mi se adreseze cineva așa.

— O să-mi dau toată silința.

Am încercat să nu par sarcastică, dar am eșuat lamentabil. Graves nu tresări, dar probabil că nici mult nu mai avea.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, un curent electric străbătu adunarea de vârcolaci. I-am aruncat o privire lui Graves când i-am văzut pe toți ridicându-se, scuturându-și hainele de praf, iar unul sau doi dintre ei sărind pe loc. Aveau o energie debordantă, gata să le iasă prin piele.

Nu sunt deloc pregătită pentru asta.

Graves îmi aruncă o singură privire. Știți, atunci când cunoști pe cineva, nu e nevoie uneori decât să se întâlnească privirile, să vezi o ridicătură ușoară de sprânceană sau o strângere din buze ca să înțelegi totul. Așa era și cu noi. Ochii lui verzi îmi spuneau: *Ești sigură?*

Mimica feței mele se schimbă. *Nu, nu sunt*, se citea pe ea, *dar o s-o fac.*

Îmi zâmbi ciudat și Lunganul își roti brațele, dădu capul pe spate și inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer. O pocnitură, un trosnet străbătu luminișul și respirația mi se acceleră.

Ascultă urletul, îmi spusese Graves. *O să-ți spună tot ce trebuie să știi. Lasă-l să te tragă după el. Eu o să fiu lângă tine.*

Începură să mârâie cu toții. Sunetul se înălța în văzduh ca aburul. Graves stătea tăcut lângă mine, încordat. Tăcerea lui era crâncenă.

Speram din tot sufletul că avea să meargă. Apoi mi-am spus: *Păi dacă am suportat eu strânsoarea lui Christophe, când mi-au pârâit oasele, dacă am putut să mă cațăr pe acoperișul Școlii și să stau nas în nas cu Ash, probabil pot să fac față și acum.*

Probabil.

Lunganul își dădu brusc capul pe spate și blana începu să-i urce spre pometi. Lucirea din ochii lui era crâncenă. Era

altceva să-i vezi transformându-se pe timp de zi. Aproape că am rămas fără aer când formele lor familiare, trupurile de băieți, se remodelau și imaginea fugea în fața ochilor ca lutul pe fundul apei. Unii stăteau ghemuiți acum, cu genunchii depărtați și cu mâinile atingând noroiul amestecat cu frunze.

Apoi, ca la un semnal prestabilit, toți au zvâcnit din cap ridicând bărbia și au început să urle.

Să auzi urletul vârcolacilor e..., ei bine, e oribil. Sunetul e strident, de intensitate maximă, la care se alătură zgomotul labelor pe zăpadă și cel al vântului tăios, care te lovește în cerul gurii. Sub sunetul gol e cântecul cărnii sfâșiate, al dulcеței sângelui fierbinte și al sălbăticiei de a sfărâma oasele cu dinții ascuțiți și albi.

Partea cea mai rea e felul în care îți pătrunde în creier, împingând ca un obiect dur și ascuțit în faldurile moi și deschide ușile pe care socializarea le trântește ca să țină creatura vorace, care urlă înăuntru pitită și supusă.

Creatura cu patru picioare și gheare care trăiește în fiecare dintre noi.

O persoană civilizată fuge de o astfel de creatură. La Școală, i se spune Celălalt. Vârcolacii o folosesc ca să încalce legile termodinamicii și ale fizicii, ca să elibereze bestia dinăuntru. Și Graves, un *loup-garou*, o folosește în alt fel — pentru dominare mintală în loc de transformare fizică. Mă întrebam cum și de ce și-mi doream să fiu antrenată cu adevărat în loc să mă trimită la ore de recuperare.

Nici măcar nu conta. Oricum urma să plec curând.

Degetele lui Graves alunecară printre ale mele, fierbinți și tari. Mă strânse de mână și am tresărit. Reacția mea inițială, de frică, a fost să mă ghemuiesc și mai mult în interiorul meu și să nu las să mă atingă degețelele și labele care băteau la ușa creierului meu. Dar locul din cerul gurii unde

simțisem foamea de sânge era încă sensibil, ca o rană, și țipătul vârcolacului se simțea ca un șmirghel, ca o limbă de pisică.

Țipătul avea variații, terminându-se cu un sunet grav și singuratic. Vârcolacii se puseră în mișcare. Graves sări în față și am fost nevoită să mă țin după el, altfel mi-ar fi smuls brațul. Tălpile îmi alunecau în noroiul amestecat cu frunze, și teama se făcu simțită, devastându-mă și lăsându-mi pe limbă un gust de cupru.

Graves mă trase după el. Eu și așa aveam destul de luptat ca să mă țin pe picioare. Ceilalți vârcolaci săreau, cu siluete fluide, și am început să am o presimțire rea de tot.

Am urcat în vârful unui deal înalt, împădurit, coborând pe o grămadă de pietre și rădăcini de copaci, stejari dezgoliți și arțari care stăteau în picioare uzi și secretoși, agățându-se de pământ ca să nu alunece. Graves mă smuci și când am traversat versantul, strânsoarea lui se mai slăbi și-mi dădu drumul la mână.

Căderam. Am lovit cu piciorul într-o piatră, tenisul îmi alunecă și știam că urma să mă trezesc în fund. Inima îmi tresări; am scos fără să vreau un strigăt scurt... și lumea din jur pocni din nou, cu putere. Celălalt picior ateriză ferm pe vârful unui bolovan pe care nici nu-l văzusem și trupul meu se trezi. Simțeam furnicături peste tot. Transformarea mă copleși ca văpaia alcoolului pe stomacul gol, ca paharele de Beam cu Cola pe care le sorbeam când așteptam să se întoarcă tata acasă și să mă ia. Căldura se revărsă în mine, dinții îmi deveniră sensibili, zbârnâiau și chiar și părul mă furnica pe măsură ce transformarea avansa. Medalionul mamei se dilată într-un punct de căldură, de parcă se topea pe pieptul meu.

Ați alergat vreodată așa de tare, încât să aveți senzația că vă crapă inima? Nu ești decât tu, cu picioarele tale și

sunetul vântului în urechi care se amestecă cu bubuitul pulsului în vene. Dacă alergi destul de mult, endorfinele se fac simțite și dintr-odată nu mai gândești. Corpul tău gândește în locul tău. Sare ca o gazelă, dănțuiește ca o stea, și singurul gând e: *Doamne, nu mă lăsa, dă să nu încetinesc, dă să nu mă opresc niciodată.*

Alerg. Cu vârcolacii. Siluetele lor treceau în viteză pe lângă mine, fără să se distingă clar, scoțând urlete nepământești, distorsionate din cauza vitezei. Lumina soarelui le împroșca blana și ochii le luceau. Ne mișcam cu toții ca un întreg. Se răspândeau în jurul meu ca în jocul moara, și dacă aș fi avut timp, probabil că m-aș fi întrebat cine alegea direcția în care mergeam. Dar mi-era de ajuns efortul de a alerga. Dacă doar *alergam*, nu mai conta nimic altceva, și nu mai trebuia să mă gândesc la mama, tata, bunica sau Christophe sau la alte o sută de lucruri care-mi umblau prin mintea înțesată. Puteam pur și simplu să *fiu* eu. Era ca momentul acela din toiul exercițiilor de tai chi, când lumea din jur se estompează și nu există decât mișcarea, forța și reacția, care se scurg prin mâini și picioare, și-ți simți mâinile ca pe niște păsări, iar picioarele, ca pe niște copite de cai.

Am urcat până în vârful altui deal. Lumea se învârtea sub mine, nici nu era nevoie să mă mișc, ci doar să pun piciorul jos din când în când să ating pământul. Am auzit zgomotul înăbușit al aripilor bufniței bunicii și mă cuprinse o bucurie imensă, un sentiment mai curat decât foamea de sânge. Vedeai prin mine. Eram transparentă, eram o fată din cristal, și ăsta era cel mai bun lucru din lume.

Nu știu cât a durat, dar forța se scurse din mine. Mi-era din ce în ce mai greu să țin pasul cu lumea, dar făceam tot posibilul. Cineva mă înșfăcă de braț și m-am oprit, împiedicându-mă și rotindu-mă.

Am aterizat cu putere în genunchi, zdruncinându-mă, și am icnit. Cineva se lăsă jos lângă mine și mă bătu pe spate. Și alți puști mai tușeau.

— Doamne sfinte, spuse cineva cu respirația întretăiată.

Era o voce subțire de băiat. Altcineva râse — un sunet ascuțit, labil, și spiritul hilar se răspândi și în rândul celorlalți. Îmi bolborosea și mie în gât, printre icnituri. Stomacul îmi aducea la cunoștință că, *pentru numele lui Dumnezeu, n-ar fi trebuit să faci așa ceva.*

Picioarele îmi ardeau. Frigeam toată și spatele îmi înțepenise și mă durea. Dar nu conta.

Nu conta decât Graves, care era lângă mine, care mă freca și el pe spate și râdea, de parcă l-ar fi lovit damblaua. Dibs era de cealaltă parte, în genunchi, sprijinit de mine și tușea. Ochii îi străluceau de lacrimile care i se scurgeau pe obraji, dar nu părea câtuși de puțin trist.

Apoi Lunganul se așeză cu ușurință pe vine în fața mea, roșu la față și cu părul răvășit de vânt. I se prinseseră frunze în părul negru și des.

— Văd că ai ținut pasul.

Pentru prima dată, vocea lui nu sună disprețuitor.

— Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva.

— Ți-am spus.

Graves rămăsese fără suflare. Un râset cu sughițuri îl întrerupse.

— Scrie în cărți. O *svetocha* poate să țină pasul cu noi.

— Pfui!

Tipul mai înalt se uită la mine. Am încercat să nu vomit pe el. Nu-i de mirare că Graves îmi spusese să nu mănânc nimic înainte.

Doamne! Am reușit să-mi mai recapăt cât de cât suflul.

— Când... putem... s-o mai facem?

Toţi izbucniră în râs. Unii încă mai icneau, dar spiritul vesel care ne cuprinsese le veni de hac. Nu conta cât de tare mă dureau toate sau cum simţeam că inima îmi urca în gât. Nu conta că totul era iremediabil distrus şi că eu orbecăiam prinsă într-un joc care mă depăşea.

Nu contau decât soarele care-mi încălzea umerii, vârcolacii adunaţi în jurul meu, şi felul în care fiecare dintre ei părea să fie... da, părea să fie un prieten. Şi Graves, care stătea lângă mine şi mă mângâia pe spate, trasând cerculeţe cu degetele, aprins la faţă. Era ca şi cum am fi stat pe acoperişul Şcolii şi vedeam lumea întinzându-se sub mine, doar că acum nu mă mai simţeam nici pe departe aşa de singură.

Nu mă mai simţisem aşa de bine de când lumea mea se năruise şi un zombi îmi dărâmase uşa de la bucătărie. Omul ia de la viaţă ce i se oferă, bune sau rele.

CAPITOLUL 17

Sala de clasă dezafectată era chiar în măruntaiele Școlii. Pe peretele curbat era o tablă goală. Când se umplea de vârcolaci, în întreaga încăpere se simțea un neastâmpăr.

— Deci nu te învață nimic.

Lunganul dădu din cap.

— Da, chiar ne întrebam.

Oare ce întrebări își mai puseseră în legătură cu mine?

— Eu, ă..., nu mă duc la ore. Nu sunt decât porcării mediocre care se învață și la un liceu normal.

Graves scutură din cap.

— Nimănui nu i se mai permite să lipsească de la ore. Asta te bagă la detenție și cine-și dorește așa ceva? Întrebarea e de ce te lasă pe *tine* s-o faci? E adevărat că ești deosebită — ignoră chicoteala Lunganului — dar n-are sens, și nici faptul că te obligă să te duci la ore de recuperare. Mai ales când există probabilitatea ca știi-tu-cine să afle că ești aici — ar trebui să vrea să fii antrenată bine de tot ca să ai o șansă mai mare să supraviețuiești.

— Și mai e și Christophe.

Lunganul se așezase pe o canapea maro prăfuită, ocupând-o aproape în totalitate cu picioarele lui lungi. Un murmur străbătu grupul de vârcolaci la auzul numelui.

— N-a mai fost pe aici de ani de zile, dar se tem de el.

— Tu nu te-ai teme? vorbi Dibs. E *periculos*. Uitați-vă doar la palmaresul lui de crime. Și nici n-a vrut vreodată să se facă plăcut.

— Oamenii spun de mult timp despre el că e trădător, dar niciodată în fața lui.

Lunganul ridică din umeri. Își culesese aproape toate frunzele din păr.

— Și el a adus-o. Îl cunosc pe vărul lui Juan — am vorbit cu el săptămâna trecută, în ora când avem voie să sunăm pe cineva. Când Christophe încerca să vă salveze fundul, cineva încerca să-l omoare. Formația de luptă a primit o directivă să omoare un *nosferat* și el nu și-a dat seama că nu era un *wampyr*, ci Christophe, până când tipul nu le-a ținut piept tuturor și a avut o grămadă de șanse să-l omoare, dar nu a făcut-o, și mai era și *djamphir*. Și l-a aranjat bine de tot pe știți-voi-cine ca s-o salveze.

Mă străbătu un val de căldură. Știau despre Christophe și Sergej? Și acum că dormisem ceva și alergasem până aproape să fac infarct, simțeam că gândesc limpede. Dacă Dylan credea că Anna avea dreptate, de ce mi-ar fi spus că Christophe avea să mă antreneze? Dacă nu era așa, de ce a tăcut mâlc când ea l-a acuzat?

De ce a spus că era de partea mea? Și ce era cu reprezentația pusă în scenă de Anna, cu dosarul cu pozele casei în fața căreia murise mama?

Nu-mi aminteam prea multe de noaptea în care murise mama. Nu *voiam* să-mi amintesc de acea noapte. Aveam trei ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Am încercat să reiau chestiunea în minte. Christophe a spus că Dylan era de încredere. Eu dusesem biletul de la unul la altul ca un mesaj și Dylan trebuia să mă găsească dacă mai urma un atac de-al vampirilor. Dar nu trebuia să spun nimănui, nici măcar lui Dylan, că îl văzusem pe Christophe.

Nici asta nu avea logică. Dar căldura trupului lui Christophe lipit de mine mă făcea să fiu tare confuză...

Nu te mai gândi la asta, Dru! Doamne! Dar la ce altceva să mă gândesc? La șuvița de păr blond care se prinsese de marginea noptierei mele? Alte secrete, alte minciuni, care mă apăsau toate?

— Ceva nu e în regulă, spuse alt vârcolac. Ei doar stau cu ochii pe ea. Și a mai fost și episodul de ieri-noapte.

— Da.

Graves se aplecă. Stătea tot lângă mine. Era tot cu haina pe el și am înțeles de ce. Era răcoare în clasă, mai ales acum că mi se usca transpirația pe piele.

— Nimeni nu a venit să o ia din clasă și să o ducă în cameră. Nu vi se pare cam suspect, având în vedere felul în care e păzită?

Mă uitam fix la tabla neagră crăpată. Cât timp trecuse de când nu mai văzusem o tablă adevărată? Majoritatea școlilor au table albe acum.

— Dylan a spus că nu știa cine era desemnat să mă păzească. Lista de atribuții a dispărut și...

M-am oprit brusc. Aș fi putut să continui, dar luam cuvântul lui Dylan prea în serios și nu mai puteam să spun mai multe fără să le explic toată povestea cu Anna.

Eram convinsă că nu era o idee prea bună să vorbesc despre altă *svetocha*, dacă existența ei trebuia să fie ținută în mare secret.

Dar pe *mine* nu păreau să mă țină ascunsă. Oare Ash omorâse toți vampirii? Dacă erau trimiși de Sergej și niciunul nu s-a mai întors, nu avea cum să știe sigur că sunt aici — doar dacă trădătorul, cine o fi el, a reușit să-i spună. Sau un vampir ar putea supraviețui următorului atac și pe urmă să se ducă să-i spună.

Lucrurile se puneau cap la cap în mintea mea. Probabil Christophe și-a dat seama — din cauza asta se întorcea să mă scoată de aici.

Cine știe dacă o să se întoarcă la timp? Gura mi se uscase și inima încă îmi bubuia.

— La naiba!

Lunganul își freca bărbia.

— Nu știam asta.

Ochii lui negri zăboviră lung asupra mea.

— E adevărat?

Am încuviințat.

— Cineva trebuia să vină să mă ia, sau profesorul trebuia să mă ducă în cameră. Așa a fost de fiecare dată. Dar de data asta, Blondinul s-a făcut nevăzut de îndată ce s-a terminat ora. Și n-a venit nimeni după mine.

— Blondinul? chicoti cineva. Uau!

— Kruger.

Lunganul nu părea amuzat.

— Kruger și cursurile lui utile. Și cum ai ieșit de acolo?

— Am văzut...

Obiceiul de a ține doar pentru mine chestiile paranormale mă făcu să mă opresc. Totuși, m-am aruncat cu capul înainte. Măcar de secretul ăsta puteam să mă eliberez.

— Am văzut o bufniță. Bufnița bunicii. De câte ori e rost de probleme, mi se arată bufnița și-mi spune să plec de acolo.

Am tras adânc aer în piept.

— Așa că am luat-o la fugă. Dar când am ieșit afară... am văzut un vârcolac.

— Pe cine?

Lunganul putea să sfredelească la propriu pe cineva cu privirea. Se aplecă în față, încordat, în așteptare, de parcă ce mi-ar fi ieșit mie pe gură ar fi fost ceva material pe care ar fi putut să-l alerge și din care ar fi putut mușca.

— Numele lui e Ash. Are o dungă pe cap...

— E unul dintre Supuși, adăugă cineva. Ultimul Cap Argintiu. L-ai văzut? Vârcolacul știți-voi-cui.

Lunganul făcu un gest din mână.

— Da, știu despre Cap Argintiu. L-ai văzut?

— Nu doar că l-am *văzut*. El i-a omorât pe vampirii care mă fugăreau. După aia, era destul de bătut. M-a mirosit, dar nu mi-a făcut nimic rău.

Nu mă exprimam cum trebuia.

— Adică...

— Te-a mirosit?

Acum mă bombardau cu întrebări, una după alta.

— Cum te-a mirosit?

— Cât de aproape era de tine?

— Sângera?

Lunganul ridică o mână.

— Luați-o încet, oameni buni. Dumnezeule! Să o luăm cu începutul, da?

Se uită la mine făcând speculații în minte timp de douăzeci de secunde, care mi se părură lungi și pline de tensiune.

— Dru!

Era prima dată când îmi spunea numele pe un ton fără vreflemea.

— Ai idee de ce ești aici și nu la Școala principală? Sau măcar la o școală mai mare?

— Şcoala principa...

Vocea mea suna la fel de inexpresivă cum mi-era probabil şi chipul.

— Dar asta nu e o şcoală mare, şcoala principală?

— Nici vorbă!

Râse. La fel şi câţiva dintre băieţii mai mari. Nu era un râs plăcut, dar nici nu mă viza pe mine.

— Asta e o şcoală de corecţie. Noi suntem cei care creăm probleme, retardaţii. Şcoala principală din districtul ăsta, prima care a fost construită, e în New York. Peste graniţă. Mă întrebam eu ce căutai aici.

Oh!

— Nimeni...

Acum era logic. Şi bineînţeles că Anna ar fi venit dintr-un oraş mai mare, nu? Se vedea pe ea.

— Nimeni nu ţi-a zis în faţă că eşti la o şcoală de retardaţi, nu? zise ridicând din umeri. Interesant. Dar n-ar trebui să crezi ce-ţi spun ei chiar dacă se întind la vorbă. *Nosferatu* mint, uneori predomină în ei mai mult partea de vampir. Noi suntem doar forţa brută şi ei vin cu tacticile, spun ei. Aşa că ajung să ne dea ordine.

— Dar acum supravieţuim, prinse grai Dibs. Nu ca înainte. Bunicul mi-a spus de Epoca Neagră. Nu e prea îndepărtată.

Un murmur de aprobare veni în întâmpinarea spuselor lui Dibs.

— Ce vremuri, omule!

Alt vârcolac brunet se cutremură.

— Cel puţin acum nu mai suntem sclavi.

— Da, ce să zic?

Lunganul ridică din umeri.

— Încă se mai poartă mizerabil cu noi chiar dacă acum nu ne mai omoară şi nu ne mai fac sclavi. Nu e un pas

enorm înainte, dar mă împac cu situația. În cea mai mare parte a timpului.

Nu m-am putut abține să nu-i spun lui Graves:

— Mereu m-a deranjat chestia asta, felul în care se poartă Christophe cu tine.

Celălalt secret, mai înspăimântător, stătea gata să răsufle. L-am înăbușit însă. *Să nu spui nimănui*, a zis el. Și nu trebuiau să afle că urma să plec curând, nu?

Graves clătină din cap și părul negru îi intră în ochi, care îi luceau. Neliniștea din interiorul lui era evidentă.

— Nu ajungem nicăieri așa.

— Răbdare! spuse un vârcolac deșirat, lat în umeri și blond, tuns aproape zero.

Nu avea părul destul de lung ca să am la ce mă holba.

— Așa se ajunge la un consens.

— Despre ce discutăm de fapt aici? am vrut eu să știu.

Mă săturasem de bâjbâială și să mi se dea informații-bombă din toate părțile. Voiam să fac ceva.

Lunganul ridică un deget.

— Te afli într-o instituție-satelit mică, plină de delincvenți, în loc să fii la Școala Mare. E posibil să o fi făcut pentru a-i face să o ia pe o pistă greșită, dar — mai ridică un deget — Ash știe că ești aici. Ceea ce înseamnă că e posibil să știe și știi-tu-cine. El i-a omorât pe *nosferatu* care au atacat ultima oară — dar nu știm dacă i-a omorât pe *toți*.

Mai ridică un deget. Unghia era roasă din carne.

— Îți toarnă o grămadă de minciuni și nu vor să te antreneze.

— Christophe a spus că există un trădător în Ordin, am spus eu încet.

Lunganul încuviință.

— Adică persoana care a semnat directiva de a-l trimite pe Juan și haita lui pe urmele lui, nu? Pfui!

Toți rumegau chestiunea. Cel puțin, mintea mea lucra frenetic și toți cei din jurul meu aveau frunțile încrețite. Graves se foi puțin, apoi își pierdu și mai mult astâmpărul. Deschise gura, o închise și se uită lung la mine.

— Ce?

Păream mai iritată decât eram în realitate.

— Ce nu vrei să spui?

— Ești o momeală.

Cuvintele fură rostite pe un ton monoton, tăios.

— Christophe vrea să afle cine e trădătorul, așa că te flutură în fața lui. Tot tu ai fost și momeala lui pentru Sergej. Poate că intenționat te-a trimis aici.

Încăperea se răci când pronunță numele lui Sergej și câțiva dintre vârcolaci se înfiorară. Nu era ca atunci când îl pronunța Christophe, când în vocea lui se simțea mai degrabă o urmă de ură decât de frică fățișă. Am simțit și de data asta o țepușă de sticlă care îmi străpunge creierul.

Graves nu păru să bage de seamă.

— Nu mai știa ce să facă să te scoată din oraș când și-a dat seama că personajul negativ știe unde ești. Dar ce-a făcut înainte de asta? Pierdea vremea, așteptând să se întâmple ceva ca să treacă la acțiune. Tatăl tău avea numărul lui de telefon. Au vorbit cel puțin o dată. Și profesorii de aici, poate că unii vor să te antreneze, dar au primit ordine să nu o facă, probabil de la...

Vocea îi pieri.

— Partea asta deocamdată n-am rezolvat-o. Nu știu de ce nu te-ar antrena chiar dacă ești aici doar ca să te fluture prin fața vampirilor. Dar pun pariu pe ce vrei tu că ești o momeală, Dru.

Stai aici, Dru. Ai încredere în mine. Acum totul se lega. Oricât de mult am încercat, n-am putut să găsesc niciun defect în raționamentul lui.

— Asta ar explica multe. Dar cum rămâne cu Ash?

— Ce e cu el? Zi mersi că nu ți-a spintecat vintrele.

Lunganul râse, iar sunetul pe care-l scoase te înfiora.

— Și dacă are nevoie de ajutor? am insistat eu. M-am tot gândit și...

— Vrei să ajuți un Supus? Vrei să-l ajuți pe Ash? Probabil că era confuz sau poate că nu voia să te omoare deocamdată pentru că știi-tu-cine vrea să aibă plăcerea.

— Dar când m-a mai urmărit înainte, voia al naibii de tare să mă omoare! strigam înainte să-mi dau seama.

Mă durerea în piept de cât răcnisem de tare.

— Mi-a salvat viața ieri-noapte — trebuie să fie un motiv pentru care a făcut asta.

Graves mă apucă de umăr.

— Calmează-te!

Să mă *calmez*? Vrea să mă *calmez*? Nici vorbă.

Eram gata să explodez.

— Nu rezolvăm nimic cu toată vorbăraia asta. Dar dacă am putea să-l găsim pe Ash? Am putea încerca să-l ajutăm și poate că așa am avea șansa de a mai afla ceva.

— De ce ești atât de pornită pe chestia asta? vru să știe Lunganul. Și zilele trecute la oră militai pentru salvarea Supușilor.

Chiar înainte să ne luăm la harță și să te cotonogesc. Mă luă cu frig și mi se făcu pielea de găină. *Chiar înainte de a simți foamea de sânge. Exact ca un vampir.*

— Tu nu i-ai văzut ochii.

Aproape învinsă, m-am lăsat din nou pe spate pe canapea.

— Nu i-ai văzut ochii. Vreau să-l ajut.

— E câinele credincios al știi-tu-cui de atâta timp! Din Vremurile Întunecate, când știi-tu-cine îl folosea să vâneze de-ai lui. N-a mai rămas niciun Cap Argintiu, Ash e singurul.

Dibs se cutremură. Avea vocea speriată și foarte tristă. De-abia vorbea.

Mi se încleștaseră pumnii. Am tras adânc aer în piept.

— Dar nu mi-a făcut nimic. Și gândiți-vă câți vampiri a omorât. Nu ne-ar strica să-l avem de partea noastră.

Un freamăt străbătu mulțimea, împrăștiindu-se ca cerneala în apă și mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia.

— Vorbiți mereu de tabere. Voi *djamphirii* sunteți toți la fel. Mai devreme sau mai târziu începeți toți să vorbiți despre tabere.

Buzele Lunganului se arcuiră.

— Atunci e timpul ca vârcolacii să facă treaba murdară, în timp ce tu stai tolănită și...

Ghemul de furie din piept se umflă și mai mult. Simțeam furnicături în dinți și ceva ascuțit care-mi atingea buza de jos de o parte și de alta. Am sărit ca arsă.

— Să te ia naiba!

— Hai să ne calmăm..., începu Graves.

— Să ne calmăm pe naiba! Eram gata să mor și tâmpitul ăsta se poartă de parcă e numai și numai vina mea!

Senzația de frustrare îmi clocotea în sânge. Simțeam cum dă să iasă afară. Toate secretele pe care le ținusem până atunci se luptau să iasă la iveală.

— Dacă ai de gând să începi cu porcării de genul „ești la fel ca ceilalți", du-te și caută pe altcineva de care să te ieli! Nu eu am vrut să mă nasc semivampir. Nici n-am știut, fir-ar să fie, până când am văzut că toți încercau să mă omoare și tata nu s-a mai întors acasă.

A trebuit să mă opresc și să inspir adânc. Toți se holbau la mine.

— Acum nimeni nu vrea să-mi spună ce naiba se petrece și mie mi s-a acrit. M-am săturat de sentimentul că fac ceva rău doar prin faptul că respir. Nu eu am vrut să fiu așa.

— Nimeni nu spune că tu..., începu Graves.

Să-i recunoaștem meritele, Graves încerca să mai domolească apele sau cam așa ceva. Dar eu nu mai aveam de gând să mă mai las calmată.

— Ba da, am zis, îndreptând un deget acuzator spre Lunganul. *Exact* asta spune el! Că merit toate porcăriile astea cumva din cauză că m-am născut așa.

Aerul se schimbă exact când mi se tăie răsuflarea și un freamăt străbătu din nou încăperea. De data asta era rece și anunța o primejdie. Graves se repezi să mă apuce de umăr, dar m-am ferit. Dacă mă atingea cineva în momentul ăla, aveam să fac ca toți dracii.

Foamea de sânge era ca un ghem de furie care clocotea în pieptul meu și era greu să o înăbuș. Oare și ceilalți *djamphiri* simțeau la fel? Tot timpul sau doar când se vedeau semnele transformării?

Cum suportau oare? Cum putea cineva să suporte așa ceva?

— Ah, fir-ar!

Un vârcolac care stătea pe vine lângă ușă înălță capul și adulmecă.

— Vine un *djamphir*. Trebuie să fie un profesor.

— La naiba! sări Lunganul ca ars. Trebuie să ne împrăștiem. Dacă ne prind aici cu ea...

— Nu-ți face griji!

Deja mă răsucisem pe călcâie și mă îndreptam spre ușă.

Scoase un râs fornăit.

— Ce ai de gând să faci, o să ne pârăști?

— Așa ar trebui, le-am aruncat eu peste umăr, zorind pasul.

Îmi simțeam picioarele obosite.

— Dar eu nu sunt ca voi, care sunteți niște nemernici. Tata m-a crescut cum trebuie, fir-ar să fie! O să-i distrag atenția ca să puteți să vă întoarceți în dormitoare și să vă faceți de cap.

Am ieșit în hol alergând și m-am năpustit pe coridoare. Aici, în aripa asta, era rece, iar pantofii mei erau uzi și murdari

de noroi. Făceam mult zgomot, tenișii îmi plescăiau și țipam orice îmi venea în cap — de obicei înjurături, care ricoșau straniu de pereții de piatră și de lambriuri.

Cel puțin asta avea să-l distragă pe orice profesor care cobora aici. Vârcolacii puteau să se întoarcă la dormitoarele lor, să joace pinacle sau să învârtă sticla sau să facă orice altceva, nu-mi păsa.

Am năvălit în cantină. Încăperea era ciudat de pustie și lumina soarelui pătrundea prin ferestrele înalte. Scaunele erau toate puse pe mese. Am luat un morman de scaune și l-am tras cu un uruit vibrant. *Asta ar trebui să facă pe cineva să iasă afară.* Inima îmi bătea nebunește și simpla nedreptate a situației mi se ridică în gât și mă sufocă. Ghemul de furie din piept fumega și clocotea așa de tare, încât îmi dădeau lacrimi fierbinți.

— LA NAIBA CU LOCUL ĂSTA BLESTEMAT! am țipat. VREAU SĂ MI SE DEA NIȘTE RĂSPUNSURI!

— Nu trebuie să țipi, spuse o voce din spatele meu, și m-am răsucit rapid pe călcâie.

Dylan ieși din penumbră și se opri chiar înainte de o rază crudă de soare. Când mergea, haina de piele îi scârțâia.

— Ar trebui să fii mai precaută. Dacă eu pot să te prind afară pe timpul zilei, asta înseamnă că și altcineva poate.

Fu nevoie de câteva secunde să-mi coboare inima din nou în piept.

— Doamne sfinte!

— Nu, sunt doar eu.

Un zâmbet strâmb îi ridică colțurile buzelor. Dar ochii lui negri erau sobri și sub ei avea cearcăne vinețiii.

— Nu avem mult timp la dispoziție, Dru. Vino!

Știți, în orice altă zi, poate că m-aș fi dus cu el. Dar nu și în ziua aceea. Mă săturasem să mă tot țin după toată lumea, să fiu dusă de nas.

— Unde? Cum-o-cheamă vrea să mă vadă din nou?

Dylan oftă. Era un sunet familiar, dar parcă de data asta era mai profund ca în alte dăți. Cearcănele de nesomn pe care le avea la ochi erau din același tablou cu gura încleștată și cu părul răvășit.

— Ar trebui să sperI că nu o să mai vrea. Hai, Dru. Vreau să-ți arăt ceva.

Mi-am pus mâinile în sân și am refuzat să mă mișc.

— De ce ar trebui să sper asta?

— Pentru că nu sunt așa de sigur că Milady e de încredere.

Făcu un pas înapoi, ferindu-se de raza de soare.

— Vii sau trebuie să aștept până data viitoare când sunt de gardă?

— Ești de gardă?

El ridică din umeri.

— De ce crezi că te-am lăsat să ieși cu prietenul tău? Cel puțin sunt sigur că el și vârcolacii lui n-or să te omoare, chiar dacă sunt delincvenți și hoți.

Mai făcu doi pași înapoi. Ochii lui Dylan luciră. Semnele transformării apăreau și dispăreau și șuvițe de abanos îi jucau în păr.

— Dru, crede-mă. Te asigur că vrei să vezi ce am să-ți arăt și nu putem să vorbim în siguranță aici.

Aici sus? Am oftat. Așa spunea toată lumea: *Ai încredere în mine, Dru. Crede-mă, Dru. Lasă-mă să fac ce vreau să fac, Dru.*

Eram neajutorată, așa cum fusesem de la bun început. Și gândul că poate Christophe nu avea să se întoarcă să mă ia, că mă folosea ca momeală, că era posibil să rămân aici o vreme — era de ajuns să facă pe oricine să depună armele.

Umerii mi-au căzut. Lacrimile de pe obraji mi se lipiră de degete când m-am frecat pe față.

Așa că l-am urmat.

CAPITOLUL 18

Îmi petreceam o grămadă de timp ținându-mă după băieți pe coridoarele cu pereți de piatră. Dylan nu scoase niciun cuvânt o bună bucată de vreme, ci mă conduse în aripa de nord. Păși fără să facă zgomot cu ghetele lui grele de motociclist, cu grația care-i caracterizează pe kourol. Aveam impresia că și geaca lui scârțâia numai ca să facă impresie.

Am fost nevoită într-un final să deschid gura.

— Vârcolacii n-or să aibă necazuri, nu?

— Bineînțeles că nu. Eu nu sunt unul dintre cei cu orgoliu.

Descuie o ușă de lemn și se opri o clipă, inspirând adânc.

— E vorba de mult mai mult decât ți s-a spus. M-am întrebat de ce te-au trimis aici și mi-am pus și mai multe întrebări când a venit directiva care spunea că ai nevoie de „timp să te refaci" și că nu trebuie să urmezi un anumit orar și că nu va fi desemnat niciun tutore sau gardă de corp trimestrul ăsta.

I se citea tristețea în glas.

— Apoi Milady a început să-și bage nasul și mai mult. Și când își bagă ea nasul, să te păzești!

— Milady? Vrei să spui gagica care a fost aici alaltăieri.

Cea care crede că e foarte important să-l urăsc pe Christophe. Așa-i spusese și el.

— „Gagica" aia e regina Ordinului, Dru, și președinta Consiliului. *Svetocha* sunt valoroase. Milady a fost salvată de *nosferatu* cam cu cincisprezece ani înainte de mama ta, și cred că toți anii ăștia au făcut-o să fie ambițioasă. Mă întreb dacă...

Se opri brusc, scoțându-mă din sărite, așa că n-am mai apucat să aflu ce se întreba.

— La Școala Principală, ți s-ar fi dat tot ce-ți poftea inima. Aici am fost nevoiți să ne descurcăm cu ce am avut din cauza restrângerilor de fonduri. Am crezut că o să fii trimisă în sud imediat ce se fac pregătirile. Am crezut că măcar o să ai un batalion de tutori, ca să nu mai spun de o gardă de corp nu cinci, ca Milady. Dar asta atrăgea prea mult atenția, așa spunea directiva. Erai mai în siguranță când erai mai puțin protejată, pentru că nu atrăgeai atenția asupra faptului că ești în viață. Sergej o să caute urme.

Când îi pronunță numele, aerul nu se răci și nici nu deveni ostil. Dar tot am simțit un junghi ușor, aproape ca o durere, care îmi străpunse capul.

Nu prea e logic.

— Nu prea are sens.

Își dezveli dinții albi de *djamphir* într-un zâmbet larg și amar.

— Asta a fost și părerea mea. Dar am fost deja retrogradat și pus la conducerea unei școli mici de corecție pentru carne de tun tocmai aici, la dracu-n praznic. Nu e treaba mea să întreb de ce, Dru.

Oh, ce-mi spui tu e de-a dreptul încurajator! Ba bine că nu!

— Stai un pic...

Ridică din umeri şi făcu un gest rapid din mână, alungând amintirile din trecut. Geaca lui de piele scârţâi.

— Când pui la socoteală că te-a găsit Christophe, se pune de asemenea şi problema loialităţii sale. Şi faptul că eşti... cine eşti.

Deschise uşa şi-mi făcu semn să intru.

— Eu sunt aici de mult timp. Loialitatea mea faţă de mama ta şi de Christophe m-a costat scump din punct de vedere profesional, ca să nu spun mai mult.

— Deci...

Voiam să spun şi eu ceva. Din nefericire, nu ştiam ce să spun. Am încercat din nou.

— OK. Poţi să-mi faci o favoare şi să o iei de la început? Eu ce naiba caut aici?

Sunt pe post de momeală?

Dar am simţit din nou căldura corpului lui Christophe lipit de al meu şi nu mi-a venit să cred. Nu puteam să cred. Indiferent cât de logic părea.

Încăperea era lungă şi joasă, fără ferestre, şi plină de etajere metalice pe care erau puse cutii unele peste altele. Acestea se întindeau în spate destul de mult şi singura lumină venea de la becurile în plafoniere de sticlă groasă, acoperite cu sârmă, pe care se strânseseră pânze de păianjen. Semăna cu un adăpost antibombă abandonat şi rândurile de rafturi se întindeau la infinit.

— Eu cred că eşti aici pentru că cineva aşteaptă momentul potrivit. E ciudat rău, dar nu pot să iau legătura cu niciunul dintre persoanele mele de contact de peste graniţă. Locul ăsta e ştiut ca o zonă sigură, de unde nu poate fi interceptat nimic. Ar putea s-o facă pentru a te proteja. Dar pe măsură ce trece timpul, pare din ce în ce mai clar că nimeni nu ştie că eşti aici. Nimeni de la Şcoala Mare, nimeni din Ordin, cu excepţia lui August şi a lui Milady, şi nimeni n-a

primit veşti de la Augustine în ultimul timp. N-a răspuns la ultimele două solicitări din partea tutorelui său, care e, din întâmplare, unul dintre prietenii mei.

Dylan închise uşa şi se întoarse cu faţa la mine. Eu m-am dat înapoi agitată.

— Şi nici Christophe nu e de găsit.

Mă întreba din priviri; oare bănuia că îi dusesem lui Christophe biletul lăsat de el?

Sigur bănuia. Ceea ce însemna că şi el juca un joc. Doar că nu-mi dădeam seama încă ce fel de joc.

— August a dispărut?

Simţeam că mi se strânge esofagul, de-abia mai puteam să vorbesc. Augie era prieten vechi cu tata — şi persoana pe care o sunasem ca să-mi confirme povestea lui Christophe. Chiar înainte ca totul să o ia razna, cu hoţul de vise, când cerul se întunecase în toiul zilei şi când apăruse Sergej.

M-am cutremurat. Sudoarea care mi se uscase pe piele mă mânca şi puţea. Era un miros acru cu care mă cam obişnuisem.

Frica.

Nici măcar nu-mi mai aduceam aminte cum e să nu-ţi fie groaznic de frică. Dylan mă examină câteva secunde lungi şi mi-am dat brusc seama că eram singură aici. Nimeni nu ştia unde eram. Şi Dylan îmi spunea o grămadă de lucruri despre cum nimeni nu mi-ar simţi lipsa dintre cei care aveau puterea să facă ceva dacă aş fi dispărut pur şi simplu.

Dar Christophe îmi spusese să-l caut pe Dylan dacă mai era vreun atac. Spusese că Dylan era loial. Îmi spusese şi că urma să vină să mă ia şi dacă mă îndoiam de asta, atunci mai erau o grămadă de lucruri pe care aş fi putut să le pun sub semnul întrebării.

Oh, la naiba! Nu mai am încredere în nimeni. Nici măcar în mine.

— Am furat asta din sala armelor.

Dylan făcu o mișcare subtilă din mână și am rămas cu ochii la pistolul pe care mi-l întindea. Era întors, cu patul spre mine. Era pistolul de 9 mm pe care îl predasem când elicopterul aterizase în zăpadă ca să mă ia și să mă ducă la Școală, spre locul unde credeam că sunt în siguranță. Inima îmi bubuia în gât.

— Dacă ce bănuiesc eu e adevărat, nu ești în siguranță aici. Nu ești în siguranță *nicăieri*, dar mai ales aici.

Am întins mâna. Simțeam metalul rece și greu. L-am luat în mână. Am scos încărcătorul și l-am verificat, din reflex. Avea încă gloanțele tatălui meu, suflate cu argint.

— Și eu ce-ar trebui să fac acum?

— Vino să-ți arăt ceva. Ai un toc pentru chestia aia?

Am ridicat din umeri. *Hm, nu. Nu pot să iau arme din sala de arme, toate lucrurile mele sunt în camionetă și Christophe a ascuns-o bine. Și n-am cum să-l contactez.*

— Ce-ar fi să-l ascund în sutien?

N-am vrut să par sarcastică. Dar zău așa! Și mă simțeam mult mai bine cu arma în mână.

Ridicol de bine.

El oftă în stilul lui.

— O să ne lămurim imediat. Pe aici.

L-am urmat printre două rânduri cu rafturi, ținând cu grijă pistolul îndreptat spre ușă.

— Și ce-ar trebui să-mi arăți?

Ridică puțin din umeri.

— Ceva la care se lucrează de ceva vreme. Stenograma de care vorbea Milady există, dar cea pe care mi-a arătat-o ea era prelucrată din greu. Eu am originalul.

Am scos tot aerul din mine cu un șuierat.

— Uau! Serios, chiar o ai?

— Vezi? Ţi-am zis că o să vrei să vezi. Agentul care a redactat stenograma convorbirii era un prieten de-al meu şi un kouroi bun.

Îşi băgă şi mai mult capul între umeri, de parcă purta pe umeri povara întregii lumi.

— A murit singur, în suferinţă cumplită. A fost trădat. Nu l-am crezut când mi-a dat plicul şi mi-a spus să nu spun nimic nimănui decât dacă era o urgenţă.

— Deci să înţeleg că acum e o urgenţă, nu?

— Da, cred cu certitudine că se poate clasifica drept urgenţă, Dru.

Dylan vină brusc la dreapta la sfârşitul rândului de rafturi şi am mers până când ne-am trezit în faţa unei uşi masive de lemn încastrată în peretele de piatră.

— M-am gândit să i-o dau lui Christophe. Dar probabil că tu o să-l vezi înaintea mea. Dacă mai e în viaţă.

Îmi aruncă o privire ciudată. Avea privirea întunecată.

Impulsul de a-i spune că îl văzusem deja se lupta cu precauţia raţională care-mi spunea să-mi ţin gura. Toată lumea mintea, pentru numele lui Dumnezeu! Urma să mai aflu că şi Graves îşi bătea joc de mine.

Nu. El nu. Tu ştii mai bine. Dar Graves era bine mersi cu amicii lui vârcolaci. Nu mi se păreau nişte puşti răi, ci doar proşti şi agresivi. Doar asta înseamnă „băiat" pentru tine.

Şi dacă nu trebuia să ştie nimeni că eram aici, cu ei cum rămânea?

Dylan descuie uşa cu o cheie grea, din fier.

— Mai avem cam două ore până intră Kruger de gardă. Vreau să te duc în camera ta până atunci.

— Pare un plan bun.

Senzaţia ciudată de ameţeală îmi umplu din nou pieptul. *Doamne, ce mi-aş dori să fie tata aici! Sau August. Sau chiar Christophe. Doar cineva care să se ocupe de asta.*

Am alungat gândul pentru a suta oară și l-am urmat pe Dylan dincolo de ușă.

• • •

Priveam asfințitul de soare, care lumina portocaliu și auriu prin fereastra dormitorului meu. Pistolul era pe noptieră, îndreptat cu grijă spre punctul mort de după ușă. O copie a convorbirii telefonice — trei pagini și jumătate, redactate fără spațiu între rânduri — stătea supusă lângă picioarele mele goale.

Data și ora erau notate în stil militar; mi-am dat seama doar dintr-o privire. Pe fiecare pagină, mărșăluiau în sus și în jos șiruri de numere. Textul din mijloc era scris cu litere egale și mici, ca niște furnici mărunte și negre care mișunau pe hârtia albă.

Interlocutor 1: Informația e bine păzită.

Interlocutor 2: Asta nu te privește pe tine. Unde e ea? Suntem pregătiți să plătim pentru informație.

Interlocutor 1: Păstrează-ți banii. O vreau doar pe cățea moartă.

Interlocutor 2: S-a făcut.

Despre *mama* mea vorbeau. Discutau cu calm să o omoare, de parcă moartea ei era doar un produs pe o listă de cumpărături. Se făcuse referire și la tata — „soțul". Dar despre mine nimic.

Bineînțeles, dacă ne luăm după dată, eu aveam cam trei ani. Eu eram oare secretul mamei mele?

Am închis ochii și am strâns cu atâta putere, încât în bezna de sub pleoape explodară artificii galbene spectrale. Era cea mai dureroasă amintire dintre toate, chiar mai rea

decât ochii tatălui meu, cu albul putrezit și irisurile albastre întunecate când clănțănea din maxilare și mergea târșâindu-și spre mine trupul fără viață.

Amintirea zăcea adânc îngropată în mintea mea și, acum că se trezea la viață, tot corpul îmi tremura un pic.

— Dru, spune ea pe un ton duios dar imperios. Scoală-te!

Mă frec la ochi și casc.

— Mami?

Vocea mea e înăbușită. Uneori e vocea unui copil de doi ani, alteori mai matură. Dar de fiecare dată e mirată și șoptită, toropită de somn.

— Hai, Dru.

Mama întinde mâinile și mă ridică cu un „Uf!" șoptit, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce mult am crescut. Acum sunt fată mare și nu mai e nevoie să mă ducă în brațe, dar sunt foarte obosită și nu protestez. Mă culcușesc în brațele ei calde și îi simt inima care bate ca cea a unei păsări colibri.

— Te iubesc, scumpa mea, îmi șoptește ea cu nasul în părul meu.

Miroase a prăjituri proaspete și a parfum cald și de aici visul începe să se destrame. Căci aud un zgomot ca de pași sau pulsul unei inimi. La început e domol, dar se întețește din ce în ce mai mult, devine mai rapid și mai zgomotos cu fiecare bătaie.

— Te iubesc așa de mult.

— Mami...

Îmi pun capul pe umărul ei. Știu că sunt grea, dar ea mă duce în brațe și când mă pune jos ca să deschidă o ușă, protestez doar puțin.

E debaraua de la parter. Nu sunt sigură cum se face că știu că sunt la parter. Mama ridică ceva de pe podea. Câteva dintre animalele mele de pluș au fost înghesuite în gaura pătrată, pe lângă niște pături și perne din patul lor. Mă ridică din nou și mă așază înăuntru și încep să mă alarmez ușor.

— Mami?

— O să jucăm jocul nostru, Dru. Tu te ascunzi aici și-l aștepți pe tata să vină de la serviciu.

Ceva e în neregulă. Câteodată mă ascund în debara să-l sperii pe tata, dar niciodată în miezul nopții. Și niciodată într-o gaură din podea — o gaură care nici nu știam că există.

— Nu vreau, spun eu și încerc să mă ridic.

— Dru!

Mama mă înșfacă de braț și mă doare puțin înainte ca ea să slăbească strânsoarea.

— E important, scumpo. E un joc special. Ascunde-te în debara și când tata vine acasă, o să te găsească. Acum întinde-te. Fii fată cuminte!

Protestez și scâncesc puțin.

— Nu vreau.

Dar sunt fată cuminte. Mă cuibăresc în gaură, căci e cald și întuneric și sunt obosită. Chipul mamei mele se întunecă și mai mult. Doar ochii îi scânteiază, lucind albaștri ca cerul de vară. Mă învelește cu o pătură și îmi zâmbește până când închid ochii. Somnul îmi dă târcoale, și când mă cufund în vis, aud ceva și-mi dau seama că mama a astupat gaura și sunt în beznă. Dar încă mai simt mirosul ei și sunt așa de obosită!

Aud, foarte vag și îndepărtat, ușa de la debara care se închide cu un scârțâit. Și chiar înainte să se termine visul, aud un râs lung care îți dă fiori, ca și cum ar încerca cineva să vorbească cu gura plină de lame și știu că mama e pe undeva pe aproape și că e disperată și că ceva rău urmează să se întâmple.

Am deschis brusc ochii. Lumina soarelui curgea pe fereastră, pe lângă draperii.

O nenorocire nu vine niciodată singură și lucrurile merg din ce în ce mai prost până când e imposibil să le mai îndrepți și să fie din nou cum au fost. Dacă aș fi fost cu

tata acum în sud, fie ne-am fi pregătit să ieşim afară şi să rezolvăm vreo problemă — vreo infestare cu poltergeişti, vreun blestem, vreo problemă cu spiritele mlaştinii sau cele de gândaci, sau multe altele. Fie se pregătea numai el să iasă şi eu aş fi pregătit cina, fâţâindu-mă prin bucătărie în timp ce el punea gloanţe în încărcător sau umplea termosuri cu apă sfinţită. Uneori jucam *Douăzeci de întrebări pentru un vânător.* El ar pune întrebările şi eu aş răspunde, de obicei corect. Fiecare răspuns corect ar fi răsplătit cu un zâmbet şi cu un *Bravo, Dru! Şi acum altă întrebare.*

Mă întreba orice, de la „Cum dezintegrezi un poltergeist" până la „Care sunt regulile într-un bar plin de Ceilalţi?" şi dacă-mi lua mai mult de treizeci de secunde ca să mă gândesc, nu mă lăsa să bâjbâi. Intervenea imediat şi-mi explica. Nu ca atâţia alţii cărora le place să-şi spună profesori.

Spune-o, Dru! Spune-o cu voce tare!

— Nu.

Am tresărit la auzul vocii mele. Eram aici, în dormitorul tatei, destul de drăguţ, nimic de zis, dar care era rece şi neînsufleţit şi unde nu eram în siguranţă. Dylan doar ce mă adusese înapoi şi mă plantase aici cu pistolul, stenograma şi un avertisment.

Să nu ai încredere în nimeni! Dacă o să fim atacaţi din nou, ascunde-te! Să nu spui nimănui unde te ascunzi până nu se aude semnalul de siguranţă. Ia arma cu tine şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu o ţine la vedere!

Şi esenţialul mi-l spuse chiar înainte să închidă uşa.

O să încerc să dau de Christophe. Trebuie să afle că e o nouă „moartă" şi că atacurile vampirilor s-au înteţit în ultima vreme. Trebuie să te scoatem de aici.

Uite-mă acum, încercând să-mi distrag atenţia singură. *Spune-o, Dru! Poţi s-o spui.*

— Tata a murit, am şoptit.

Am fost crescută de bunica, până când a renunțat la luptă și m-a lăsat în cădere liberă în noaptea aceea cumplită, înainte ca tata să vină să semneze toate actele și să mă ia. N-am știut niciodată cum aflase, dar, dacă stau să mă gândesc, tot ea îl crescuse și pe el. Nu dădea el prea multă crezare „aiurelilor mistice din popor", dar totuși arunca sare peste umăr când se vărsa solnița. Ai fi prost să nu o faci, când vânezi creaturile nopții.

Și uneori își mai aducea aminte anumite lucruri. Nu râdea când se vorbea de intuiție. Și niciodată nu s-a îndoit de intuiția mea.

— A murit de-adevăratelea.

Suna chiar mai rău când am repetat-o. Era ca și când îmi dădeam seama pe deplin că nu visam, că nu aveam să mă trezesc și să-l găsesc în bucătărie punând gloanțe în încărcător sau stând în scaunul pliant în fața televizorului, sau...

Nu mai aveam să mergem cu mașina cu geamurile lăsate și cu atlasul în poală, eu ghidându-l spre locul unde trebuia să ajungă. Nu aveam să-i mai înmânez muniția prin fereastrele sparte când lighioanele se repezeau la el. Nu mai aveam să jucăm jocul de-a ghicitul, să ne dăm seama cu care parte a Lumii Reale ne confruntam de data asta.

Nu aveam să mai aud respirația altei persoane în casă în toiul nopții. Nu aveam să-l mai văd tolănit în fotoliul lui, în fața televizorului, nu aveam să mai mănânc din clătitele lui speciale duminica dimineața sau să mai aud felul cum îmi spunea când apărea în pragul ușii. *Dru? Dru, scumpo, ești aici?*

Gata cu nopțile cu chili și mâini calde pe după umeri, gata cu vorbele de alinare în miezul nopții, când mă trezeam țipând — nu mi se mai întâmpla des după ce împlinisem paisprezece ani, dar era plăcut să-l știu acolo.

Murise de-adevăratelea. Eu eram singură aici și ce credeam că era un loc sigur se dovedea a fi un cuib de vipere.

Ca șerpii cu cap de aramă și mocasinii din terariile de sticlă, care miroseau urât și scoteau zgomotele acelea îngrozitoare, ca de roți dințate care se freacă între ele.

Și șerpii-mocasini sunt răi. Sar la tine fără nicio avertizare. Loveau pereții terariului cu bufnituri surde de fiecare dată când eram acolo, când tata se încuia cu proprietarul în birou.

Ce făcea el acolo, oare? Făcuse rost de numărul de telefon al lui Christophe? Sau ce altceva?

Mi-am frecat obrajii uzi. Urăsc să plâng. Îți vin idei idioate și te doare toată fața. Am împăturit stenograma, lăsând urme de lacrimi pe marginea hârtiei.

Săbiile malaika erau tot sub patul meu. Chiar lângă ele era portofelul tatălui meu și ceva negru pe care l-am înșfăcat și l-am scos afară. Era geanta mea neagră de pânză, încă murdară de mocirla din Dakota. O împachetasem cu grijă în timp ce Graves și cu mine goleam casa și Christophe era la telefon și se tot târguia cu cineva dacă vine sau nu să mă ia.

Parcă se întâmplase în altă viață. Cândva când încă mai credeam că lucrurile pot fi reparate dacă țineam piept cu brio situației.

Banii lichizi erau în portofel și în locul strâmt de sub clapa de pe fundul genții, un fel de compartiment secret pe care mi-l arătase tata și mă învățase cum să-l cos ca să-l pot folosi. La fel și actele. Tot în portofel și în compartimentul secret. Sub clapă era și un încărcător nou pentru pistolul de 9 mm. Un strugurel, caietul meu cu Yoda, un pieptăn, două pixuri, o batistă, o pereche de chiloți curați, un sutien, și un săpun mic de hotel.

Nu se știe niciodată!

Mai era și agenda neagră cu adrese a tatălui meu, căci mă gândisem că era bine să o am asupra mea. Dar dacă August dispăruse, pe cine altcineva mai puteam să sun? Și nici măcar nu era vreun telefon pe aici. Nu văzusem niciunul

nici măcar în biroul lui Dylan. Lunganul spusese ceva despre ora în care ai voie să vorbeşti la telefon, dar nu-mi trecea prin cap unde aş fi putut să găsesc o linie de exterior.

Eram izolată ca la închisoare.

Busola, harta rutieră pentru Florida şi alta pentru Dakota de Nord şi de Sud. Nicio hartă nu avea să-mi fie de niciun folos, dar de busolă mă puteam folosi. O minilanternă — pe care am aprins-o şi am stins-o. Am verificat să văd dacă aveam baterii de rezervă. Încă funcţiona. Era bine să ai aşa ceva.

Un flacon mic de Ibuprofen, o sticluţă cu apă sfinţită şi o sticlă cu sare. Am băgat cuţitul cu arc într-unul din buzunarele mai mici cusute pe spatele genţii. Zornăi când se lovi de două monede mari argintii şi patru sau cinci cuie de fier. De fapt sunt din oţel, dar conţinutul de fier le face să fie un scut bun de apărare pentru fel şi fel de lucruri. Împotriva celor treziţi din morţi, a diverselor apariţii, a zânelor rele — a oricărui alt lucru.

M-am cutremurat gândindu-mă la zâne. Oamenii care cred că acestea sunt bunătatea întruchipată, înaripate cum sunt, ar trebui să se roage să nu dea niciodată peste vreo sidhe temperamentală care are abilitatea de a-ţi fura ani din viaţă. Şi să se roage să nu audă niciodată cornuri de argint în miezul nopţii care răsună în dealuri, alături de sunetul copitelor care răpăie pe un drum singuratic când Călăreţii-fantome îşi caută o victimă. Bunica m-a învăţat să nu mă pun niciodată cu zânele rele.

Ajunsesem să mă înfricoşez de-a binelea, dar mă simţeam bine când făceam ceva. Când făceam planuri, în loc să fiu înghiontită de la spate în direcţia în care voiau ceilalţi. Pregătirile astea le puteam face şi cu ochii închişi.

Am pus portofelul tatălui meu în compartimentul secret de sub clapă. Am împăturit încă o dată stenograma

convorbirii și am strecurat-o în agenda neagră a tatălui meu. Apoi am luat pistolul de 9 mm și am verificat din nou încărcătorul. Îmi intrase deja în obicei. Am rupt o față de pernă de pe patul albastru și am înfășurat arma, ca să nu se descarce din greșeală. Am pus pistolul înfășurat în geantă, dorindu-mi să fi avut un toc adevărat.

Dar numai cu dorința nu aveam să obțin nimic.

Hai, Dru! Gândește! Pune-ți capul la contribuție! Gândește repede! Cum ar face tata? Gândește logic.

Însă gândirea mea logică nu funcționa prea bine în ultimul timp. Dar mă străduiam din răsputeri.

Anna voia să cred că mama fusese trădată de Christophe. Dar pe mine mă salvase, așa că nu avea prea multă logică ce spunea ea. Anna mă mai credea și proastă. Faptul că-mi arătase două poze cu casa în care locuisem Înainte nu avea să-mi știrbească încrederea în Christophe.

Doar dacă nu cumva...

În mintea mea ideile explodară. Creierul meu făcea în sfârșit niște conexiuni. *Oh, la naiba!*

Îmi tremurau mâinile. Am ridicat o mână în fața ochilor. Chiar și degetele îmi zvâcneau. Am luat medalionul în mână și l-am frecat cu degetul mare, cu putere, de parcă astfel aș fi putut să îndepărtez frica.

Nu folosea la nimic faptul că-mi arătase cele două poze. Asta dacă nu cumva voia să afle ce-mi aminteam în legătură cu acea casă. Îmi urmărise cu mare atenție reacția, deși încercase să nu o facă fățiș.

Și de ce naiba ar veni până aici în persoană, mai ales că era atât de periculos pentru o *svetocha*? Ea avea gardă de corp și tutori, și eu eram încuiată într-o cameră și eram la mâna lor, așteptând să hotărască ce vor face cu mine.

Cine să hotărască? Anna? Sau Sergej? Oare conta până la urmă cine?

Dru, doar două cuvinte merg în contextul ăsta! La naiba! *Și asta spune cam tot.*

Dar cum rămâne cu Ash? Și cu Christophe, care mi-a cerut să aștept? Puteam să mă bazez pe el că vine să mă ia de aici?

Nu contează. Nu le ești de niciun folos niciunuia dacă ești moartă. Blondinul e de gardă acum, te păzește, dar de îndată ce se lasă întunericul, o să se facă timpul pentru primul curs și o să plece. Atunci o să ai o șansă.

O șansă ca să fac ce? Ce aș putea să fac? N-aveam de gând să mă cațăr pe acoperiș noaptea.

Cel puțin știam că Christophe era în viață. Și era posibil să fiu singura persoană care știa sigur acest lucru. Dar totuși, putea să i se întâmple orice în zilele următoare.

Și mai era și ideea că el ar putea să mă folosească drept momeală. Toată ființa mea se revoltă la acest gând, căci de fiecare dată când mă gândeam la el, îi simțeam trupul cald lipit de mine și îmi venea în nări mirosul vag de plăcintă cu mere. Poate că ar trebui să aștept...

Dru, te bazezi pe alții ca să te salveze. Asta n-o să se întâmple. Am suspinat. *De tine depinde totul.*

Și cum rămâne cu Graves?

La naiba! Asta e singura hibă a planului. Dar dacă eu nu mai eram prin jur, oare ar mai fi la fel de mult în pericol? Și el era fericit aici, chiar dacă era o școală de corecție. Graves se simțea de minune cu prietenii lui păroși, cărora le plăcea să mă învinovățească și pentru că mă născusem. O, Doamne!

O fâșie de umbră urca pe fereastră pe măsură ce soarele apunea, iar lumina prindea acum nuanța aurie de miere. Ăsta era momentul cel mai bun să o surprinzi, dacă puteai. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult să fac poze, dar îmi amintesc că desenam pe o astfel de lumină în timp ce bunica torcea sau termina de gătit cina și uneori cânta cu voce

ei ciudată, atonală, alteori bălmăjind imprecații la ciorba de pui sau la legume. Îmi era dor de ambele lucruri — de cântecul ei și de bufnetul sec al vârtelniței vechi. Acum probabil că se așternuse praful de-o palmă pe ea și ședea în colțul de lângă șemineu, exact acolo unde o lăsase ea. Casa, care îmi revenea mie după prevederile din fondul fiduciar, era bine ferecată și cheile de la ușă erau legate de brelocul meu — care erau probabil în camioneta pe care o ascunsese Christophe.

Dar mai exista un breloc, și știam exact unde era. Într-o cutie metalică îngropată sub o stâncă mare de granit, în partea de nord a acesteia, peste care bunica turna lapte proaspăt la lună nouă.

De fiecare dată când era lună nouă, bunica zăvora și ușa. Nu se atingea nimeni de casa ei. Ăsta e alt motiv pentru care tremur când mă gândesc la zâne.

Nimic nu te înfioară mai mult ca lăsarea nopții. Ca atunci când aștepți să se lase noaptea. Planul prinse contur în mintea mea și îmi doream din tot sufletul să am acces la o mașină, oricare ar fi ea. Cum era adusă mâncarea la școală? Unde se spălau rufele?

Acum venise timpul să-mi doresc să mă fi uitat prin jur mai bine decât să stau în cameră și să-mi fac gânduri negre sau să chiulesc de la ore. Dar dacă mă gândeam mai bine, n-aș fi învățat nimic de folos dacă aș fi mers la ore, nu? Încercau din răsputeri parcă să mă împiedice să învăț ceva.

Bun. Deci renunțăm la mașină. Fără mașină. Doar eu singură. Era un drum de țară pustiu care cobora de la școală și care se intersecta cu autostrada națională la câțiva kilometri distanță. Era așa de departe, că nu reușisem să-l văd de pe acoperișul Școlii.

Două benzi asfaltate, cu câte un șanț adânc de o parte și de alta, care șerpuiau prin pădure și câmpurile care se

întindeau din loc în loc. Drumul se unea cu autostrada chiar la nord de orașul spre care alergau mereu vârcolacii. Acolo aș putea să-mi cumpăr o hartă și...

Și pe urmă? Nu cunoști pe nimeni acolo și orice persoană pe care o vei contacta va fi pusă sub semnul întrebării. Dacă August făcea parte din Ordin, poate că și alți prieteni de-ai tatălui meu făceau parte. Și dacă el a dispărut, cine-ți spune că nu vor face la fel și ceilalți imediat ce le ceri ajutorul?

Mă durea capul de atâta concentrare. Dar pasul esențial, primul pe care trebuia să-l fac, era să *plec* de aici. De îndată ce mă puneam în mișcare, le dădeam eu de cap și celorlalte probleme.

Graves și Christophe îmi subliniaseră amândoi că le era mai ușor vampirilor să mă omoare în afară Școlilor, chiar dacă era o școală mică.

Dar mai întâi trebuiau să mă găsească.

M-am ridicat în picioare și am lăsat geanta pe pat. Cu ce te îmbraci când fugi ca să-ți salvezi pielea? Pui mai multe bluze pe tine, bocanci, căci de picioare depinde viața ta și tenișii sunt prea subțiri. Și neapărat trebuie să ai ceva de lână. Cămașa lui Graves dispăruse la spălătorie. Mă încercă o senzație ciudată când m-am gândit la ea.

Mă simțeam de parcă doar ce m-aș fi trezit dintr-un somn lung, iarna, și nu mă puteam opri din tremurat.

CAPITOLUL 19

Se întunecă devreme. Dinspre nord-est veneau nori negri. Cerul deveni de culoarea oțelului, cu tentă indigo, și se auzi tunând în depărtare. Nu era ceață, ceea ce mi se păru bizar. Eram obișnuită ca tot locul să fie învăluit în ceață, ca într-un nor de vată. Acum părea ciudat de golaș și nu-mi plăcea.

Nici norii nu-mi plăceau. Nu arătau normal, ci păreau niște pături groase și negre care se lăsau din ce în ce mai jos până când păreau că apasă, într-un fel ciudat, pe vârfurile copacilor. Îmi aduceau aminte de întinderea cenușie, de culoarea fierului, din Dakota, în ziua în care mă trezisem față în față cu Sergej.

O vreme neobișnuită. Vreme de vampiri.

Eram în dreptul ferestrei, jucându-mă cu medalionul și uitându-mă cum umbrele înghit grădina uscată de sub mine. Școala se trezea. Se auzi un bâzâit subliminal în liniștea aparentă. Era la fel ca în celelalte seri. Doar că acum mi-era frig chiar dacă aveam trei pulovere pe mine, blugi și o pereche de bocanci aproape noi. Mi-am pus geanta pe după umăr, peste piept. După ce am stat puțin pe gânduri, am băgat cuțitul cu arc în buzunarul stâng de la spate. Acum dacă-mi

mai și aminteam să-l scot — cuțitul sau pistolul — când încerca cineva să mă omoare, eram chiar pregătită.

Am reluat planul în minte. Cobor scările când sună de intrare la prima oră, străbat coridoarele și ies afară în noapte. Acum era șansa mea.

Am mai aruncat o ultimă privire în cameră, de la mormanul de rufe pe care le aruncasem în fața dulapului până la patul răvășit. Deveneam dezordonată și nu mai aveam grijă de spațiul în care locuiam. M-aș fi ales cu un alt Discurs de-al tatei dacă ar fi văzut ce era în camera mea.

Doamne! Îmi lipseau până și discursurile lui despre *Cum să faci curățenie ca să găsești ce-ți trebuie când ești în criză de timp, Dru, că așa reușești să-ți salvezi pielea.*

Senzația de singurătate mă copleși și mă făcu să simt în gură gust de acid. M-am oprit lângă ușă, am închis ochii și am ciulit urechile, relaxându-mă, desfăcând ghemul pe care mă învățase bunica să-l fac în mintea mea și în care să mă retrag cu toată ființa. Încleștarea aceasta e necesară dacă nu vrei să te trezești spunând ce nu trebuie sau să spui oamenilor ce gândesc. Și-n plus, e greu să te concentrezi la treburile tale dacă ești ocupat să le asculți gândurile celorlalți, așa cum îmi repeta bunica întruna.

Bunica spunea că e foarte important să te concentrezi la ce ai de făcut. Mă întrebam ce ar înțelege ea din toată povestea asta și mi se făcu atât de dor de ea, că mi se puse un nod în gât.

Se simțea pregnant o *prezență* pe hol, dincolo de ușa mea. Acum îmi doream din tot sufletul să escaladez din nou fereastra, dar gândul de a face mișcarea când era aproape întuneric afară îmi făcu genunchii să se cam înmoaie. O dată fusese de ajuns. În plus, ideea era să ies de aici înainte ca situația să fie urgentă.

Am stat locului, respirând încet. Prezența se îndepărtă încet, chiar când sună soneria. Se auzi clinchetul ei dulce răsunând pe coridoare și pătrunzând înăbușit la mine în cameră. Era timpul pentru micul dejun. Sau pentru cină, cum voiai să-i spui. Băieții probabil că acum se scoală, se îmbracă și merg la cantină.

Am tras adânc aer în piept, am răsucit clanța și am ieșit pe hol. Toată clădirea clocotea înăbușit. Mi se părea mie sau se simțea o notă ciudată în tumultul din clădire, ceva febril?

Ți se pare ție, Dru. Concentrează-te la ce vezi în fața ochilor.

Și totuși am ezitat. Și cu Graves cum rămânea?

Cu cât ești mai departe de el, cu atât e probabil mai în siguranță. Vârcolacii or să aibă grijă de el. Însă pentru tine n-ar mișca un deget să te ajute, așa că tai-o de aici mai repede!

Ușa se închise cu un clic în spatele meu. Am făcut doi pași și am încremenit din nou, căci se auzi un alt sunet în aer.

Era soneria care anunța Restricția, și tonurile ei înalte și puternice străpungeau liniștea ca un cuțit care intră în unt. Mi-am dat seama că nici de data asta nu era un exercițiu. Senzația de pericol mă învălui din cap până în picioare, înțepându-mă cu gheare mici de diamant.

Școala inspiră adânc făcându-și curaj, iar când soneria se opri, am luat-o din loc strângând din dinți și încleștând pumnii.

Acum era cea mai bună șansă să fug.

• • •

Chiar și planurile cele mai bine ticluite au scăpări. Planul meu de toată frumusețea era să cobor la parter și să ajung la coridoarele care se intersectează, unde puteam să o iau brusc la dreapta și să ies într-o galerie cu uși de o parte și de alta. Jumătate din uși duceau spre o curte, în grădină;

celelalte se deschideau spre un loc de joacă lăsat în paragină, cu leagăne mâncate de rugină și terenuri pentru joacă. De aici puteam să ajung la o pădurice de arbuști și odată ajunsă acolo...

Oricum, n-am ajuns până acolo. Am cotit la dreapta și imediat a început să-mi răsune în cap un zgomot de pași care se apropiau de mine. Cineva alerga prea apăsat pentru un om. M-am întors, am dat din nou colțul și am ajuns în holul de unde doar ce ieșisem și am căutat din ochi o ascunzătoare.

Nu era nimic. Mocheta de pe jos, lumini industriale și pereții goi. De o parte și de alta, săli de clasă încuiate, goale. Celelalte coridoare coborau spre cantină și spre două debarale ale îngrijitorilor.

Debarale. Perfect! Una din ele era încuiată. Cealaltă, nu. M-am năpustit înăuntru, am tras ușa și m-am ghemuit în beznă. M-am lovit cu șoldul de ceva metalic, am întins mâna și l-am ținut să nu cadă. Era o găleată de metal. Am suspinat sperând că cel care era pe urmele mele făcea destul zgomot cât să nu mă audă pe mine.

Persoana alerga în pași cadențați și se auzeau sunete puternice, metalice, ca niște prăjini de fier care lovesc pământul înghețat. Gustul de sânge, rugină și portocale de ceară îmi explodă pe limbă, aducând cu el miros de putregai și locurile acelea ciudate din cerul gurii se deschiseră ca niște flori. Dinții mă dureau cumplit, până și când îi atingeam cu limba sau cu buzele. Furnicături reci îmi trecură prin mâini și picioare.

Pașii se auzeau mai rapizi și m-am cutremurat când i-am auzit răsunând pe scara în spirală care urca în turn.

Secretul se aflase. Acum știau că eram aici. Se aflase fie de la un vampir rănit care scăpase cu viață ultima dată și îi spusese lui Sergej, fie trădătorul reușise să-i spună că eram

aici, închisă într-o cameră micuță și albastră, ca un meniu învelit în folie de aluminiu.

Măiculiță! Eu... Doamne Dumnezeule! Acum tremuram din tot corpul. Dârdâiam bine de tot. Am simțit ceva îndoindu-se în mâna stângă, chestia metalică peste care dădusem când mă ghemuisem pe vine și care scoase un sunet ciudat când se curbă.

Urcă la tine în cameră! îmi răsuna vocea tatălui meu în cap, nemiloasă. *Mișcă-ți fundul, fato!*

M-am strecurat din debara cu picioare tremurânde, ca niște tăieței, și am închis ușa cât de încet am putut. Am ieșit în hol, mergând cât de repede îmi permiteau mușchii, care protestau. Îmi doream cu toată ființa să mă întorc în debara și să mă chircesc în întuneric și să aștept să mă găsească cineva.

Așa vorbește o fricoasă, Dru. Dă-i drumul!

Am mers de-a lungul holului și am luat-o la dreapta. Atunci mi s-a oferit șansa de a pune în aplicare următoarea parte a planului și n-am stat pe gânduri. M-am mișcat mult mai repede decât ar fi fost firesc. Bocancii mei scârțâiră ciudat pe mochetă când am rupt-o la fugă spre galerie. Acum întunericul apăsa la ferestre și la geamul ușii. Uitasem că acum eram perfect vizibilă pentru oricine s-ar fi uitat de afară înăuntru.

La naiba! Fir-ar să fie! Acum n-aveam ce să mai fac, ci doar să mă duc întinsă spre ușa pe care o alesesem și să sper că nu mă vede nimeni. Poate că sunt toți prea ocupați cu...

O zdruncinătură imensă zgâlțâi totul în jur. Veșmântul Școlii se văluri ca un cearșaf pe care îl scuturi bine și geamul se sparse cu un clinchet sonor, urmat de o rafală de zăpadă cristalină. Pur și simplu mă trânti la pământ, aruncându-mă într-o parte, direct în peretele de piatră. Umărul mă săgetă de durere, și am căzut grămadă, ceea ce nu era rău. Căci

atunci se porni și țipătul și m-am îngrămădit în perete, acoperindu-mi capul cu mâinile, încercând să nu-l aud. Nu se mai oprea, zgâriindu-mi creierul, fără a face pauză să tragă aer în piept. Mi-am pus mâinile la urechi, dar degeaba. Am început și eu să țip. Sentimentul de ură explodă în mine, iar frica și durerea aprindeau artificii luminoase, care îmi străbăteau din loc în loc harta sistemului nervos.

Era o luptă să mă strâng ghem în mine. Un firicel cald mi se scurse din nas și îmi mângâie buza de sus cu un deget umed. Am dat cu limba fără să mă gândesc și un gust de cupru cald îmi învălui limba, pătrunse mai adânc și îmi trezi foamea.

Mă dureau dinții. Era o durere vie și pătrunzătoare. Două ace îmi atinseră buza de jos și m-am ridicat în patru labe, târându-mă.

Afară! Ieși afară!

Foamea de sânge mă făcu să-mi ia gâtul foc, dar nu mai lăsă țipătul să-mi pătrundă în creier și îmi dădu șansa să mă adun din nou în mine. Ura pură care se simțea în sunetul acela îmi sfâșie pielea, frecându-se de ea ca o perie de sârmă. Cioburile de geam spart se împrăștiară pe jos. M-am ridicat rapid în picioare, împleticindu-mă, când aerul rece năvăli pe hol, șuierând.

M-am repezit în ușă de-a valma și am plonjat într-o baie de aer rece ca gheața. Era o noapte limpede și rece și stelele se iveau pe cer ca niște diamante mici și dure care nu reușeau să facă destulă lumină. Am luat-o la fugă spre locul de joacă cât m-au ținut picioarele. Leagănele care încă mai funcționau se mișcară ușor, înainte și înapoi, și tălpile bocancilor se loviră de betonul crăpat.

Țipătul din urma mea se curmă și un alt strigăt strident sfâșie aerul din cealaltă parte a Școlii. Atunci mi-am dat

seama că era prea multă lumină, căci era noapte, şi când am aruncat o privire peste umăr, am aflat din ce cauză.

Şcoala ardea. N-ai crede că are ce să ardă prea mult într-o clădire de piatră, dar flăcările portocalii şi umede, cu firişoare albăstrui în mijloc, se ridicau şi se târau prin turnuleţe, ieşeau lucind pe geamurile sparte şi făceau întunericul să pâlpâie. Era ceva în neregulă cu flăcările alea şi felul cum trosneau, cu ură, îmi spunea ce voiam să ştiu — că aici era mână de *nosferatu*. Flăcările nu erau fireşti, aşa cum nici vampirii nu sunt.

Focul prinse nuanţa obişnuită de portocaliu fără firişoare albastre pe margini. Dar nici asta nu-l făcu să pară mai puţin ciudat.

Uau! Mă holbam cu gura căscată. *Dacă focul ajunge în bibliotecă, adio şanse să studiezi ceva! Dumnezeule mare!* Altă bubuitură zgudui clădirea şi se auziră din nou ţipete. De data asta erau nişte voci tinere, de om. Cel puţin majoritatea. Umane la bază, deşi acoperite de mârâituri.

Oh, nu! M-am oprit brusc. *Oh, la naiba! Nu se poate! Fir-ar să fie! Nu, nu, nu!*

Înăuntru erau nişte puşti. Îi *cunoşteam*. Cody, Lunganul, Dibs şi...

Şi, Dumnezeule mare, Graves era înăuntru, în clădirea cuprinsă de flăcări.

Nu te abate de la plan, Dru. E un plan bun, şi o să te ajute să rămâi în viaţă.

Am rămas locului câteva clipe. Simţeam că înnebunesc de atâta nehotărâre, în timp ce înţepăturile din buza inferioară prindeau din ce în ce mai multă forţă. Jumătate din mine tânjea să se repeadă spre tufişurile de la marginea terenului de joacă. Cealaltă jumătate îmi spunea pe un ton categoric să mă răsucesc pe călcâie şi să scormonesc peste

tot până îl găsesc pe Graves. Aveam un pistol, un încărcător de rezervă și un cuțit. Trebuia să fie de ajuns.

Dar...

Dar nimic! De data asta era bunica cea care vorbea, și vocea ei se auzea tare și clar. *Mișcă-ți fundul aici și găsește-l pe băiatul ăla! El nu te-ar părăsi niciodată!*

Da, știu că nu m-ar părăsi. Știam că n-ar face asta. Dar oare eu nu asta plănuisem să-i fac?

Dar te-a părăsit deja. Se joacă tot timpul cu prietenii lui voioși și lățoși. Ia-o din loc, Dru!

Cele două voci se luptau care să mă convingă și habar n-aveam cine avea să învingă. Dar corpul meu tâmpit se întoarse singur și începu să alerge direct spre clădirea în flăcări, iar asta însemna moarte sigură.

Chiar nu știu de ce a făcut asta.

CAPITOLUL 20

Am străbătut coridorul în fugă. *Probabil că e în dormitor sau la cantină, nu s-a făcut încă ora de mers la cursuri. Deci dacă s-au...*

Se mai auzi un sunet puternic, ca şi cum ceva s-ar fi despicat în două. Doamne! Oare au adus dinamită supranaturală ca să distrugă toată clădirea? O flacără albăstruie căzu pe pământ la mai puţin de un metru de mine. Şuiera ca un şarpe cu clopoţei. Am sărit înapoi şi mi-am dat seama că nu mai tremuram. Eram prea ocupată şi acum era prea cald. Îmi izvorau broboneie de sudoare pe spate şi la subsuori. Parcă stăteam în faţa unui cuptor. Căldura radia în toate direcţiile. Medalionul mamei se simţea ca o bucată de gheaţă pe piele.

Am reuşit să dau colţul clădirii, am sărit peste alte resturi care ardeau şuierând şi am decis că poate nu trebuia să alerg chiar pe lângă perete. Pe peluza mare din faţa casei se vedeau siluete curgând ca cerneala udă, iar aleea lată şi circulară era pictată cu umbre şerpuitoare şi lumină portocalie nefirească. Leii de beton care vegheau intrarea spre alee păreau că se mişcă, ridicând capul şi dezvelindu-şi dinţii când m-am oprit din alergare derapând. Călcâiele

mi se înfipseră în pământ și am rămas holbându-mă cu gura deschisă.

Ce vedeam în fața mea era deja un câmp de război.

Întinderea circulară pavată colcăia de siluete subțiri și păroase. Vârcolacii săreau și dădeau roată. Din mulțime se desprindeau echipe întregi care se adunau ciorchine, niște siluete negre cu ochi strălucitori și viteză neomenească. Erau și *djamphiri*, care formau o linie de apărare în fața treptelor masive pe care le urcasem anevoie în ziua când sosisem aici. Unul dintre ei avea niște cuțite lungi și subțiri, care nu luceau în lumină.

Altul avea și săbiile de lemn, malaika. Era Blondinul, și buclele îi scânteiară în lumina care pâlpâia când ridică bărbia și strigă ceva. *Djamphirii* se foiau.

Genunchii mi se înmuiară. Nu-l vedeam pe Graves. O clipă m-am împleticit amețită. O nouă explozie zgudui aerul și vântul își schimbă direcția. Un fum gros plutea deasupra spațiului deschis, strecurându-se printre siluetele nemișcate și cele în mișcare ca niște degete cotrobăitoare.

Vârcolacii făceau loc, retrăgându-se înapoi, și *djamphirii* din linia de apărare strânseră puțin rândurile. Era o imagine confuză, totul se mișca atât de repede și am ezitat, neștiind ce trebuia să fac.

Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre sarcinile pe care le aveam într-o luptă organizată.

Încă stăteam locului ca o idioată, holbându-mă la haosul din jurul meu, când alt urlet nepământean spintecă întunericul din spatele meu. O pală de vânt îmi atinse ceafa, chiar sub coada împletită, și m-am rotit, aruncându-mă într-o parte, la pământ. Lumea încetini din nou și de data asta am simțit mușchiul din creier contractându-se ca să încastreze totul în plexiglas. Mă duru puțin, ca atunci când ai făcut o întindere și nu te-ai menajat destul ca să aibă timp să se vindece.

Vârcolacul era deasupra mea, suspendat în aer, și lumina focului îi lucea în dunga albă care îi străbătea o parte a capului. Am scos tot aerul din mine și m-am rostogolit, simțind pietrișul cum îmi zgârie spatele prin pulover. Lumina focului se contorsionă ciudat, refractându-se în jurul lui, iar animalul ateriză în patru labe exact când mi-am dat seama că nu eu eram ținta lui.

Oh, la naiba! N-am știut cum să mă ridic mai repede în picioare, bâjbâind cu mâna dreaptă după clapa genții. Era timpul să scot pistolul, căci toți cei care se luptau în fața școlii ne văzuseră.

Ash se ghemui în fața mea mârâind și arătându-și dinții. Dâre de bale i se scurseră din gură când clămpăni de două ori, clănțănind din dinții albi. Am scos un sunet înăbușit. Picioarele aproape că mi s-au împleticit când am dat înapoi cu viteză.

El clămpăni din nou și lucirea turbată din ochii lui semăna cu focul nepământean. O nouă explozie zgudui școala și peretele cel mai apropiat de mine începu să se dărâme. Zgomotul era feroce și Ash se năpusti câțiva pași înainte.

Am țipat sugrumat din nou și m-am dat înapoi, dar mi-am dat seama că nu voia să mă atace. Doar clămpănea spre mine, ca un câine ciobănesc.

Mă *mâna*. Și când am aruncat o privire în sus, am înțeles de ce.

Pentru că toți vampirii care încercaseră să intre în școală se uitau la mine. Lumina focului cădea peste ei și îi făcea să pară ciudat de inerți. Siluete de vârcolaci se rostogoleau în aer și *djamphirii* de pe trepte — l-am văzut pe Kruger, cu gura căscată — toți se holbau la mine cu chipuri pe care se citea groaza în diverse ipostaze.

— *Svetosssssssssha!*

Strigătul fu purtat de vânt și fețele lor se schimonosiră în caricaturi ale urii, cu dinții ascuțiți.

— *Svetosssssssssha!*

Oh, la naiba!

Nosferatu o zbughi învârtindu-se, alergând spre mine cu o viteză amețitoare. Ash sări din nou, disperat, și dunga lui albă de pe cap i se văzu în ceață, din viteză, ca un artificiu fluturat în aer. Mă scoase din starea de șoc și m-am rotit. Coada îmi zbură în semicerc. Am rupt-o la fugă din nou, după colțul școlii în flăcări.

Nu aveam să reușesc, îmi dădeam și eu seama. Era destul de clar acum de ce atacau școala. Și iată-mă din nou alergând să-mi scap pielea.

Chiar înainte să dau colțul, am auzit niște țipete în spatele meu — cel al vârcolacilor, sfredelitor, care-ți dădea fiori, urletul prelung și pătrunzător al *djamphirilor*, și țipătul straniu și letal al vampirilor, care-ți pătrundea în creier ca niște așchii de cristal. Alcătuiau un trio de voci ciudat, și dacă ai fi înregistrat sunetul, ai fi putut să faci inima cuiva să se oprească doar dacă îl dădeai destul de tare. Medalionul ricoșă de stern, prins sub pulover. Era atât de rece că mă ardea pe piele.

Dinții îmi deveniră sensibili și, dacă aș fi avut destul suflu în mine, aș fi țipat și eu. Dar nu era timp pentru așa ceva, căci pașii din spatele meu făceau pământul să se cutremure. Așa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Nu era o idee prea bună, dar era tot ce aveam.

Am alergat pe lângă zidul lateral al școlii, încleștând și descleștând pumnii, cu geanta care mi se lovea de șold. Cum am văzut profilându-se coridorul în fața mea, am scobit cea mai mare gaură din zid pe care am găsit-o, mi-am luat inima-n dinți și m-am aruncat înainte în flăcările nefirești.

• • •

Totul era cuprins de flăcări. Fumul era sufocant. Am ajuns la capătul holului și m-am pus în patru labe, mergând târâș. Nu vedeam nimic clar. Cioburile scânteiau strivite sub genunchii mei protejați de blugi și speram că n-o să-mi julesc mâinile. Simțeam în gură gust de ceară și portocale putrede. Am scuipat și am auzit un sfârâit. Căldura dinăuntru era ca uleiul. Pielea mea lucea și simțeam că mă strânge. Focul deveni și mai ciudat — apărură firișoare albastre în mijlocul flăcărilor portocalii și se târau pe perete ca niște vene, emanând o căldură ca de cuptor. Însă un cerc portocaliu se mișca odată cu mine, iar firișoarele albastre dispăreau pe măsură ce flăcările se apropiau de mine.

În spatele meu se auzeau țipete. Dacă n-ai auzit niciodată un vampir care-și dă ultima suflare în luptă, poți să te consideri norocos. Nu țipă așa cum se țipă de obicei, ci sunetul îți pătrunde în creier, ricoșând de interiorul craniului și cuibărindu-se în mintea ta până când îți vine să urli, până când lumea își dezvăluie ce ține ascuns sub văl și simți lucrurile urâte care zac sub conștiința noastră. Alergam în patru labe prin coridorul cuprins de flăcări, iar mocheta se topea sub mine și mi se lipea de degete până când am zbughit-o pe o altă ușă spartă, care dădea spre grădina din curte. Instinctul mă împinsese, un curent de aer mai rece trăgându-mă afară.

Tușind și icnind m-am repezit spre mijlocul grădinii. Fumul erupea de peste tot. Bucățile cuprinse de flăcări cădeau ca niște meteoriți, zdrobindu-se de pământ.

Dru, să știi că n-ai avut o idee prea bună. Era cât pe ce să cad în nas pe poteca de pietriș și am aruncat o privire îngrozită peste umăr. În spatele meu se vedea un zid de văpăi

portocalii şi fum negru, dar niciun vampir deocamdată. Bocetul lor se îmbibase în aer şi alimenta flăcările. Era ură pură, aprinsă şi agonizând, exact ca Şcoala. Am încercat din nou să nu mai aud zgomotul, dar n-am reuşit. Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-am înecat, şi am încercat din nou în timp ce mă târam.

Tufişurile ardeau şi aici. Am reuşit să ajung în mijlocul curţii — unde erau băncuţe de piatră cu stinghii de lemn. Vopseaua de pe lemn fumega. M-am făcut cât am putut de mică, mi-am adus genunchii la piept şi m-am rezemat de picioarele unei bănci. Am scormonit în geantă şi am scos pistolul. Lacrimile care mi se rostogoleau pe obraji nu erau de frică sau durere, ci din cauza fumului care mă învăluia, ca nişte degete groase şi unsuroase care îmi apăsau îndărătul ochilor. Am avut un acces de tuse, care mă zgudui bine de tot.

Crezusem că puteam să trec prin galerie şi poate să găsesc o parte din şcoală unde să nu fi ajuns flăcările şi unde puteam să mă ascund. Acum eram prinsă în capcană. Vampirii nu puteau să ajungă aici după mine, dar focul putea să le facă acest serviciu. Şi totuşi, preferam să fiu arsă de vie decât să fiu sfâşiată de vampiri.

Sau nu? Mi-era din ce în ce mai greu să respir. M-am aplecat şi mai mult, încercând să găsesc aer respirabil mai aproape de pământ. Medalionul era încă ciudat de rece şi zbârnâia pe pieptul meu. Din pulover îmi ieşeau aburi şi nici vopseaua fumegândă de pe bancă nu mă ajuta prea mult, adăugând o notă înţepătoare aburilor denşi. O tufă de trandafiri care părea moartă fu cuprinsă de flăcări într-un colţ al grădinii.

Uau! Mă holbam la crenguţele subţiri cu spini care acum prinseseră viaţă, cu flori portocalii mişcătoare care pârâiau

și fâsâiau. Pistolul își plecă țeava. Totul era un zid de flăcări și începea să mă ia cu leșin.

— DRUUUUUUUUUU! se auzi un urlet prelung.

Nu am recunoscut vocea care făcu să se cutremure flăcările din jur. Tușeam constant, înecându-mă cu fum. Totul se vedea ca prin ceață. Firișoarele albastre care se strecurau prin grădină se apropiau tot mai mult de cercul portocaliu din jurul meu. Banca devenea îngrozitor de fierbinte, și am avut deodată o viziune cumplită a pistolului care îmi explodează în mână. Se putea întâmpla asta dacă se încălzea prea mult. Așa îmi spusese tata.

Să știi că n-ai fost deloc inspirată, Dru! mi-am spus chiar înainte să mă rostogolesc într-o parte și să încleștez degetele pe armă. O pată neagră se dilată în mijlocul flăcărilor.

— DRUUUUU!

Am tușit din nou ca să-mi curăț plămânii. Nu mai era deloc aer, doar fum. Mi se încețoșă privirea.

Cineva înjura de mama focului. Cel puțin, așa mi se părea, dar cuvintele erau înlănțuite ciudat. Păreau într-o limbă străină. Am simțit niște degete care mi se înfig în umăr și pe cineva care mă trage în sus. Am încercat să mă opun. Nici nu mai aveam putere să țin strâns pistolul. Mă apăsa ceva pe obraz, bucăți mici și tari de turbă și ceva mai moale. Apoi, mișcare. Lumea îmi fugi de sub picioare.

Am căzut. Tot corpul mi se zdruncină. Se auzi zgomot de sticlă spartă și un răcnet de animal. Ardeam și simțeam cum se lua pielea de pe carnea crocantă înainte să dăm buzna într-un loc unde aerul era mai rece și ne-am rostogolit la pământ. Aburul se ridica în valuri cu un șuierat și un țipăt de durere. Apoi haosul continuă.

— *Adu odată oxigenul ăla nenorocit!* țipă cineva.

Niște mâini mă înșfăcară și eu mă zbăteam tușind și icnind în timp ce loveam cu pumnii și picioarele.

— *Potolește-te!* se mai auzi un țipăt, pe care de data asta l-am recunoscut. *La naiba, Dru, vrem să te ajutăm.*

Graves? Am încercat să-i rostesc numele, m-am înecat și am încercat din nou. Încă nu vedeam bine. Pielea încă îmi ardea și am început să mă zbat din nou, azvârlindu-mi mâinile și picioarele în timp ce încercam să respir. Asta a fost ultima mea reprezentație. Nu mai opuneam niciun pic de rezistență.

Ceva umed și rece mă ștergea pe față. Era plăcut.

Iar am început să tușesc. M-au întors pe o parte, m-am înecat cu o masă densă de mucus fierbinte și am scuipat. Cineva mă prinse de cap, am simțit că îmi bagă ceva în nas și un potop de ceva rece îmi lovi plămânii fierbinți.

M-am prăbușit din nou pe pământul rece și tare. Simțeam firele de iarbă cum mă înțeapă în palmă. Mâinile și picioarele mele refuzau să funcționeze cum trebuie. Cineva mă luă în brațe și am clipit. Parcă aveam nisip în ochi, dar s-a curățat sub șiroaiele de lacrimi.

— Dumnezeule! șopti Graves cu glas pierit.

Altcineva tușea și înjura. Se auziră o bubuitură și un mârâit.

— Lasă-l în pace, el a scos-o afară. Lasă-l în pace!

Ultimele trei cuvinte fură rostite pe același ton tunător și zgomotul scăzu în intensitate. Acum nu se mai auzea decât mugetul focului.

— Mă ocup eu de oxigen, l-am auzit pe Dibs spunând. Dă concentrație maximă. E aproape cianotică.

— N-am mai văzut până acum o Aruncătoare de foc. Am crezut că au murit de o grămadă de ani.

Cineva tuși din piept.

— Uite că au găsit una.

Era Lunganul. De-abia i-am mai recunoscut vocea fără tonul sarcastic.

— Presupun că n-au avut încotro, cu o *svetocha* aici. Doamne!

— Îmi stai în drum.

Dibs nu mai avea tonul plângăcios și speriat; acum vocea lui era calmă, ca a unui profesionist.

— Dă-mi-l mie, tu nu ești paramedic.

— Poți să o cari în brațe?

După voce, Lunganul părea stors de vlagă.

— Or să se întoarcă de îndată ce-și formează iar grupele.

— O car eu, răspunse Graves pe un ton care nu accepta nicio împotrivire. Te simți bine?

— Am avut și zile mai bune.

Lunganul tuși stins.

— O să supraviețuiesc. Hai!

— Și el? întrebă altcineva. E de-al lor.

— Adu-l aici, spuse Graves prompt.

Părea că se obișnuise cu întrebările și răspunsurile.

— Or să-l omoare dacă-l lăsăm aici. Să mergem!

Am fost luată pe sus. Eram prea ocupată să respir ca să mă sinchisesc. Aerul rece ca o binecuvântare îmi atingea obrajii murdari de funingine, și picioarele mele atingeau inerte pământul. Clipeam întruna, sperând că avea să-mi revină vederea. Lumea întreagă părea neagră, cu pete gri. Capul mi se clătina ca al unui bețiv.

— A pățit ceva?

O voce răgușită, pe care ar fi trebuit s-o recunosc.

— Spune!

M-am înecat și am scuipat din nou flegmă murdară, care căzu vâscos, împroșcând pământul. *Pfui! Scârbos.* Simfonia durerilor care-mi străbăteau corpul mai urcă cu o notă. Era un cor de mușchi întinși și piele care încă mă mai ardea. Nu mai simțeam medalionul mamei pe piept și asta nu-mi dădu pace până când am dat să vomit din nou. Apoi n-am mai

avut timp să mă gândesc la asta până când senzația de greață mai dispăru puțin.

— E bine, n-are nimic. E probabil în stare de șoc.

Graves părea îngrijorat. Acum mă târau și mă împingeau. Mă sprijineam cu mâinile pe umerii altcuiva. Stăteam suspendată între ei ca o sperietoare de ciori.

— Cel puțin mai respiră.

— Lasă-mă să văd. Lasă-mă s-o văd.

Se auzi zgomot de pași târșâiți. Apoi se opriră și cineva scoase un sunet ascuțit, îndurerat. Urmă o atingere ușoară pe frunte. Mâna lui era aspră de praf. Apoi scoase un suspin întretăiat.

— Dumnezeule ceresc, *dziekuje*[1]. Mulțumesc.

— Putem să ne mișcăm mai repede?

Lunganul părea iritat.

— Nu-mi surâde deloc ideea să mă lupt din nou cu trupele de șoc ale vampirilor și cu vreo Aruncătoare de foc.

— Probabil că au organizat un cordon.

Vocea răgușită era atât de familiară — și totuși nu puteam să-mi dau seama a cui era.

— Avem apă?

Lunganul oftă, profund îndurerat.

— Dylan a luat-o spre vest. Merg repede și fac zgomot ca să distragă atenția de la noi. Să mergem.

Se auzi un clipocit.

— O să bei în timp ce alergăm. Poți să ții pasul cu noi?

— În ziua în care n-o să mai pot, o să predau armele.

Am reușit în sfârșit să-mi dau seama a cui era vocea răgușită și acră. Inima îmi sări în piept.

A trebuit să tușesc și să scuip din nou înainte să pot să spun cu o voce hârșâită:

---

[1] Îți mulțumesc (lb. poloneză).

— Christophe?

Cuvântul de-abia se auzi și îmi zgârie gâtul. *Te-ai întors.* Senzația intensă de ușurare se lupta cu faptul că nu mă simțeam deloc bine.

Persoana din dreapta care mă ținea se încordă puțin.

— Sunt aici, *milna.*

Tuși din nou din piept și se înecă.

— Tu respiră! Avem noi grijă de restul.

Pare destul de sigur.

— Trebuie să...

Buzele mele nu voiau să se miște cum trebuie. Creierul meu mi se blocase de tot. Aveam atât de multe să-i spun! Și atâtea întrebări să-i pun!

Dar se întorsese. Pentru mine.

— Mai târziu, *milna.* Mai târziu. Deocamdată concentrează-te să respiri.

Se auziră ramurile unui tufiș trosnind. Ne-am pus din nou în mișcare.

— Îngerul tău păzitor e aici, Dru. Nu te teme!

CAPITOLUL 21

Vederea îmi reveni treptat, cu intermitențe, și puțin mai târziu eram în stare să vorbesc. Chestia pe care mi-o băgaseră în nas era un tub transparent atașat la o butelie de oxigen, care atârna pe umărul lui Dibs. El mă sprijinea pe partea stângă. Graves stătea în dreapta mea, cu părul răvășit și haina pârlită. Avea sânge pe obrazul drept și ținea dinții strânși.

Inima mea era gata să explodeze. Brațul mi se încordă și el îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Hei, spuse el încet. Cum te simți, puștoaico?

Îmi simțeam gura plină de otravă. Am scuipat din nou și Dibs chicoti, scoțând un sunet pițigăiat. Se simțea că era agitat.

— De milioane, am reușit eu să bălmăjesc. Ce s-a întâmplat?

— A venit iadul pe pământ.

Graves nici nu se uita pe unde merge. Copacii ne înconjurau strâns și noaptea era ca un prosop de față ud peste ochi. Nu eram oarbă, era doar *întuneric*. Beznă, așa cum e la țară. Se auzeau mișcări furișe și ochii ca niște felinare din jurul meu îmi dădură de înțeles că eram în mijlocul unui grup de vârcolaci.

— Au intrat în școală. Era o femelă-vampir cu păr roșcat, care numai se uita la lucruri și ele explodau. Lunganul și Dylan...

— Nu te mai obosi, se auzi vocea aspră a lui Christophe. Încă nu suntem liberi.

— Christophe?

Trebuia să aflu.

— Unde ai fost? Am crezut...

— Prin jur. Acum nu mai vorbi.

Nu se obosi să mai îndulcească comanda, dar tonul lui se mai înmuie.

— Se pare că-ți face mare plăcere să faci cele mai periculoase lucruri posibile. Încearcă să te abții o zi, două, ce zici?

Încerc doar să rămân în viață, Christophe. Mersi. Îmi venea să-mi pun capul pe umărul lui Graves, dar m-am mulțumit să pun un picior în fața celuilalt. Mă clătinam, pășeam într-o parte. Oxigenul îmi crea o senzație de bine. Îmi mai răcorea gâtul care-mi ardea. Dinții nu mă mai dureau. Nu prea tare.

Capul îmi căzu în față. Am suspinat. Am tușit din nou, încercând să nu fac zgomot. Urmă o pauză. Toți vârcolacii se opriră deodată.

Un urlet se auzi în depărtare. *Un vampir.* Ura care se simțea în glasul lui îmi zgârie creierul și gustul de portocale de ceară îmi explodă în gură, acoperind gustul scârbos de până atunci. Mi-am dat seama că tremuram din nou. Nu aveam energia să mă fac ghem și să nu-l las să-mi pătrundă în urechi.

— Să-l ia naiba! spuse Christophe în șoaptă.

În cuvintele lui era o răceală care transforma întunericul în pericol.

— Fir-ar să fie!

Și din glasul Lunganului se desprindea aceeași senzație.

— Să ne grăbim, oameni buni!

— Ce s-a întâmplat? am îngăimat eu.

Graves doar dădu din cap. Mă strânse şi mai tare, de parcă voia să mă smulgă de lângă Dibs. Vârcolacul mic şi blond tremura şi el. Nu-mi dădeam seama dacă din cauza mea sau dacă era şi el la fel de speriat ca mine.

— Cineva doar ce şi-a dat suflarea. Să sperăm că a fost Aruncătoarea de foc — ea ar fi o ţintă de mare prioritate. Fără ea, *nosferatu* sunt doar periculoşi, nu invincibili, spuse Christophe în şoaptă. Tu concentrează-te să respiri, Dru. Mai avem o butelie de oxigen?

— Nu, asta e singura.

Lunganul se îndepărtă. Vârcolacii mergeau tiptil prin pădure, fără să facă zgomot. Ochii mei făceau lucruri ciudate. Reuşeau pentru o clipă să străpungă întunericul şi îmi arătau siluete mişcătoare, beţe şi textura coajei de copac. Dinţii îmi dădeau junghiuri când şi când; apoi se lăsa din nou întunericul în faţa mea.

Toate întrebările pe care nu puteam să le pun mi se învârteau în minte. Braţul meu drept se încordă pe umerii lui Graves.

— Am crezut că eşti înăuntru.

Vocea mea era dogită.

— Doamne Dumnezeule!

— Din cauza asta ai dat fuga într-o clădire în flăcări?

Părea şocat. Ca să vezi!

Am crezut că astfel vampirii or să-mi piardă urma. Era prea greu de explicat şi nu aveam destul suflu. Dar am încercat totuşi.

— Da, şi a mai fost şi...

— Taci din gură.

Christophe era o umbră şi mai neagră. Nu i se vedeau decât ochii albaştri care luceau ciudat. Majoritatea ochilor

vârcolacilor scânteiau stins. Ochii Lunganului erau de fapt galbeni și îmi dădeam seama când clipea Graves, pentru că lucirile verzi de lângă mine dispăreau o clipă și inima mi se oprea din nou.

Orice mișcare încetă brusc. Toți încremeniră. M-am sprijinit pe Graves. Mâna lui pe care o ținea cu degetele răsfirate peste coastele mele tăbăcite, pe partea stângă a corpului, se încordă doar puțin și degetele se întăriră. Am încercat să nu respir prea zgomotos. Recipientul cu oxigen scoase un sunet slab și m-am înfiorat. Eu și Dibs tremuram amândoi și am încleștat maxilarul, ca să nu îmi mai clănțăne dinții.

În jurul nostru se auzeau sunete slabe. Nu-mi dădeam seama dacă era cacofonia obișnuită de zgomote specifice pădurii noaptea — căci rareori e liniște la țară — sau dacă era *altceva*. Mă simțeam foarte mică și foarte fragedă și rozalie în mijlocul vârcolacilor.

— Ne trebuie o acoperire, bălmăji Lunganul.

Se aplecă spre silueta lui Christophe și am văzut cum se uitau unul la celălalt și ochii lor luceau.

— Cât de sleit ești?

Christophe clipi rar, cu subînțeles. Acum ochii îi luceau din nou și se fixară asupra mea.

— Și eu care credeam că voi duce muncă de lămurire cu tine!

Se văzu un gest care ar fi putut însemna că ridică din umeri.

— Nu vreau să mor. Și răspund de ei.

— Asta așa e.

Cuvintele erau tăioase.

— O să simt nevoia să beau.

Ultimele cuvinte căzură ca o piatră într-un bazin cu apă lucioasă și se evaporară. Toți vârcolacii traseră adânc aer în piept.

— Stai puțin.

Lui Graves părea să nu-i convină. Am încercat să-mi țin capul drept, dar căzu în față. Mi se desprinseră câteva bucle din coadă și-mi atârnau în fața ochilor.

— Despre ce e vorba aici?

Lunganul nici măcar nu se sinchisi să-l asculte.

— Nu poți să-l iei de la unul de-al meu. Așa că fie sunt eu, fie...

Se simți o mișcare alunecoasă. Graves inspiră adânc și Christophe se înființă deodată în fața mea.

— Dru, spuse el în șoaptă.

Acum glasul lui era mai mieros.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Am înghițit în sec. Îmi simțeam gâtul plin de acid afumat.

— Da. Sigur. Ce trebuie să fac?

Christophe se apropie de mine, dar nu atât de mult cât se apropiase înainte. Și totuși îi simțeam căldura.

— Dă-mi mâna.

— La naiba, nu!

Graves se mută de pe un picior pe altul, de parcă s-ar fi pregătit să mă tragă înapoi, departe de el.

Am rămas locului, înfigându-mi călcâiele în pământ.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să împrumut ceva de la tine. O să se întoarcă înapoi, îți promit. O să ne salveze pe toți.

Ochii lui albaștri se uitau într-ai mei lucind în întuneric. Mi se părea mie sau nu mai erau așa de reci ca înainte? Mirosea și el a fum, dar se simțea și un iz de plăcintă cu mere — mirodenii și bunătate. Doamne! După toate astea, el încă mai mirosea a patiserie!

— De data asta o să trebuiască să-mi dai cheile, Dru.

Pentru ceilalți, în afară de mine și Graves, probabil că spusele lui nu aveau sens. Refuzasem să mă încred în el odată și era cât pe ce să fiu pe meniul lui Sergej. Acum eram

în mijlocul pădurii cu vampirii pe urma noastră și o grămadă de pușți îngroziți în beznă.

Pușți care făcuseră tot ce putuseră să mă salveze. Pușți care ar fi fost la cantină sau s-ar fi pregătit pentru primul curs dacă n-aș fi fost eu.

Bravo ție, Dru! Reușești să-i bagi pe toți în belea!

Mi-am trecut limba peste buzele uscate și mânjite de funingine.

— Și asta o să-i ajute să scape de aici?

— O să ne ajute pe toți.

Christophe părea foarte sigur de ce zicea.

— Am nevoie doar de ceva de la tine.

Ce vrei, săbiile de lemn? Nu le-am luat cu mine, n-am putut să le car.

— Bine. Ce?

Aveam gâtul plin. Graves se foi din nou, dar eu am rămas unde eram.

Trebuia să aflu.

— Christophe?

Christophe încremeni.

— Ce e, *milna*?

— Unde ai fost?

Eram oare o momeală? Ce-ai făcut în tot timpul ăsta? Ai spus că o să pleci, dar te văd aici.

— Am făcut pregătiri ca să vin să-mi iau vrăbiuța.

Degetele lui se înfipseră mai adânc și îmi ridică mâna, cu palma în sus.

— Doar nu crezi că te-aș părăsi, nu?

I se văzură dinții scânteind sub felinarele ochilor și dintr-odată mi-am dat seama ce voia să facă. Îmi pică deodată fisa, și dacă n-aș fi fost așa de speriată, epuizată, singură și chinuită de dureri — și multe altele — era posibil

să fi încercat să dau înapoi. Graves mai scoase un sunet înfundat şi braţul lui se încordă când picioarele mi se muiară.

Şi Christophe îşi înfipse dinţii în încheietura mâinii mele, exact unde se simte pulsul radial. Mă simţeam de parcă nişte ţepuşe ruginite îmi străpungeau braţul, iar durerea se răspândea pe traseul nervilor şi exploda tocmai în cap. Mă cuprinse o senzaţie cumplită de *sfârşeală*.

Era dureros. V-a fost vreodată atât de rău, încât moartea să vi se pară o soluţie bună, căci face senzaţia neplăcută să *dispară*? Aţi simţit vreodată cum ceva dinăuntru — ceva ce n-aţi mai observat până atunci, ceva înrădăcinat adânc în piept — e sfâşiat bucăţică cu bucăţică? Ceva care opune rezistenţă cu încăpăţânare, ceva înfăşurat în jurul coastelor şi organelor interne şi care acum e sfâşiat?

M-am prăbuşit. Un val de răceală se întinse în jurul medalionului mamei, care era ţinut prizonier între piele şi haine.

Graves scânci şi mă susţinu.

— Dru, şopti el.

Senzaţia că ceva e tras afară din mine se făcu din nou simţită. De data asta se întindea până în creier. Era ca o mână osoasă care îşi înfigea cu putere ghearele în gâtul meu, urcând până în craniu, strivind între degete carnea fragedă a creierului. Amintirile se împrăştiau, prinse ca într-un vârtej, şi se scurgeau.

Graves mă ajuta să stau în picioare. Încercam să ţip, dar nu reuşeam. Corzile vocale îmi îngheţaseră. Totul îngheţase în mine. Un gând reuşi să scape de ghearele care scormoneau febril — *te rog nu te rog nu nu din nou te rog nu nu nu...*

Dar mai reuşi să iasă la suprafaţă o dată, şi de data asta era cel mai rău, pentru că degetele groaznice care săpau nu trăgeau de nimic fizic, ci râcâiau, se înfundau şi se răsuceau în *mine*. În acea parte din mine care nu era altceva decât eu, miezul invizibil al fiinţei mele.

Aș numi-o suflet, dar nu cred că se potrivește cuvântul. Dar ceva mai apropiat ca sens nici nu pot să găsesc.

Scormoneau, râcâiau, trăgeau, *sfâșiau* lucruri care nu se vedeau cu ochiul liber și care erau trase afară din mine. Apoi m-am trezit că țâșnește ceva din mine. Am dat capul pe spate și respirația mi se opri în gât. Graves mai scoase un sunet de groază și încercă să mă tragă deoparte.

Christophe își dădu capul pe spate, colții lui ieșiră din carnea mea și ceva fu înfășurat strâns în jurul încheieturii mele, sub degetele lui care mă țineau strâns de mână, aproape să mă învinețească. Dădu aerul afară din piept cutremurându-se. Graves încercă din nou să mă tragă. Brațul meu se întinse moale între ei, ca de plastilină. Umărul mă înjunghia, dar n-am putut să scot niciun sunet.

Irisurile albastre ca cerul de iarnă ale lui Christophe se întunecară și striuri negre asemănătoare cu colorantul alimentar introdus în apă șerpuiau în lumină. Încă mai luceau, chiar și mai intens, într-un fel ilogic.

— E dulce, șuieră el printre dinți și făcu o mișcare ciudată, ca o smucitură.

Lăsă bărbia în piept și degetele lui se strânseră și mai mult în jurul încheieturii mele, de parcă avea de gând să o facă din nou.

Îmi venea să țip, dar nu puteam. Nimic nu mergea. Corpul meu stătea moale, încremenit și apatic.

— Christophe.

Lunganul părea agitat.

— Ă, Christophe?

Lumea tremura pe o muchie de cuțit. Întunericul se adâncea prin cotloane. Capul îmi căzu și mai mult pe spate. Graves mă susținea, ținându-mă acum cu amândouă mâinile. Eram atât de obosită, că mi-era greu și să respir. Inspiram, expiram, inspiram, expiram și cutia toracică aproape

refuza să se ridice. Era aer în atmosferă, doar că era foarte greu să-l trag în piept. Simțeam însă cum atmosfera mă apasă, strivindu-mă.

— Doamne, șopti Graves. Ce i-ai făcut?

Se văzură din nou dinții lui Christophe lucind sub ochii întunecați.

— Am *împrumutat-o* puțin, câine.

Cuvintele care aveau duritatea obișnuită îmi râcâiră interiorul craniului cum râcâie racleta gheața de pe un parbriz. M-am înfiorat.

— Nu te teme! N-am de gând să las pe nimeni din ei să-și înfigă colții în *moj maly ptak*[1].

Durerea și senzația de sfârșeală se făceau simțite în fiecare nerv și mușchi din corp. În spatele nostru, un alt urlet care-ți dădea fiori reci se auzi în noapte.

— Trebuie să găsim un adăpost, spuse Lunganul pe un ton imperios. Și...

— Știu ce vă trebuie. Taci din gură!

Christophe îmi atinse fața, pășind mai aproape și mângâindu-mă cu buricele degetelor pe obrazul murdar. Am tresărit. Graves mă trase înapoi. Ce ciudat era că nu scotea niciun zgomot când pășea! În jurul nostru, pădurea scârțâia și ofta în întuneric. Mârâitul care stătea cât pe ce să iasă prin porii lui Graves îmi răsuna în creier.

Cei doi băieți erau față în față și am avut deodată certitudinea că ceva foarte rău urma să se petreacă. Clipa încremeni suspendată în aerul rece al nopții.

— Se apropie, șopti cineva.

Christophe râse. Era un râs amar, nu ca cel al lui Graves, sarcastic, ca un schelălăit.

---

[1] Vrăbiuța mea mică (lb. poloneză).

— Eu nu pe *voi* vă salvez, spuse el foarte încet. Pe *ea* o salvez, să nu uitați!

Se întoarse și dispăru pur și simplu. Aerul trosni ciudat, prăbușindu-se în locul unde stătuse el și unul dintre vârcolaci adulmecă adânc. Lunganul înjură în șoaptă. O umezeală densă și albă bolborosea în aer, ridicându-se din pământ, pe locul unde stătuse Christophe. Semăna cu niște degete vânoase și vâscoase și colacii de fum îmi atingeau picioarele.

Atingerea lor îmi făcu pielea de găină. Era exact aceeași ceață cleioasă în care își făcuseră apariția vampirii. *Stai așa! Ce-a făcut Christophe adineauri?*

— E ceață-sânge, spuse unul dintre ei. O să ne învăluie și el o să le vină de hac. Să mergem!

În acel moment, totul deveni de un gri ciudat, ca fumul. Dibs îl ajută pe Graves să mă urce în spatele lui, de parcă eram un copil mic care e luat în cârcă. Am încercat să spun că-mi pare rău, dar cuvintele nu voiau să iasă.

Au început să înainteze prin pădure. Totul se încețoșa în fața ochilor mei. Capul meu bâțâia pe umărul lui Graves și îl auzeam înjurând întruna în barbă. Golurile dinăuntrul meu de unde totul fusese sfâșiat în bucăți mă înjunghiară, apoi se potoliră, zvâcnind ca un dinte cariat. Era ca o durere de cap, doar că nu era localizată acolo, ci în locurile invizibile în care ființam eu și care nu erau conectate cu niciun mușchi sau os.

— Graves..., am șoptit cu nasul în umărul lui.

Apoi întunericul mă înghiți. Încă mă mai dureau toate dinăuntrul meu. Mă prăbușeam în gaura de unde fusese totul tras afară, acompaniată de voci anemice, care-ți dădeau fiori și care râdeau.

CAPITOLUL 22

Mi-am revenit în simțuri încet, treptat. La început, am văzut o lumină cenușie care pătrundea printre două crăpături orizontale. Un punct cald pe piept, ca răsuflarea cuiva. Voci — mai ales a lui Graves și a Lunganului.

— Lumina noastră tot nu s-a aprins?

Se simțea oarecum îngrijorare în glasul lor. Vârcolacul înalt nu părea prea bucuros.

— Lumina... Nu-mi vine să cred că te-a dus mintea să faci o astfel de metaforă.

Era vocea lui Graves, care părea obosit și trist. Mișcarea pe care o simțeam sub mine nu se opri. Vântul îmi mângâie părul. Pentru prima dată îmi mirosea și a altceva decât a fum. Frunze mocirlite, aer proaspăt, și izul de fier al aerului de dimineață sau de noapte târzie.

— N-am avut de ales. Dumnezeule!

Se auziră niște picioare care loveau pământul.

— OK, băieți! Hai să ne punem în mișcare!

Feliile orizontale de lumină se subțiară și dispărură. M-am cufundat din nou în beznă. Ceva înăuntrul meu era schimbat, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

Mă învălui un sunet asemănător cu foşnetul de pene. Am aşteptat să aud bufniţa, dar nu apăru. Bătea frenetic din aripi şi se auzeau bătăile înăbuşite ale unei inimi. Dungile orizontale de lumină se iviră din nou şi mi-am dat seama că erau pleoapele mele care se crăpau puţin pentru a lăsa lumina dimineţii să pătrundă înăuntru.

Voci răstite. Mă simţeam de parcă aş fi fost sfâşiată în bucăţi şi asamblată aiurea. Mâinile mele strângeau ceva şi mă sprijineam de un trunchi de copac. Picioarele îmi atârnau. Am tras brusc aer în piept. A fost o uşurare să constat că nu mai trebuia să mă lupt din răsputeri pentru o gură de aer. Cutia mea toracică se hotărâse să colaboreze şi aerul nu mai părea greu ca de plumb.

— Parcă i-a înghiţit pământul pe vampiri — asta dacă a mai lăsat Christophe vreunul în viaţă. Trebuie să ne mişcăm acum şi să ajungem într-un loc sigur.

— Unde, adică? Şi Lunganul e aproape mort. Nu putem să-l abandonăm.

— Nu tu comanzi. E de ajuns că o cărăm pe ea. Ai de gând să-l duci şi pe el în spate?

— Ia mai du-te-n mă-ta! Nu abandonăm pe nimeni!

Era vocea lui Graves, aşa cum nu-l mai auzisem niciodată. Furios şi hotărât — şi cu un mârâit în fundal. Părea că ştia ce spune, şi nu avea de gând să accepte să-i sufle nimeni în faţă.

Mi-am dat seama că aveam gura deschisă, uscată şi că mirosea de parcă aveam un hoit înăuntru. Am închis-o şi am încercat să fac o mişcare de probă. Lumina înceţoşată care îmi pătrundea pe sub pleoape deveni mai puternică.

— Scuteşte-mă! Pe cine crezi că păcăleşti? *Djamphirii* s-ar putea să creadă că o să ne comanzi, dar nu e aşa.

Se simţi mişcare. Am fost întoarsă într-o parte. Am scos fără să vreau un sunet anemic, de parcă eram prinsă într-un coşmar.

Ce chestie!

— Hai să ne lămurim cum stă treaba, spuse Graves în șoaptă.

Mârâitul se transformă într-un pârâit ascuțit, ca niște oase care se sfărâmă în pungi de plastic.

O, *Doamne!* Gândul se contura precis și limpede, și am simțit din nou o senzație de ușurare. Am simțit cum mi se strecoară în oase puțină căldură. Medalionul părea ciudat de greu sub maiou. Locurile dinăuntrul meu care fuseseră zdruncinate tremurau ca niște cruste. Deodată cu gândul veni și conștiința de sine. Existam.

Dru. Eu sunt Dru. Și el e Graves.

Viață, culoare și sunet, toate îmi năpădiră iar simțurile. Am deschis ochii și am descoperit că eram prăbușită peste Dibs, care se albise la față și avea ochii măriți. Se holba la luminișul care era plin de vârcolaci ghemuiți în diverse ipostaze. Unii dintre ei stăteau chiar întinși pe pământ. Ceața de un alb uleios fusese purtată de vânt și era acum compactă ca vata, între copaci, iar cântul păsărilor părea nesigur. Chiar mirosea a zori de zi — dacă ați fost vreodată afară când răsare soarele, știți ce vreau să zic. E aroma metalică a luminii soarelui care lovește atmosfera, momentul când toți au nevoie de o doză zdravănă de cafeină.

Graves și alt brunet erau singurii care stăteau în picioare în mijlocul luminișului. Mărgele de apă atingeau părul răvășit al lui Graves. Ceața era atât de deasă, încât părea că erai prizonier într-o bulă de săpun care înghițea toată lumea.

Silueta de la picioarele mele era Lunganul, întins cât era de lung. Fața, într-o parte, era năclăită de sânge uscat. Era o priveliște șocantă. Hainele îi fuseseră sfâșiate în bucăți și tot corpul îi era plin de sânge uscat de om — negru, încă fumegând și roșu. Nu părea să fie într-o formă prea bună. Era

alb ca varul la față. Cutia toracică i se ridica atunci când trăgea superficial aer în piept și respirația i se întretăia.

Graves se aplecă spre el. Celălalt băiat — zvelt, cu părul negru tuns scurt, cu ochii mari și negri, care aproape că ardeau de mânie — se dădu pe spate, de parcă ar fi fost lovit. Tensiunea vizibilă dintre ei clocotea ca aburul care se ridică din asfalt într-o zi toropitoare de vară.

— Nu te pune acum cu mine, omule!

Graves rosti fiecare cuvânt foarte clar și rar. Buzele i se mișcau când articulă cuvintele. N-avea încotro, căci maxilarul începuse să-și schimbe forma. Și totuși tonul poruncitor se auzi clar și limpede. Celălalt băiat se dădu și mai mult pe spate, sprijinindu-se pe călcâie, lăsând umerii în jos și bărbia în piept.

— O să murim cu toții, scânci celălalt puști, dar se muiase de tot. Nu ești pregătit.

— Pe *naiba*! rosti scurt Graves. M-am născut pregătit, cap sec. Dacă vrei să mă pui la încercare acum, n-ai decât, dar o să pierdem timp prețios. Dacă o să fim prinși, o să mori la fel ca noi toți. Așa că nu te mai purta ca un ticălos și mai *taci* naibii din gură!

Se lăsă tăcerea, la fel de tensionată ca timpul care se scurge între săritura de pe trambulină și impactul cu apa. M-am sprijinit pe Dibs și m-am uitat la Lungan. Avea ochii întredeschiși și luminițe mici se vedeau pe sub pleoape. Nu era nici urmă de iris sau pupilă, ci doar alb orb.

Ceva nu era în regulă. Lumea părea plată, ciudat bidimensionată. Am dat capul pe spate, încercând să aud ceva, orice, folosindu-mă de harul pe care-l aveam. Încercam să desfac ghemul în care mă retrăsesem cu toată ființa și să trimit tentacule mici care să sondeze lumea înconjurătoare.

Pulsul mi se acceleră. Îl simțeam în gât. Nu simțeam nimic.

Oprește-te! Ești doar obosită. Dumnezeu știa cât eram de obosită! Dar mă simțeam de parcă eram oarbă. Nu-mi dădusem seama până atunci cum se făcea simțit harul în spatele fiecărui gând, bolborosind și clocotind și arătându-mi miezul lucrurilor.

Dar acum dispăruse și eu mă simțeam ca oarbă. Uram sentimentul ăsta.

Am descoperit că puteam să mă țin pe picioare. Dibs încă mă ținea totuși. Îi simțeam pielea fierbinte. Mirosea a băiat normal, fără izul de blană rece și pericol.

Așa te simți când ești normal? M-am cutremurat. Copacii păreau morți. Ceața era plată. Și Graves, și restul...

Nu, stai așa! Graves arăta normal. Se holba la celălalt băiat, cu ochii lui verzi pătrunzători și roșu în obraji. Pliurile epicantice aproape invizibile dispărură de tot când chipul lui începu să semene mai mult cu al unui vultur decât cu cel al unui metis asiatic. În rest, arăta ca de obicei, doar că acum era puțin mai nespălat. Haina lui era pârlită și mânjită cu noroi într-o parte și părul răvășit în ultimul hal. Ceva fierbinte și tare îmi străbătu pieptul când celălalt tip brunet lăsă ochii în jos. Graves nu-și luă ochii de la el până când puștiul se ghemui pe vine, ca sub povara privirii lui verzi.

Parcă era un film color cu rezoluție proastă pe care îl văzusem la TV, noaptea târziu, într-un motel mic și ciudat de lângă un orășel din Texas, numit Zavalla. Era o emisiune specială despre natură, despre haitele de lupi unde spuneau cum aceștia cedează și renunță pentru ca cel care domină să-și păstreze poziția și pentru ca cel mai slab să nu fie omorât. Clămpăneau din dinți și mârâiau, iar faptul că omorau pe oricine ar fi vrut să urce puțin pe scara ierarhică era o logică evolutivă defectuoasă.

Am clipit. Ochii mi se lipiseră, plini de cruste. Şi Graves chiar arăta ca singura fiinţă tridimensională din jur. Chiar şi cu laţele din cap şi haina arsă, tot arăta...

Nu găsesc un cuvânt care să descrie cum arăta. Solid. Ceva care îţi dădea o senzaţie de confort. Ca şi cum el era singurul pilon din lume care ţinea totul în picioare. Am expirat cu buzele ţuguiate, străduindu-mă să nu gust fumul care se ridica în jurul meu sau duhoarea de pericol din aer. Şi mai era ceva — totul era inodor. Nu era pe cât de real şi autentic ar fi trebuit să fie.

Simţeam totuşi un punct cald pe piept care îmi aducea alinare.

— Bun, spuse Graves în cele din urmă, mai vrea cineva să mă scoată din sărite? Mai e cineva care crede că e *democraţie* aici?

Am înghiţit cu noduri. Gâtul meu scoase un sunet, dar nimeni nu-mi dădu atenţie. Graves îşi scosese umerii în faţă, stătea perfect drept, şi se întoarse uşor în cerc, uitându-se la toţi cei prezenţi.

— Suntem o *haită*.

Se opri după ce se roti în cerc complet şi îşi coborî privirea spre puştiul din faţa lui. Probabil că în altă parte scena ar fi părut ciudată, dar aici, în pădurea învăluită în ceaţă, părea ceva foarte firesc.

Nu chiar *normal*, ci firesc. Aici părea să fie locul lui Graves, împroşcat cu noroi şi pârlit, cu ochii arzând şi cu haina gata să pocnească pe umerii care i se lăţiseră. Acum se manifesta animalul din el, transformându-l în ceva diferit de tipul cu aspect de gother, ciudat şi firav ca o pasăre, care se ascundea prin cotloanele şcolilor.

Îşi încleştase nervos pumnii.

— Nu abandonăm pe nimeni. Toți am fost abandonați într-un fel sau altul, și nu vom face și noi la rândul nostru același lucru altcuiva. Are cineva vreo *problemă* cu asta?

Secundele se scurgeau. Tensiunea dispăru din atmosferă, dar Graves înclină capul într-o parte. Câțiva băieți se ridicară în capul oaselor și tipul brunet schiță un gest de nedumerire.

— Auziți? șopti Dibs.

Fie pielea lui ardea rău de tot, fie a mea era rece ca gheața. Nu eram sigură.

— Se aud iar elicoptere.

— Și dacă sunt cei din Ordin? vru cineva să știe. Dacă vin să ne ia?

— E al naibii de târziu, murmură băiatul brunet.

Peter, îmi șopti în sfârșit creierul meu obosit. *Așa îl cheamă.*

Graves își scărpină bărbia cu degetele lui lungi.

— O să ne mișcăm cât de repede ne permite ceața asta. Nu putem să avem încredere că cei care ne caută sunt de bună credință.

— Și suntem pe cont propriu acum? S-a terminat cu Ordinul? prinse grai Dibs.

Era murdar și șifonat ca toți ceilalți, iar pe fața lui rotundă și blondă se citea îngrijorarea. Dar nu mai părea așa de speriat cum era mereu în cantină.

— Încă nu se știe, oftă Graves. O să mergem atâta timp cât avem o acoperire, apoi o să ne ascundem până la căderea nopții. Până atunci, Christophe o să se întoarcă.

— La fel și *nosferatu*.

Băiatul care vorbi, lungan, cu părul șaten, stătea întins pe spate cu o mână peste față. Purta o cămașă de flanel care nu arăta acum tocmai grozav și era legat la cap cu un bandaj murdar, având o pată de sânge maronie pe tâmpla stângă.

— Am o idee.

— Spune! zise Graves nerăbdător.

— Am niște rude prin jur — nu sunt verișori de sânge, căci mătușile mele s-au măritat în același neam. Poate c-ar fi o idee bună să mergem să ne ascundem acolo. E la o aruncătură de băț de ultimul oraș pe lângă care am trecut. Suntem cu toții epuizați, fata nu prea e în apele ei și dacă ne băgăm la cutie acum, o să avem șanse mai mari să alergăm cât ne țin picioarele la noapte. Sau și mai bine chiar, mâine, când răsare soarele.

Graves se întoarse pe jumătate și se uită peste luminiș, direct la mine. M-am uitat și eu la el, susținându-i privirea cât am putut de mult, așa cum eram făcută sendviș între Dibs și un trunchi de copac.

Mi-am dat seama că se uita la mine ca să-i dau instrucțiuni. Acasă, în orașul lui natal îngropat în zăpadă, eu fusesem cea care știa ce să facă atunci când situația se înrăutățea. Cel puțin, știusem ce să fac când câinele în flăcări și vârcolacul cu cap vărgat încercaseră să ne omoare. Îl dusesem pe Graves la mine acasă. Eu fusesem cea care avea cărți, arme și cunoștințe, indiferent cât erau de lacunare.

Ne-am uitat unul la altul. *De unde naiba să știm noi?* întreba el din priviri.

Am încercat să gândesc.

— Cum stăm?

Mă durea gâtul, și cuvintele nu aveau greutatea pe care eram obișnuită să o aud în spatele lor. Acum păreau ușoare ca hârtia.

— La provizii, mă refer.

Știam cum să procedez. Nu depindea doar de har sau de a doua natură a mea sau de orice altceva. Nu trebuia decât să fac ce fusesem învățată. Eram pe un teritoriu ostil și aveam un obiectiv: să rămânem în viață.

Mai întâi vezi cum stai cu proviziile, ar zice tata. Apoi te gândești cum să le folosești pentru ce ai nevoie, că o să vezi că nu ai ce vrei. Te folosești de ce ai și atât.

S-a dovedit că nu aveam decât un teanc de bani, geanta mea, hainele de pe noi, niște cuțite cu arc, butelia de oxigen, o trusă medicală pe care o căra tot Dibs și două pachete de țigări. Lunganul zăcea la pământ, de-abia putea respira. Nu arăta prea bine.

Era o ușurare să văd că-mi lucra din nou creierul. Fiecare mușchi din mine mă durea al naibii de tare și aspectul ciudat bidimensional al lumii era ceva nou și groaznic. Mă durea capul, dar făcusem de multe ori așa ceva cu tata — el îmi servea pe tavă diverse scenarii și mă învăța cum să fac planul.

— Nu am avut destul timp să ajungem la sala de arme, spuse Peter și puse cu grijă cuțitul său cu arc la loc în buzunar. Ne-au atacat atât de repede! Și mai aveau și o Aruncătoare de foc. Dumnezeule!

Cel puțin avem bani. M-am sprijinit de copac, nu de Dibs. Încheietura mâinii stângi era înfășurată într-un bandaj de compresie foarte bine făcut. Am închis ochii și lumina se subție. Am inspirat adânc. *Hai, Dru. Știi cum se face.*

— Deci opțiunile noastre sunt să ne folosim de banii pe care îi avem și să încercăm să ajungem în oraș până diseară cu rănitul, sau să ne ascundem la rudele lui Andy până mâine.

M-am oprit.

— Și după ce intrăm în oraș, știm măcar încotro trebuie să o luăm?

— Știe Lunganul.

Andy se ridicase în capul oaselor și se uita la mine de parcă îmi mai crescuse un cap între timp.

— Mătușile mele sunt de încredere. Ne-ar ascunde și dacă am fi în Epoca Întunecată.

— Da, doar că nu sunt sigură că nu le-am provoca necazuri.

Am clipit din nou încercând să-mi fixez privirea. Lumea din jur tot nu arăta normal și îmi urca în piept un tremur ciudat. Nu-mi trebuia un dicționar ca să știu că se numea frică. O noțiune de frică cu totul nouă. Simțeam o căldură instabilă ca o indigestie sub locul cald unde era medalionul mamei mele. Începeam să-mi dau seama că există nuanțe variate de frică, ca pe o roată a culorilor, care difereau puțin între ele, dar tot cumplite erau. Am ridicat din nou privirea spre Graves.

— N-o să-ți prea placă.

— Ce?

Se sprijini de cealaltă parte a copacului de care mă țineam și părul lui răvășit îi veni din nou în ochi. Semăna din nou cu un gother. Cercelul lui scânteie o dată, cu o lucire argintie.

— Tata m-a antrenat pentru așa ceva. Pot să ajung în cel mai apropiat oraș și să găsesc un mijloc de transport. Pot să mă fac nevăzută, și asta înseamnă cu n-or să aibă niciun motiv să o ia pe urmele...

— Nu.

Graves clătină din cap.

— La naiba, nu!

— Las-o să termine ce are de zis!

Peter se ghemui lângă Lungan. Chipul lui se schimonosi când se uită la celălalt băiat.

Graves se încordă ca un arc.

— Tu să taci din gură! Or să vină pe urmele noastre fie că ești cu noi, fie că nu, Dru. Și care parte nu ți-e clară? Nu te las să pleci.

— Dacă vampirii au atacat o școală întreagă plină de oameni antrenați să le țină piept ca să mă omoare, ce te face să crezi că n-or să atace casa unui vârcolac? Și... Sergej... e posibil să fie și el pe drum. Hai!

M-am sprijinit de copac. De data asta niciun junghi nu-mi străpunse capul, dar câțiva dintre vârcolaci se cutremurară la auzul numelui.

— E o colonie, se auzi glasul lui Andy. Rudele de sânge cred în tradițiile vechi. Sunt acolo mătușile mele, unchii, bunicii, verișorii...

Grozav, n-am ce zice! Alții pe care îi punem în pericol de moarte!

— E o idee mai bună dacă mă duc singură. Pot să ajung până la cel mai apropiat oraș, să aduc niște mâncare și o mașină, ceva și...

Graves pufni.

— De ce, să mai adaugi pe lista de azi și furtul de mașină de la proprietar sau din parcare? Nu ține, Dru. Uită-te la tine, nici măcar nu poți să te ții pe picioare.

Avea dreptate. Mă țineam de copac.

— Aș putea să te bat la fundul gol.

Dar nu era decât bravadă. Știam amândoi asta și Graves își dădu la o parte părul din ochi, scuturând din cap și îmi aruncă un rânjet larg, ca din altă lume. Peste câțiva ani, zâmbetul ăla o să facă să-ți stea inima în loc.

Pe cine credeam eu că păcălesc? Chiar acum îți făcea inima să stea în loc. Cum de nu văzusem până acum? Sau zăcea ascuns în el, așteptând momentul să iasă la iveală?

— Sunt gata să-mi dovedești când te crezi destul de bărbată, scumpo!

Se scutură din tot corpul, se desprinse de copac și eu mă întrebam unde dispăruse puștiul speriat de altădată. Cel care mă strânsese în brațe pe scările reci când o creatură

îngrozitoare bătea la ușa de la intrare — o creatură bătrână, în putrefacție, care mirosea a sânge oxidat.

— OK, Andy. Arată-ne drumul. Tony, Beau, voi doi îl cărați pe Lungan. Mai are nevoie de încă o injecție, Dibs?

— Nu pot. Blondul clătină din cap. Dacă îi mai administrez sedative, e posibil să nu mai poată să respire sau să se vindece.

Ceața se apropia apăsătoare, din ce în ce mai mult, de parcă asculta. Lumina soarelui se reflecta ciudat în ea și se vedeau siluete care se mișcau în adâncurile ei ascunse de perdeaua de abur. Vârcolacii se puseră în mișcare. Graves înconjură copacul și se uită la mine. Părea mai înalt sau poate mi se părea mie pentru că eram așa de obosită deși eram trează și aproape mă țineam pe picioare. Lumina devenise mai puternică și uruitul elicopterelor se pierdea în depărtare. Nici măcar nu știam în ce direcție mergeam, sau unde eram.

Doi vârcolaci îl luară pe Lungan pe sus. Arăta destul de rău. Graves se apropie de mine, îmi ridică brațul stâng și îl puse pe după umerii lui.

— Eu nu abandonez pe nimeni, spuse el hotărât, coborând vocea. Pe nimeni. Niciodată de acum înainte nu voi părăsi pe nimeni.

— Îmi pare rău.

Am încercat și eu să cobor vocea.

— Dacă n-aș fi...

— Taci din gură.

Făcu câțiva pași de probă. De îndată ce m-am desprins de copac, pământul se clătină sub picioare.

— Hai!

— Așa, căpitane! exclamă cineva și m-am mirat și eu să mă aud chicotind.

Sunetul era slab și stingher, dar Graves se uită la mine și colțul gurii i se ridică puțin. Doar o idee.

Locurile pustiite dinăuntrul meu nu mai păreau atât de adânci.

Trebuie să iau ceva cu împrumut de la tine... O să îți vină îndărăt, îți dau cuvântul meu.

N-am întrebat unde era Christophe. Eram prea ocupată să încerc să mă țin pe picioare. Și, în plus, dacă era să recunosc, nici nu voiam să știu. Nu atâta timp cât încă îmi mai pulsa vena de la încheietura mâinii și o simțeam fierbinte și mă durea. Nu atâta timp cât lumea părea o imagine decupată și locul din capul meu unde trebuia să fie harul lucea gol. Nu atâta timp cât eram speriată, flămândă și miroseam a fum.

Era mai bine să mă sprijin pe Graves și să-i miros șamponul cu care se spălase înainte să se înrăutățească lucrurile. Se mai simțea un iz ușor ascuns sub mirosul de aer, fum și mascul tânăr și sănătos care are nevoie de dușul zilnic.

Ne deplasam în ceața stranie, susținându-ne unul pe celălalt și dispăream înghițiți de ea ca niște fantome.

CAPITOLUL 23

Pădurea era un ţinut de basm înşelător şi umed. Se mai încălzise un pic şi copacii asudau cu stropi mari din cauza umezelii din aer. Asta însemna că elicopterele care treceau pe deasupra nu erau decât sunete. Se apropiaseră îngrozitor de mult şi dăduseră roată un timp, dar se făcură nevăzute de îndată ce am coborât pe pantele împădurite, peste pârâuri cu apă neagră, care se scurgeau sub pojghiţa de gheaţă şi am înaintat cu greu prin noroiul alunecos.

— Cel puţin nu plouă, spusese cineva la un moment dat.

Altcineva îşi trase nasul.

— *Djamphir,* spuse, de parcă asta explica totul.

Poate că aşa şi era. Cum reuşea Christophe să facă asta?

Atârnam de Graves şi mi-am dat seama că ceaţa — sau cine era în spatele ei şi ne ascundea sub o perdea de aburi — ne privea.

Dacă n-aş fi fost aşa de obosită şi sleită de puteri, poate că mi-aş fi dat seama mai devreme. Locul pustiu dinăuntrul meu începea să se umple din nou şi lumea redevenea tridimensională. Am început din nou să văd feţe care se iţeau din aburul dens şi alb. Erau nişte chipuri slabe, nu puteai

să-ţi dai seama dacă erau de fete sau de băieţi, cu nişte ochi adânciţi în orbite care ardeau şi guri întredeschise care lăsau la iveală colţii.

Imediat după miezul dimineţii, situaţia se înrăutăţi. Indiferent de cât de des clipeam, feţele nu dispăreau. Acum puteam să merg singură, fără ajutor, deşi mă clătinam puţin. Se ţinuse o şedinţă în şoaptă despre ce trebuie făcut cu butelia de oxigen. Eu o atârnasem pe umăr şi o căram în continuare. *Să nu laşi nicio urmă*, asta e prima regulă când eşti fugar pe un teritoriu inamic.

Unul dintre băieţi — Beau, roşcatul zvelt şi iute — avea un pachet de carne de vită uscată pe care l-am împărţit în mod egal când am făcut un popas. Toţi am luat o bucată mică şi am mestecat-o din mers. Sarea din ea mă ustură pe gâtul iritat de fum, dar câţiva dintre băieţi aveau nişte sticle cu apă şi am luat fiecare o înghiţitură sau două din mers. Apa transformă carnea într-un bol de sare şi ceva insipid, dar am dat în continuare din fălci. Eram prea flămândă ca să-l scuip.

Graves mă sprijinise până am fost în stare să merg pe picioarele mele. Dar când mi-a dat drumul, m-am dezechilibrat, aşa că mă luă de mână, iar degetele lui calde alunecară printre degetele mele reci şi umede. Mi-am făcut griji că aveam mâinile murdare şi transpirate, dar nu dură decât o fracţiune de secundă, până când picioarele mele mă făcură din nou să mă împleticesc. Nu puteam să mă orientez când lumea din jur arăta plată ca hârtia. Şi eram atât de obosită! Îmi simţeam capul ca un dovleac care se legăna pe un lujer.

Dar m-am simţit mai bine când mă luă de mână.

Chipurile din ceaţă se adunară în jurul nostru. Cu cât mă simţeam mai bine, cu atât lumea începea să arate mai normal şi cu atât chipurile se adunau chiorchine în jurul

nostru, cu gurile deschise, holbându-se la mine. Unii dădeau din buze; alții dispăreau în ceața care se subția pe măsură ce soarele urca pe bolta cerească la amiază.

Da. Ce normalitate mai era și asta! De ce mă simțeam în apele mele doar când se întâmplau lucruri care de care mai ciudate?

— Ceața se risipește, remarcă Peter.

Asta îi atrase atenția Lunganului. Trase o gură de aer și ridică puțin capul lățos. Parcă ar fi fost mort și ar fi înviat, dar cel puțin sângele i se uscase acum. Niște vânătăi groaznice îi acopereau fața și un ochi umflat era aproape închis. Și acum i se vedeau ochii, nu numai albeața care lucea pe sub pleoapele vinete.

— E amiază. Soarele e cel mai sus pe cer.

— Ceea ce înseamnă că e posibil ca Christophe să nu ne mai poată acoperi de unde se ascunde pe timpul zilei, spuse Graves încet, de parcă ar fi vorbit doar cu mine.

Oh! Acum e logic! Oarecum. Încheietura mâinii îmi pulsa. Nu voiam să dau bandajul la o parte. Nu voiam nici măcar să mă uit, căci senzația pe care o avusesem — că pe acolo mi se trăgea afară tot ce aveam înăuntru — era cumplită. Mă făcea să transpir pe sub cele patru rânduri de haine și stratul de murdărie și funingine. Mă mânca peste tot, rău de tot, dar era o senzație mai plăcută decât durerea sâcâitoare și surdă sau decât senzația că lumea fusese lipsită de proprietatea ei tridimensională.

— Nu știam că un *djamphir* poate să facă așa ceva.

Dibs se scărpina pe obraji cu ambele mâini. Îi mijise puțin barba, ca puful de pe fructe. O dâră de mizerie îi străbătea fruntea.

— De obicei nu pot să facă asta și acum Christophe nu mai e în stare de nimic până la apusul soarelui.

Peter sări pe un copac căzut. Muşchii verzi de pe trunchi luceau cu picături mari de apă. Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Cât a băut?

Adică din mine. Vrea să ştie cât a băut Christophe din mine. Mă luă cu ameţeală, din cap până-n picioare, şi am simţit un gust de fiere pe gât. Resturile de carne de vită mi se lipiră de limbă.

Dar adevărul dădea să iasă afară.

Adică vrea să spună cât a băut din sângele meu.

— Nu ştiu.

A trebuit să-mi burdusesc obrazul cu carne de vită mestecată, ca un fermier protestant din Sud care mestecă tutun.

— A fost... a fost groaznic.

— Nu mai spune! Normal! Nu e prea plăcut să te muşte un vampir, de orice soi ar fi el.

Peter sări jos. Ceilalţi se apropiau pe măsură ce ceaţa se risipea. Pentru un grup de adolescenţi care cutreierau prin pădure erau remarcabil de tăcuţi. Nicio frunză nu se clintea şi niciun vreasc nu trosnea sub paşii lor, decât atunci când mă împleticeam eu pe picioare şi Graves nu mă smucea destul de repede ca să mă readucă în poziţie de echilibru.

— Dar, serios acum. Câte înghiţituri a luat?

O, *Doamne!*

— Tr-trei cred.

Senzaţia de tremur de sub inimă era mai plăcută decât cea de goliciune. Era o uşurare să simt şi altceva decât amorţeala care îţi distrugea sufletul.

— Asta e de bine, nu?

Dibs ridică privirea neliniştit.

— Puţin mai mult şi ai fi supusă riscului de împreunare, iar sângele...

— Sst!

Peter se opri. Toți încremeniră. Graves se apropie mai mult de mine, apoi rămase nemișcat. Aproape toți ciuliseră câte o ureche. Vârcolacii nu seamănă niciodată prea mult cu un câine decât dacă se transformă, dar văzându-i pe toți cu capul înclinat într-o parte mă făcu să mă gândesc la câinele care era imaginea casei de discuri RCA de pe niște discuri vechi de-ale bunicii. Un râs efervescent bolborosea înăuntrul meu. Am ciulit și eu urechea ca ei. Auzeam sângele cum îmi pulsează în urechi. Zgomotul unui nou elicopter spintecă liniștea stranie.

Un gând negru mi se strecură în creier tiptil, cu pași de pisică.

Un vampir de orice soi, nu? Nu știam că djamphirii beau sânge. Presupun că asta era foamea. Dacă aș bea și eu sângele cuiva, aș putea să fac... ceva? *Ce a făcut și Christophe? Sau ce presupunem noi că a făcut, de vreme ce ceața asta nu e deloc firească?*

Și Sergej făcuse vremea să se schimbe. Făcuse să se întunece ca noaptea ziua în amiaza mare și dezlănțuise o furtună serioasă. Și Christophe era fiul lui.

Gândurile îmi făcură greață. Una era să simți cum ți se dezrădăcinează ceva din tine și cu totul altceva să te gândești să faci asta și altcuiva. Adică, asta mă făcea și pe mine o creatură din Lumea Reală.

Mă făcea asemenea creaturilor pentru care tata și-ar fi încărcat armele și ar fi plecat la vânătoare.

Oh, Doamne! M-am cutremurat. Graves mă strângea de degetele reci, umede și inerte. Huruitul tot mai pregnant al elicopterului suna altfel decât al celorlalte care trecuseră pe deasupra noastră de dimineață. Nu puteam să spun exact în ce fel, dar...

Mirosea a praf, o dâră de parfum cald și fumul incolor al violenței care se anunța. Am simțit o furnicătură pe piept, de parcă medalionul vibra din nou.

— Ne caută, am șoptit eu, fără să-mi dau seama că urma să o spun cu voce tare până când cuvintele nu mi se desprinseră de pe buze. Și nu sunt prietenoși.

Graves îmi aruncă o privire, deschizând gura ca și cum ar fi vrut să mă întrebe de unde știam. Dibs se lăsă pe vine și, până să mă dezmeticesc bine, i-am văzut pe toți făcând la fel, cu excepția lui Graves și a mea. Noi am rămas în picioare și dacă nu mi-aș fi ținut genunchii țepeni, cu disperare, ca să pot să mă țin în picioare, aș fi căzut grămadă. Ceva îmi zgârie creierul. Erau ca niște cioburi și scrum de țigară care îmi zgâriau locurile sensibile, care nici nu știam că mă dor și m-am cutremurat, împungându-l pe Graves cu umărul. Graves nu se mișcă, tare ca o stâncă, ci doar ridică ușor capul. Ceața se subția formând onduleuri artistice și mi-a venit deodată miros de mere și mirodenii amestecat cu noroi putrezit. Mirosul venea în valuri, când mai pregnant, când mai fad, încercând să ne acopere.

— Oare ceața-sânge o să țină? șopti Dibs.

Ridică privirea spre mine de parcă era de datoria mea să știu și am simțit că mi se strânge esofagul. Nu știam ce să-i spun și harul se cutremură în capul meu.

Uruitul elicopterului se auzea din ce în ce mai aproape. Era greu de spus din cauza ceții, dar părea că dă roată. Îl simțeam ca o durere sâcâitoare de dinte.

Era o ușurare să simt harul din nou pulsând în mine. N-am crezut niciodată că o să mă bucur când o să mi se deschidă din nou locul acela din cerul gurii. N-am crezut niciodată că o să fiu așa de fericită că mi-a revenit lucrul care mă făcea să nu mă adaptez nicăieri.

Dinții îmi deveniră dureros de sensibili în gura uscată și sărată. Simțeam furnicături și în păr și o senzație de căldură mi se răspândi pe piele.

Ceața se subția și mai mult. Lumina soarelui se intensifică, lucind ca un bec printr-un abajur de hârtie cerată. *Oh, la naiba!*

— Dru...

Lui Graves îi pierise graiul. Se holba la mine de parcă îmi mai crescuse un cap.

Semnele transformării mă copleșeau. Am inspirat adânc. Simțeam cum medalionul se încălzește de parcă era ținut în dreptul flăcării unei lumânări. Oare așa i se întâmplase și tatălui meu? Sau doar mie? Și ce însemna?

Nu era timp de întrebări, chiar dacă era cineva care putea să-mi răspundă. Zgomotul elicopterului se auzi și mai aproape. Se contură ca o umbră amenințătoare prin membrana de vapori de apă care ne ținea ascunși.

Hai, Dru. Fă ceva, orice!

Locurile dureroase din mine zvâcniră și se contorsionară. Am tras de ele, ceva ce ar fi trebuit să fie simplu ca bună ziua devenind deodată la fel de greu ca ridicarea unui Buick cu mâinile goale. Crâmpeie de cer albastru se întrezăreau printre fâșiile de ceață și silueta elicopterului deveni mai întunecată. Curentul pe care-l făcea mătura ceața, lăsând dâre de aburi.

Ceața îmi învăluia mâinile. Caninii mei ieșiră afară și îmi atinseră buza de jos. Cocoloșul de carne din gură se transformă în ceva sărat care îmi irita gura, dar nu aveam timp să-mi fac griji și pentru asta. Abdomenul îmi zbârnâia și mirosul de mere cu mirodenii se înteți în jurul meu. Doar că de data asta era mai intens, cu o tentă de parfum cald, familiar.

Pădurea din jurul meu începu să miroasă deodată ca mama și amintirea ei mă năpădi. Amintirea și o nouă certitudine.

O să jucăm un joc, Dru.

— Ce naiba...

Peter se ridică pe jumătate.

Am ridicat brusc mâna liberă, eliberând un țipăt anemic, care fu înghițit de uruitul elicopterului. Blestemul — exact ca cel pe care-l aruncasem asupra profesoarei din Dakota, o intenție doar — se dezlănțui, scoțând scântei și fâsâind și se îndreptă țintă spre silueta mecanică. Graves mă prinse când picioarele mi se îndoiră și inima îmi bubui în urechi. Coastele se ridicau și coborau rapid în ritmul respirației artificiale și pentru o clipă vârfurile ascuțite ale caninilor mi se înfipseră în buza de jos. Dâre calde îmi alunecară pe bărbie și Graves se lăsă în genunchi, încercând să mă țină să nu cad.

Se auzi un bâzâit ciudat și elicopterul vira. Silueta lui de rechin spinteca crengile golașe ale copacilor și ceața tot mai subțire. Se auzi un scârțâit de metal care se îndoia, retezat, și Graves se ridică rapid, trăgându-mă și pe mine în sus.

Elicopterele sunt niște aparate foarte complexe. Și dacă e afectată doar o mică parte din complexitatea lor, se pot întâmpla lucruri rele. Era un blestem slab, care aproape că nici nu-și merita numele, dar tata ar fi fost mândru. *E ușor să dobori un elicopter*, îmi spusese el de câteva ori. *Să nu uiți, Dru! Dacă un lucru cât de mic o ia razna, pe urmă zvum!*

Oare știa din proprie experiență?

Inima mă duru când m-am gândit la tata. Aș fi dat aproape orice să se întoarcă și să se ocupe el de situație. Ar fi rezolvat el problema.

— Zvum! am șoptit eu și m-am lăsat pe Graves.

Era de-abia al doilea blestem pe care îl aruncasem la viața mea. Primul fusese cu câteva săptămâni în urmă, când

era cât pe ce să o omor pe Bletchley, profesoara mea de istorie a Americii. O meritase, dar totuşi.

În ce mă transformam oare?

— Doamne! se auzi Peter şoptind.

În tonul lui se simţea groază şi admiraţie în acelaşi timp. Un bubuit puternic se auzi în depărtare — un tunet, care înghiţea scrâşnetul elicopterului.

Cu siguranţă că celor dinăuntru nu le e prea bine. Mirosul de ploaie se ridică deodată din pământ, dens şi umed, şi un scrâşnet asurzitor străbătu luminişul. O explozie puternică, sacadată.

— Au! am exclamat şi m-am încordat din toţi muşchii să nu vomit.

Carnea de vită se simţea de minune la mine în gură. Îmi simţeam oasele moi. Lumea se dădu înapoi cu un val gri străpuns de paiete mici, crâmpeie de cer albastru. Graves spunea ceva.

Un zgomot imens şi sfâşietor zgudui peisajul cenuşiu. Totul deveni confuz. Mâinile îmi atârnau moi ca ale unei păpuşi de cârpe. Mă durea stomacul — cineva mă lovise cu umărul şi lumea sălta în sus şi-n jos.

— Zvum! am şoptit din nou şi culoarea cenuşie mă înghiţi cu totul.

Cred că n-ar fi trebuit să fac asta, mi-am spus eu în sinea mea, ameţită, şi apoi gândurile mi s-au şters.

CAPITOLUL 24

Mi-am revenit în simțuri treptat. Și mă simțeam ca naiba. Mă durea tot corpul, dar cel mai rău capul. Am gemut puțin și cearșafurile foșniră. Sunetul picăturilor grele de ploaie care cădeau pe acoperiș îmi răsuna în cap și un tunet mă făcu să tresar. Timp de o secundă ciudată și confuză, am crezut că sunt din nou în camera albastră, pe timp de zi, când ploaia lovea în fereastră și Școala dormea.

Apoi o mână răcoroasă îmi atinse fruntea.

— Sst, *milna*! E totul bine.

Încheietura mâinii stângi mă săgetă fierbinte și am deschis ochii. Pentru o clipă n-am putut să văd nimic și am crezut că orbisem, dar apoi se auzi un clic. Se aprinse o lumină de veghe de lângă ceva ce părea o ușă. Îmi arse pupilele și îmi dădură lacrimile. Am tresărit.

Lumina se stinse. Încheietura mâinii îmi deveni din nou fierbinte. Simțeam două ace de foc. Se auzi din nou bubuitura tunetului de undeva de deasupra.

— O să-ți simți capul sensibil o perioadă. Odihnește-te!

Îmi vorbea blând, de parcă eram bolnavă și încerca să nu mă supere.

Îmi simțeam gura uscată. Nu mai simțeam în gură nici resturile de carne de vită. Când mi-am încordat brațele și picioarele, am simțit patul de sub mine și durerea care îmi străbătea tot corpul.

— Și ceilalți?

— Sunt teferi toți. Chiar și prietenul tău *loup-garou*.

Ochii albaștri îi scânteiară în întuneric. Irisurile lui Christophe luceau stins.

— Bun...

Mă copleși o senzație de ușurare, se luptă cu durerea pentru supremație, apoi bătu în retragere. Am expirat. Mâna lui îmi atinse din nou fruntea și degetele lui îmi alunecară în jos, pe creștet. Apoi mi-am amintit ce făcuse și m-am încordat și mai mult.

El râse. Scoase un sunet slab, amar ca schelălăitul sarcastic al lui Graves.

— Ai primit mai mult decât te-ai tocmit, nu? Îmi pare rău. Știu că te-a durut. Dar am luat doar cu *împrumut*, nu de tot. Să nu uiți asta.

Mda, nu cred că am cum să uit vreodată, Christophe. Am oftat și mi-am ferit capul de mâna lui. El se lăsă puțin pe spate și se auzi un scârțâit. Era un scaun lângă pat — îl simțeam acolo chiar fără să-l văd. E greu de explicat. Mă durea gâtul. De data asta medalionul nu mai făcea nimic ciudat. Slavă Domnului!

Cel puțin încă mai aveam harul. Mă simțeam din nou în pielea mea. Bătută și dezmembrată, dar tot eu eram.

— Unde?

Voiam să întreb: *Unde sunt?* Da, de acord, e o întrebare-clișeu, dar era pertinentă.

Christophe păru să înțeleagă.

— Unul dintre vârcolaci — Andrew — are niște rude aici. Tu ești în partea cea mai sigură a coloniei. Acum e

noapte; până mâine-dimineață ar trebui să fii aptă pentru călătorie. Mai ales acum că sunt și eu aici.

Ah, bun. Dar am chef să dorm până târziu.

— Pentru călătorie?

— Prietenul tău *loup-garou* și-a pledat convingător cauza. Vrea să ajungem în oraș, unde suntem în siguranță. O să pot să suport soarele după noaptea asta, când întunericul se va evapora.

Oftă din toți rărunchii. Lucirea din ochii lui dispăru și silueta lui se văzu gârbovindu-se.

— Am crezut că Dylan o să ne dea câteva explicații.

Cred că probabil avea alte probleme pe cap, Christophe. Și cred că profesorul de istorie încerca și el.

— Încercat. A încercat. Uite...

Aveam atâtea să-i spun.

— Culcă-te!

Își schimbă din nou poziția și am auzit o haină alunecând și scaunul scârțâi din nou. O mireasmă de mere condimentate îmi mângâie fața.

— Ăsta e cel mai potrivit lucru pe care poți să-l faci.

Părea o idee bună, dar eu voiam altceva.

— Graves.

Am înghițit în sec, iar gâtul meu scoase un sunet. Cel puțin nu simțeam în gură furnicături și dinții erau din nou regulați și bonți când mi-am trecut limba uscată și aspră ca un șmirghel peste ei.

— Ți-am spus, e bine. Aici e prințul casei.

Ochii lui Christophe se deschiseră din nou.

— Ai putea să mă întrebi și tu cum mă simt. Și eu am avut câteva zile grele.

Știi, când pui problema așa, nici că-mi pasă câtuși de puțin.

— Pleacă.

— Fermecătoare ca întotdeauna. Îmi pare rău, Dru.

Apoi m-am simțit ca o ticăloasă. El îmi salvase viața, nu? Intrase într-o clădire cuprinsă de flăcări ca să mă scoată afară. Și ceața tot el o adusese. Și căldura corpului său lipit de al meu, o amintire rușinoasă care m-ar fi făcut să mă jenez dacă n-aș fi fost atât de obosită.

— Nu-ți face griji.

Am tușit puțin. Cuvintele îmi zgâriară gâtul.

— Ți-e sete, dar dacă bei apă o să înrăutățească și mai mult situația.

Tonul vocii lui era foarte blând.

— Nimic nu poate să o stingă, nici măcar vinul. O să se mai domolească în scurt timp.

Arsura de pe gât se mai înteți puțin.

— Și tu...?

— Eu? De fiecare dată, vrăbiuța mea.

Mai scoase un râs anemic. Parcă îl durea ceva când râdea.

— Cu cât e mai puternică gena de *nosferat* pe care o ai în sânge, cu atât mai cumplită e setea. Și dacă vreodată un kouroi cedează...

Am așteptat. Inima îmi bătea tare, și pulsul se simțea la încheieturile mâinilor și în gât. Era tare întuneric aici, și mă întrebam oare al cui era patul în care stăteam. Reușisem să ajungem într-un loc sigur. Într-o casă de vârcolaci.

— Dacă cedezi vreodată, setea devine și mai greu de controlat. Și dacă ești crescut să-i dai frâu liber, *milna*...

Oftă din nou. Scaunul scârțâi puțin când se ridică și îl dădu în spate. Am văzut umbrele posterelor care erau lipite pe perete. Nu erau ferestre, și mai era ceva ce semăna cu un dulap pe jumătate deschis schițat în creion. Era o liniște de mormânt.

— Tata m-a crescut să semăn mai degrabă cu moartea decât să fiu un kouroi.

Închise ochii și aproape că l-am simțit cum se freacă pe față.

— Dylan m-a adus la lumină, dar mama ta a fost cea care a avut grijă să rămân pe drumul cel bun. Dacă nu ai un motiv să i te opui, foamea te transformă într-o bestie mai feroce decât cele cu care ne luptăm. Asta pentru că noi suntem născuți să fim mult mai mult.

Conturul vag al ușii fu umbrit de silueta lui și mai întunecată.

— O să ți-l trimit pe prietenul tău *loup-garou*.

Părea atât de... trist.

— Christophe.

Nu puteam nici măcar să mă ridic în coate.

— Stai!

Se opri. Rămase în dreptul ușii o secundă lungă, apoi se întoarse. Adierea cu miros de mere îmi suflă în față. Christophe se aplecă și teama bruscă, irațională, că era posibil să mă muște din nou îmi tăie respirația. Buricele degetelor i se odihneau pe scobitura caldă a medalionului. Le simțeam greutatea.

Ceva moale și cald îmi apăsă pe buze. Rămase acolo câteva secunde, umplându-mi nările de miros de plăcintă cu mere. Până să se înregistreze senzația, el se îndreptă de spate și se dădu deoparte. Acum ochii îi luceau, de un albastru nefiresc.

— Dacă voi avea nevoie de un motiv acum, Dru, tu vei fi acela.

Acoperi cu umbra sa ușa și dispăru. M-am foit agitată. Nici nu reușeam să-mi dau seama ce se întâmplase. Somnul părea o idee foarte bună.

Am închis pleoapele grele și dusă am fost.

• • •

Când mi-am revenit din nou în simțiri, era și mai multă liniște și cineva stătea lângă mine. Era cald și ocupa cam tot patul. Mi-am dat seama cine era chiar înainte să-l lovesc din

greşeală cu cotul. Se trezi brusc. Zvâcni ca un peşte prins în cârlig, se ridică aproape în capul oaselor şi se relaxă de abia când îşi dădu seama unde era.

— Doamne...

Nu-şi termină propoziţia.

— Dru? Te simţi bine?

Am tuşit. Pielea mi se făcu de găină.

— De milioane.

Acum îmi simţeam din nou oasele băţoase şi îmi era infinit mai bine. Şi cel mai bun lucru dintre toate era că locurile pustii din capul meu care fuseseră sfâşiate nu mai pulsau de parcă fusese ceva smuls de acolo. Aveam o durere uşoară de cap şi încă mi-era groaznic de sete, dar lumea era din nou la locul ei.

— Salut!

— Podeaua e acolo.

Se ghemui ca să se ridice în capul oaselor şi păturile foşniră. Când dormi îmbrăcat, dimineaţa te trezeşti mereu şifonat rău de tot.

— În caz că, ştii tu...

— De ce?

M-am ridicat sprijinindu-mă în coate. Era o uşurare să pot să mă mişc.

— Nu e nicio problemă, nu? Asta dacă nu te simţi tu ciudat să dormi în acelaşi pat cu...

Oh, la naiba! Dacă mai devreme mă simţeam binişor, acum mă simţeam ca o proastă.

— M-am gândit că o să ţi se pară ciudat.

Dar el se rezemă la loc. Era o singură pernă, care era mototolită între noi.

— Ştii tu...

— Da.

Nu ştiam, dar nu mă deranja.

— Cum se simte Lunganul? Și restul?

— L-au făcut bine pe Lungan. Acum nu mai are nevoie decât de somn. E... ciudat aici. Tu cum te simți de fapt?

Mi-am dres glasul. Încă era îmbrăcat din cap până-n picioare și eu încercam să împing perna spre el, dar el nu o voia. Ne-am liniștit într-un final și l-am mirosit. Mirosea a fum de țigară, a mascul tânăr și sănătos, mirosul lui unic. Trebuia să fac un duș și dinții mei trebuiau frecați serios. Mă apucă deodată teama că-mi mirosea respirația ca a unui balaur. Așa că am rămas locului, pe partea mea de pat, cu brațul sub cap, încercând să nu-i respir în față. Am stat amândoi tăcuți un timp. Tunetele se auzeau tot mai îndepărtate.

— Ce furtună! am șoptit eu în cele din urmă.

— Da.

Christophe a spus că s-a iscat din cauză că s-a jucat cu vremea.

Graves se foi puțin, împreunându-și degetele sub cap. Era destul de înalt ca fața mea să-i vină aproape în dreptul subțioarei. Nu era cea mai bună poziție, dar cel puțin mirosea a curat și n-aș fi vrut să-i respir în față.

— Ar trebui să mai dormi. Plecăm mâine-dimineață.

— Plecăm?

Voiam să spun: *Cine pleacă?*

— Merg cu tine, o spuse pe un ton aproape posac.

Oftă.

— Uite ce e, Dru...

— Speram să vii și tu. Unde mergem?

M-am apropiat puțin mai mult de el. El nu se mișcă. Mă simțeam ușurată.

— În oraș. Christophe crede că dacă te ducem la sediul central al Școlii, persoana care încearcă să te tragă pe sfoară și să te omoare nu va reuși să o facă. Dru, vreau să te întreb ceva.

Tensiunea se făcu din nou simțită.

— Spune.

Mă aşteptam la ceva de genul *Cum a fost când ţi-a băut sângele?* sau *Ce i-ai făcut elicopterului ăluia?* sau chiar... ce ştiu eu. Ceva despre *djamphiri* sau vârcolaci. Ceva complex.

— Îţi place de Christophe? întrebă el în şoaptă. Adică, chiar îţi place de el?

Îmi luă o secundă să-mi dau seama ce mă întreba de fapt. *Oh, Doamne! Ce jenant!*

— Nu în felul ăla. Doamne Dumnezeule, nu!

De îndată ce am rostit cuvintele, am simţit că mineam. Mâinile lui Christophe în jurul meu, căldura corpului care emana prin haine, mirosul de plăcintă cu mere care mă învăluia. Asprimea mai îndulcită din vocea sa când mă îmbrăţişa şi buzele care îmi ardeau pentru că-şi lipise gura de a mea.

Dacă o să am nevoie de un motiv, Dru, tu vei fi acela.

Dar îmi aminteam şi de colţii lui înfipţi în vena mea, de viteza lui înfricoşătoare şi de tonul batjocoritor care se simţea în fiecare cuvânt. Mă bucuram că era întuneric. Obrajii îmi luaseră din nou foc şi roşeaţa îmi transforma tot corpul într-un felinar în noapte.

Doar nu era posibil să-l plac pe Christophe în felul ăsta, nu? Adică, doar o cunoscuse pe mama şi...

— Oh!

Oare în vocea lui Graves se simţea uşurare? Se auzi bubuitura unui tunet în depărtare. Părea nemulţumit.

— Doar a cunoscut-o pe *mama*.

Am vrut să spun altceva, cum ar fi *Mă sperie*. Dar asta mi-ar fi afectat serios imaginea de tipă dură, nu? Şi aşa imaginea asta se cam şifonase în ultima vreme.

Şi dacă aş spune-o cu voce tare, pe urmă era posibil să mai spun şi alte lucruri. Cum ar fi: *Când mă îmbrăţişează el simt altceva decât atunci când o faci tu.* Şi asta ar crea şi mai multe probleme.

Nu. Nu-mi plăcea de Christophe. Nu în felul în care întreba el.

Cel puțin, nu voiam să-mi placă. Și Graves nu trebuia să afle niciodată despre scena de la debarcader sau despre altceva. Mă hotărâsem.

Încă eram roșie în obraji. Fața îmi frigea.

— Da.

Era un acord tacit.

— Pot să te întreb ceva?

Inima îmi tresări. Părea serios.

— Tocmai ce-ai făcut-o. Dar spune totuși.

Un pufăit îmi dădu de înțeles că zâmbea și am zâmbit și eu cu jumătate de gură în întuneric. Am așteptat. Tăcerea se lungea. M-am foit într-un final, neliniștită.

— Ai adormit?

— Nu.

Se foi și el, trăgându-și genunchii sus și întorcându-se într-o parte, cu spatele la mine.

— Nu mai contează. Nu e nimic important.

Oh, la naiba! Inima îmi bubui. Prostuțule ce ești! Avea de gând să mă întrebe dacă îmi plăcea de altcineva?

Zăceam în pat, cufundată în întuneric și rumegam în minte. Mă mânca pielea de la haine, dar dacă mi-aș fi dat jos vreuna, tot nu se rezolva nimic. Când m-am dat mai aproape de el și am pus un braț peste el, Graves se încordă din nou. M-am cuibărit lângă el și mi-am sprijinit genunchii în spatele genunchilor lui. Era îmbrăcat cu un tricou, așa că atunci când am respirat, i-am suflat între omoplații lui osoși.

Era o senzație plăcută. Părul lui îl atingea pe al meu. Am inspirat. Mi-am pus mai confortabil brațul sub cap. Nu mă simțeam tocmai în largul meu cu toate hainele șifonate și transpirația care mi se uscase pe piele și cu tot ce se petrecea. Totuși, cu ploaia bătând în acoperiș și senzația de căldură interioară care înlocuia frigul și durerea, situația mi se părea suportabilă.

Nu era senzația de căldură care-mi făcea obrajii să ia foc și care mă speria pe care o simțeam în preajma lui Christophe. Acum era ceva mai domol. Era ca atunci când stai la distanța potrivită față de un foc de tabără, astfel încât te încălzește perfect, fără să te înfierbânte. Era o senzație mai puțin dureroasă.

Mai puțin intensă.

Mi-am căutat cuvintele.

— Nu, nu-mi place de Christophe. Mă păstrez pentru altcineva.

Toată tensiunea din noi se eliberă. El se relaxă imediat ca o pisică, și eu mă simțeam și mai caldă pe dinăuntru. Aproape cleioasă.

— Pentru altcineva? întrebă el în șoaptă și vocea îi pieri la jumătate.

A trebuit să-mi înăbuș un râs.

Cineva care nu mă sperie așa cum o face Christophe. Cineva pe care să mă bazez.

— Da. E un nătărău, dar îmi place de el.

— Înseamnă că nu e chiar așa de nătărău dacă-ți place de el așa de mult, murmură el, dar îmi dădeam seama că zâmbea.

Am căscat de mi-au trosnit fălcile. Am dat aerul afară și i-am suflat în spate. Căldura din obraji și de pe gât o să-mi treacă, mi-am spus în sinea mea. Era întuneric. Nu trebuia să afle niciodată că roșeam.

— Nicio problemă, puștiule. Prima dată e gratis.

El râse fornăind și am râs și eu din nou. Mă simțeam bine. Inima mea nu mai era acum un bob de mazăre zbârcit, ci semăna mai mult cu o inimă care îmi bătea în piept. Și am stat așa ceva vreme, ascultând ploaia și respirația lui până m-am cufundat din nou în somn.

Căldura din obraji nu dispăru. Mă urmă în întuneric. Însă când m-am trezit a doua zi dimineață, nu mai era.

CAPITOLUL 25

Colonia era formată din trei cabane lungi de lemn, cu un etaj, care fuseseră construite în jurul unei alei pavate late. În spatele uneia dintre ele era un garaj imens, iar o mulțime de vârcolaci mișunau de colo-colo.

Am aflat că fusesem într-unul din „dormitoarele puilor" în cabana din centru. Rânduiala în ceea ce privește dormitul într-o colonie de vârcolaci e cam ciudată — cam toată lumea se culcă pe unde îl răzbește oboseala și dormitoarele sunt pentru ocaziile când ai nevoie de intimitate. Când m-am trezit dimineața, Graves nu era acolo. Apăru însă de îndată ce am găsit holul care ducea din camera mea la baie și spre alte patru dormitoare.

— Ți-am adus niște haine curate.

Avea părul răvășit și mirosea a ploaie, aer curat și fum de țigară. Cercelul lui sclipi vesel spre mine.

— Probabil că vrei să te speli.

M-am frecat de urdori la ochi și m-am strâmbat.

— Probabil că put.

— Deloc. Ăsta e mirosul tău.

Zâmbi larg și ochii lui verzi aproape scânteiară.

— Baia e acolo. Poți să folosești orice periuță de dinți, așa au spus. După ce te pregătești, te așteaptă și micul dejun.

— Ce oră e?

Nu erau ferestre, dar sunetul ploii tot se mai auzea. Bătea în acoperiș și aluneca pe el.

Îmi puse în brațe un morman de haine.

— În jur de șapte. Te-ai trezit devreme.

— Programul meu de somn s-a dat de tot peste cap. Nu mai stăm mult, nu?

Mi-am înghițit un căscat odată cu ultimele cuvinte și rânjetul lui se lărgi. Tipul care aducea cu un adept al curentului goth părea destul de vioi, luând în considerare câte se întâmplaseră.

— A mai rămas niște cafea?

— Da. Și să nu uit. Christophe m-a trimis să te trezesc și să te pregătesc de drum. Plecăm într-o jumătate de oră, cu aproximație, după ce ești gata și după ce se ridică soarele.

Îmi venea să pun mai multe întrebări, dar m-am abținut.

— Bine.

Mi-am dat un cârlionț din ochi. Buclele mi se lipeau de degete. Probabil că arătam ca mireasa lui Frankenstein.

— Atunci o să mă grăbesc.

Mâinile îi căzură din nou pe lângă corp. Se uită la mine, eu la el, și un rânjet stupid se lăți pe fața mea, ca răspuns la al lui.

— Ce e?

Păream mai iritată decât eram în realitate.

Însă starea mea de iritare îl făcu să rânjească și mai larg. Așa sunt băieții.

— Nimic.

Se răsuci pe călcâi și haina lui neagră și lungă se înfoie ca o umbrelă și o întinse din loc.

Baia era curată, dar mi-era silă să folosesc periuța altcuiva. Însă când simți în gură un gust așa de rău că ai putea probabil să ucizi un cactus cu respirația ta de la douăzeci de pași, privești în altă lumină caracterul sacru al produselor personale de igienă. Senzația de apă fierbinte pe spate era așa de plăcută, că era cât pe ce să-mi dea lacrimile. Recolta interesantă de vânătăi și zgârieturi mă ustura un pic. Se vindecă mai repede acum, mi-am spus în sinea mea. Dar erau așa de multe! Parcă eram un cal bălțat.

Uimitor, hainele noi chiar îmi veneau. O pereche de blugi, chiloți, două tricouri — unul albastru și unul gri — și un pulover albastru care părea tricotat de mână. Nu aveam șosete și nici sutien, iar bocancii erau murdari. Dar mă simțeam atât de bine îmbrăcată în haine curate, că nici nu-mi păsa prea mult, chiar dacă aveam senzația ciudată că hainele erau ale altcuiva.

Unul dintre avantajele pe care le ai când îți pui pe dedesubt mai multe lucruri e că ai aproape mereu haine pe care poți să le îmbraci după o noapte nu prea grozavă. Din nefericire, ale mele duhneau a fum, sânge și groază, ca să nu mai zic de transpirație și jeg. Aproape că vedeam duhoarea emanând din ele. Geanta mea dispăruse și mă întrebam unde era.

Am primit răspunsul când am deschis ușa de la baie, cu un morman de haine care miroseau, dar pe care le țineam strânse la piept împăturisem frumos și l-am găsit pe Christophe sprijinindu-se de peretele de pe hol. Îmi flutură geanta cu o mână și zâmbi la mine. Ochii lui albaștri luciră.

— Poți să renunți la ele. Probabil că nu mai sunt bune de nimic.

Își îndreptă privirea în jos și eu mi-am ascuns medalionul sub haine. Îmi dădea o senzație de bine să-l simt pe piele, chiar dacă făcea fel și fel de ciudățenii în ultimul timp.

— O să arate mai bine după ce le spăl.

Și în plus, nu mi-au mai rămas multe haine. Am încercat să nu mă holbez la geantă. Îmi simțeam părul greu. Îl storsesem cât putusem de mult.

— Mi-o dai, te rog?

— Cum să nu?

Mi-o înmânâ și îmi luă mormanul de haine din brațe.

— Atunci o să le pun în mașină. Trebuie să mănânci. Urmează-mă.

O luă din loc îndreptându-se spre o ușă și un șir de scări scăldate în lumina sidefată a dimineții ploioase.

Cel puțin nu roșeam. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Mă ajuta și faptul că și Christophe era foarte oficial.

— De ce nu sunt deloc ferestre aici jos? l-am întrebat eu, stând în spatele lui și aplecându-mă să-mi iau bocancii.

El nici măcar nu încetini.

— Pentru *nosferatu* e mai greu să intre. Și asta înseamnă că părinții, unchii și mătușile pot să-i apere pe cei mici. Hai, Dru.

Bucătăria era mare, spațioasă, luminoasă și plină de vârcolaci. Erau o mulțime adunați aici și am văzut pentru prima dată o femelă-vârcolac. Mișunau prin bucătărie de parcă se mișcau după o anumită coregrafie și o parte din băieți și fete duceau farfurii și platouri cu mâncare spre o sufragerie imensă, cu trei mese care păreau să aibă pe puțin trei metri fiecare.

— Bună dimineața.

O brunetă înaltă și zveltă, cu un șort tras peste blugi și pulover, ieși din învălmășeală. Christophe dispăruse în haosul dinăuntru.

— Tu trebuie să fii Dru. Mă bucur să te cunosc.

Îmi strânse mâna liberă, aruncând o privire grăbită spre picioarele mele goale și bocancii plini de noroi.

— Eu sunt Amelia. Bine ai venit în ascunzătoarea noastră.

— Ă...

Zgomotul și activitatea din bucătărie erau destul de puternice ca să mă facă să clipesc.

— Bună. Salut.

Cafea. Ouă sfârâind într-o tigaie. Șuncă. Sunetul plăcut al clătitelor care sunt trântite într-o tigaie fierbinte. Și a ce mirosea? A suc de portocale și jalapenos? Și brânză cedar?

— Probabil că te simți copleșită. Pe aici, te rog.

Își dădu pe spate părul șaten-închis lucios și mă trase spre sufragerie, evitând cu grație puștii care mergeau de-a bușilea de colo-colo.

— Oh, mă bucur să văd că-ți vin hainele! M-am gândit eu că ești cam de talia Danicăi. O să găsim și niște șosete pe aici, nu-ți face griji.

Se opri și aruncă o privire peste umăr. Ne bucurăm că ești aici. Și că l-ai adus pe Andy și pe cei mici.

— Eu n-am făcut mare lucru, am reușit eu să îngăimez stânjenită.

Apa din păr mi se scurgea pe pulover și părul începuse să mi se încrețească.

— Și pot să zic că n-am avut niciun amestec. Graves a fost...

— El a zis că a fost numai contribuția ta.

Râsul ei era ca un clinchet de clopoței.

— Mulțumim că ni l-ai adus pe Andy și că ai avut încredere în noi. Să știi că suntem loiali.

Felul cum o spuse, poate cu puțină neliniște în glas, nu-mi sună prea bine. Ziua de ieri fusese un ciudat colaj de

poze la minut și voci fără trup, destul de confuză dacă stăteam să mă gândesc prea mult.

— Așa a spus Andy. Eu, ă, îți mulțumesc că ne-ați lăsat să dormim aici.

Cum poți să spui cuiva: Știi, mersi că ne-ai lăsat să înnoptăm aici, probabil că suntem urmăriți de niște vampiri nebuni și de un trădător din Ordin și voi vă cam riscați viața? N-am găsit cuvintele potrivite. Ceva se izbi de genunchii mei. Când m-am uitat, o fetiță cam de un an, purtând o pijama peste scutecul care acum îi atârna, îmi zâmbi, cu ochii ei negri și veseli și claia de păr șaten. Mă înșfăcă de un genunchi și scoase un țipăt.

— Bella!

Amelia o luă în brațe.

— Dumnezeule mare, cine trebuie să aibă grijă de ea?

— Nu eu.

O fată-vârcolac care trecu pe lângă noi îmbrăcată cu o fustă largă și plisată și un pulover galben îi luă copilul din brațe cu dexteritate.

— Dar văd eu ce fac.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Imogen. Hai, *svetocha*, hai să mănânci ceva. Nu ești vegetariană, nu?

Cum?

— Nu.

M-am uitat cum adolescenta sprijinise copilul pe șold și plonjă în haosul din bucătărie. Nivelul decibelilor era incredibil.

— Am crescut în munții Apalași.

Nu știu de ce am spus asta.

— Serios? Probabil că de acolo ai accentul ăsta.

Mă conduse în sufragerie așa cum se cuvine și bătu pe cap cu eleganță un băiat mai mare. Acesta scânci.

— Scoate-ți degetele din zaharniță și termină-ți ouăle! Și tu de colo, nu-ți mai chinui mătușa! Și tu du-te și spală-te pe labe!

Parcă aveam în fața ochilor un general pe câmpul de luptă care făcea ordine în haos doar când țipa la ei. Îmi amintea de tata într-un fel ciudat și aproape că îmi dădură lacrimile. Nu i-am spus că accentul pe care-l aveam era probabil din anii petrecuți sub linia Mason-Dixon, când vânam cu tata.

Și eu consider că nu am niciun accent, ca să se știe. Toți cei din nord vorbesc ciudat.

Mă plantă la o masă lungă, între Graves și Lunganul, care înfuleca dintr-un morman de clătite înalt cât o mână de-a mea. Lunganul dădu din cap. Acum nu mai era murdar de sânge și din vânătăile de pe față mai rămăseseră doar urme vagi.

— Doamne, chiar arăți mai bine!

Mi-a ieșit din gură fără să vreau.

— Cred și eu.

Luă o gură imensă de clătite îmbibate în sirop. Graves îmi împinse o farfurie în față.

Ouă, șuncă crocantă, trei clătite, plus două felii de pâine prăjită făcută în casă, unse cu unt. Mai era și un pahar cu suc de portocale și mai apăru și o cană mare din lut cu cafea.

— Mănâncă!

Graves mă înghionti cu umărul.

— Nu e politicos să refuzi.

Toți făcuseră duș, erau îmbrăcați în haine curate și nu le mai tăcea gura. Era ca prânzul de la Școală, doar că aici toată lumea se purta frumos, nu mai erau *djamphiri* și vârcolaci care să mărâie unii la alții. Vârcolacii mai în vârstă mâncau repede, fluierând și vorbind cu toți cei din jur, apoi își luară

farfuriile și debarasară o porțiune de masă. Duseră apoi vasele la bucătărie, eliberând la timp locul pentru ca altă persoană să vină, să se așeze la masă și să înceapă să înfulece. Totul mergea ca pe roate — chiar și când se întâmpla să se răstoarne o carafă mare de sirop. Nici nu-mi venea să cred ce văd, și Graves îmi tot dădea coate și mă îndemna să mănânc.

Asta am și făcut. Muream de foame și am devenit conștientă de asta când am văzut mâncarea în fața ochilor. Am început să mănânc și nu mi-am dat seama că înfulec decât atunci când am luat o înghițitură mare de suc și era aproape să mă înec. Aveam obrajii umezi. Graves îmi dădu un șervețel fără să se uite intenționat la mine.

L-am văzut pe Dibs, cu capul în pământ, băgat între umeri și alți câțiva băieți pe care îi cunoșteam. Peter era tocmai în partea celalată a camerei, încruntându-se în timp ce băga sub nas un morman de mâncare. Avea un ochi vânăt. Vânătaia era proaspătă. Mă întrebam de unde se alesese cu ea.

Mai erau doi copii mici, amândoi destul de mari ca să stea în scaune înalte. Am văzut-o pe fetița care mă apucase de genunchi și care a fost proțăpită rapid în scaunul și a început să molfăie bucățele mărunțite de clătite. Rânji cu gura până la urechi și scoase un chiot de bucurie, lovind cu linguriță mică în farfurie. Ceilalți doi gângureau și cine era lângă ei nu-i scăpa din ochi și reuși să salveze tacâmurile azvârlite și cănile cu cioc.

Așa era o familie? Sau doar vârcolacii mâncau așa? Îmi plăcea mai mult ca la școală, dar era atât de mult zgomot! Am mișcat din degetele de la picioare — Amelia îmi dăduse o pereche de șosete albe universale. Era aproape patetic cât de mult mă făcea o afurisită pereche de șosete să mă simt umană. M-am surprins mângâindu-mi medalionul prin

pulover şi m-am forţat să pun mâna jos, în poală, ca o fată bine crescută şi manierată.

Am mâncat până am simţit că plesnesc, apoi am luat cana de cafea şi m-am şters pe obraji. Lacrimile nu erau rele, ci doar fierbinţi şi jenante. Nici măcar nu ştiu de ce bâzâiam. Dar plângeam cu zgomot şi mă simţeam bine şi nimeni nu mă băga prea mult în seamă. Lunganul încă băga la ghiozdan într-un ritm constant — un castron uriaş de terci de ovăz, un munte de ouă, o porţie generoasă de şuncă şi câteva felii de pâine prăjită.

Văzu că mă uit la el şi înghiţi grăbit, apoi rânji.

— Trebuie să mă vindec, spuse el după ce termină ce avea în gură. Vin cu tine.

— Oh!

Am încuviinţat şi am luat o gură fierbinte de cafea.

— Dobitocul ăla crede că mi-e dator, îmi strigă Graves în ureche.

— Peter m-ar fi abandonat, ticălosul! îi strigă Lunganul. Din cauza asta stă tocmai acolo. L-am bătut de dimineaţă.

L-am crezut.

Se eliberă o masă şi fu debarasată cu o viteză incredibilă, chiar la ţanc pentru un grup de vârcolaci cu feţe dure, unii cu părul ud şi hainele umede, care veniră mărşăluind. Toţi păreau tineri, cam între paisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, dar puteai să-i deosebeşti pe cei mai în vârstă. Era o diferenţă subtilă — în felul cum se mişcau, sau în privirea care nu era jucăuşă, ca a celorlalţi, ci potolită. Nu puteam să-mi dau seama exact, dar n-am vrut să mă holbez la ei. Poate dacă aveam un blocnotes şi un creion, aş fi putut să fac câteva schiţe şi să-mi dau seama ce-i diferenţia.

Pentru prima dată în două săptămâni mă mâncau mâinile de nerăbdare să desenez, o nevoie bruscă şi imperioasă.

Mi-am frecat degetele mâinii drepte de cana cu cafea încercând să mai potolesc mâncărimea.

— Erau de pază, alergau prin pădure, îmi ţipă Graves la ureche. Sunt în vacanţă. Ei învaţă la Şcoala din sud. Nimeni de-aici n-a aflat de tine.

Stomacul mi se închise ca un pumn şi Christophe apăru în pragul uşii de la bucătărie. Ceva ce putea fi numit aproape tăcere, o tăcere ciudată, se aşternu la mesele de lângă el. Amelia îşi făcu aparţia, înclinându-se în faţa lui şi vorbind cu el absorbită.

Era ciudat. Chiar şi vârcolacii care erau cu siguranţă adulţi arătau doar puţin mai mari decât *djamphirii*. Nimeni de aici nu părea să aibă nicio zi măcar peste douăzeci şi cinci de ani, poate doar puţin în zona ochilor. Nu-mi dădusem seama cât de repede mă obişnuisem să fiu înconjurată de adolescenţi.

M-aş fi întrebat unde erau adulţii care trebuiau să rezolve o astfel de situaţie, dar ei erau aici. Doar că în trupuri tinere.

Christophe dădu din cap şi părul lui cu şuviţe blonde îi intră neglijent în ochi. Nestemate de apă îi atârnau în păr şi îi luceau pe faţă. Am scormonit în geantă şi am găsit transcrierea conversaţiei telefonice. Am împins farfuria la o parte. Hârtia era mototolită.

Nu puteam să o scot aici. Doamne!

— Nu mai mănânci?

Graves aproape mă înghionti cu cotul şi ridică şi el privirea să vadă la ce mă uitam.

— M-am săturat, am spus eu, dar îmi cam pierise vocea. A trebuit să-mi dreg glasul şi să încerc din nou.

— Sunt plină.

— Mănâncă acum cât mai poți.

Lunganul mai îndesă în gură o furculiță cu vârf.

— S-ar putea mai încolo să nu mai ai șansa.

Era un sfat bun, îl auzisem și pe tata spunând asta înainte. Dar stomacul mi se închisese și mă simțeam sătulă. Christophe aruncă o privire prin încăpere, mă văzu și dădu ușor din cap. Expresia de pe chipul lui nu se schimbă. Îi mai spuse ceva Ameliei, care își dădu părul din ochi și își dezlegă șorțul.

Christophe dispăru din nou, și Amelia o porni spre noi, spre sufragerie, încruntată. Mi-am dat scaunul în spate și m-am ridicat, luându-mi bocancii și geanta. După câteva secunde de nedumerire, la fel făcură și Lunganul, și Graves.

Știu ce înseamnă privirea asta în ochii unui adult. Înseamnă că e timpul să plecăm.

CAPITOLUL 26

Maşina era lungă, subţire, albastru-închis şi avea mai mulţi ani ca mine, dar era în stare excelentă. Tatălui meu i-ar fi plăcut. Mi-am înăbuşit impulsul de a mă uita sub capotă, pentru că un vârcolac brunet şi firav doar ce o trântise şi se răsucise pe călcâie, măturându-ne pe toţi cu privirea. Colţurile gurii i se lăsară în jos când îl văzu pe Christophe, dar reuşi să se ascundă bine.

— El e Corey. E mecanicul nostru.

Amelia părea mândră.

— Pe tot ce pune mâna merge strună.

Băiatul-vârcolac dădu ochii peste cap.

— Mamă, zău aşa!

— Aşa e, insistă ea şi afişă vreo şapte nuanţe diferite de mândrie.

Îi puse o mână pe după umeri şi îl strânse. El se smuci din braţele ei după câteva secunde şi roşi. Se vedea că de fapt, în adâncului sufletului, îi făcea plăcere.

Mă durea inima. Am tras adânc aer în piept şi am înăbuşit senzaţia neplăcută.

Se şterse pe mâinile bătătorite cu o cârpă pătată de ulei şi arătă spre maşină cu un gest plin de graţie.

— E un Dodge Dart din '72. E o mașină bună. Metal american vechi, greu, care merge până îi cad portierele. Doar ce i s-a reglat motorul și i s-a schimbat uleiul. Azi-dimineață am verificat farurile și restul. Are și plăcuțe noi. Așa că e totul în ordine.

— Foarte bine. Nici nu-mi vine să cred că e aceeași mașină.

Christophe dădu din cap, examinând vopseaua de parcă voia să găsească pete de rugină.

— Ar trebui să plecăm. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât e mai periculos pentru tine.

Amelia ridică din umeri.

— Pădurile sunt pline de capcane și s-a emis o avertizare. În afară de un Supus — gura i se încleștă și ochii îi deveniră reci — nu a fost nicio mișcare azi-noapte și suntem bine pregătiți în cazul în care îți dă de urmă.

Un Supus?

— Ash? E aici?

Inima îmi urcă în gât și mi-am înăbușit impulsul de a fugi să mă ascund.

— Unde?

— Ne-a urmărit.

Lunganul își puse mâinile în sâni.

— Ticălos viclean! Reușește să se strecoare prin orice plasă.

— Dar el mi-a salvat viața.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr.

— Chiar de două ori.

— Nimeni nu contestă asta, se amestecă și Christophe amenințător. Dar cel mai bine e să nu-l ținem prin preajma noastră. Să mergem, copii. Cheile?

Corey i le aruncă.

— Mașina accelerează bine și frânele sunt bune. Apasă ușor pe pedală.

Christophe dădu din cap, prinzând cheile din zbor și aruncându-mi o privire.

— Ai făcut treabă bună. Dru, tu stai în față. Voi doi...

— Stați puțin!

Se văzu un cap cu șuvițe blonde care ieși din garaj, în ploaie, cât pe ce să dea peste Lungan, care se dădu sprinten la o parte. Era Dibs. Rucsacul îi sărea pe spate, împroșcând cu apă.

— Așteptați-mă și pe mine! Vin și eu.

— Nu e loc în mașină.

Christophe se îndrepta cu pași apăsați spre fața mașinii.

— Vin și eu.

Dibs îi aruncă o privire fioroasă, apoi se uită spre mine.

— Spune-i, Dru. Vin și eu cu voi. Ai nevoie de noi.

— Doamne, Dibs...

Lunganul nu părea să aibă o părere prea bună despre venirea lui Dibs.

Graves doar se uită la mine. Am ridicat o sprânceană, el ridică din umeri și scoase un pachet de țigări din buzunar. Haina lui fusese spălată și părea că i-o și călcase cineva. Minunile nu mai încetau!

— Plecăm.

Christophe deschise portiera dinspre șofer.

— Urcați!

— Te rog, Dru.

Dibs țopăia de pe un picior pe altul. Semăna cu o pasăre, atât cât putea un vârcolac să semene.

— Te rog.

De ce naiba mă ruga pe mine? Dar dacă tot o făcea, aveam de gând să hotărăsc eu. Nu aveam prea mulți prieteni și el stătuse cu mine la masă la Școală.

— Urcă! i-am spus. Și voi doi.

— Trei vârcolaci pe bancheta din spate, murmură Christophe. Ce e în capul tău?

— El are pregătire medicală.

Mi-am ridicat din nou geanta pe umăr. *Și m-a cărat atâta drum! Cel puțin așa cred.*

— E prietenul meu!

Graves îmi aruncă o privire indescifrabilă și Lunganul izbucni în râs. Mă cam săturasem ca băieții să mă trateze de parcă nu eram în toate mințile. Dibs dădu buzna în mașină și se repezi spre mijlocul banchetei, unde se instală și-și luă rucsacul în brațe, cu o atitudine protectoare.

— Să mergem!

În fiecare cuvânt de-al lui se simțea iritare. Christophe se așeză pe locul șoferului și, peste o clipă, motorul se trezi, torcând tare.

— Vă mulțumesc mult.

Păream foarte protocolară.

— Pentru tot.

Și sper să nu vă găsească vampirii.

Amelia zâmbi larg, toată fața i se lumină și ochii ei căprui ca de catifea se aprinseră. Corey se dădu la o parte, uitându-se la mașină de parcă ar mai fi stat câteva ore să-i aducă fel de fel de îmbunătățiri.

— Suntem onorați, spuse Amelia și, lucru ciudat, părea că vorbește serios.

Oamenii nu zic prea des ce gândesc.

— Grăbiți-vă și feriți-vă de pericole!

M-am așezat pe scaunul de lângă șofer. Mașina era ca o barcă și Christophe se afla la cârma ei, ghidând-o încet prin perdeaua argintie de ploaie. I-am făcut cu mâna Ameliei, care își pusese o mână pe după umerii lui Corey și îl strângea în brațe în ciuda protestelor lui. Ceva fierbinte, pe care nu știam să-l definesc, îmi clocotea în gât. Am înghițit cu

noduri de două ori. Când am râgâit, am simțit în gură gustul clătitelor și am scotocit prin geantă după o gumă de mestecat. Nu aveam, iar când am ridicat privirea, am văzut că ne strecurasem ușor printre două clădiri din colonie și eram pe aleea pavată. Locul părea pustiu, toate ferestrele întunecate. Mă întrebam dacă o făceau intenționat.

Christophe murmură ceva, mașina aluneca prin ploaie și ștergătoarele de parbriz se puseră în mișcare.

— Sper că n-or să pățească nimic.

Centura de siguranță mi-a dat puțin de furcă. Centurile vechi mai fac probleme uneori. Dezaburitorul mergea și toată mașina mirosea a ulei de motor și a vârcolaci sănătoși. Se simțea și un iz de plăcintă cu mere, care îmi sufla în față când Christophe se apleca să schimbe frecvența radio.

— Am făcut tot ce-am putut ca să ni se piardă urma. Și ca să mă asigur că niciunul dintre pândacii lui n-au supraviețuit ca să dea raportul.

Fața i se relaxă în timp ce străbăteam o alee lungă, pavată, presărată din loc în loc cu gropi inegale.

— Credeți că vampirii or să dea de ei?

M-am întors să mă uit în spate. Dibs stătea țeapăn și clipea rar. Lunganul se rezemase pe spate și închisese ochii. Graves se uita pe fereastră, cu maxilarul încleștat.

— Nu de vampiri îmi fac eu griji, spuse Christophe pe un ton sumbru.

Radioul pârâi.

— Găsește-mi niște muzică, Dru. Ne așteaptă un drum lung.

CAPITOLUL 27

După atâta mers pe jos, era ciudat să vezi strada alunecând ușor sub mașină. Ștergătoarele de parbriz ticăiau înainte și înapoi, iar Christophe fredona în același timp cu postul de radio pe care i-l găsisem, care difuza rock clasic. Conducea cu viteza-limită — nici peste, nici sub. Lunganul respira ușor cu ochii închiși și cu gura puțin întredeschisă. Graves se holba pe geam. Dibs mai era zguduit din când în când de zdruncinăturile mașinii, dar în rest nu zicea nimic.

Cu alte cuvinte, era o atmosferă foarte stânjenitoare.

Christophe mergea pe drumurile mai puțin circulate, fără să arunce nici măcar o privire pe harta rutieră. Dacă ar fi fost tata la volan, eu l-aș fi ghidat. Dar acum stăteam acolo de pomană, strângând geanta în brațe și uitându-mă la lumea umedă de afară. Copaci golași se îngrămădeau spre asfalt, și brațele lor goale se întindeau să se agațe de aer. Apa lucea pe stradă și cauciucurile scoteau sunete ca niște șoapte umede. Christophe tot dădea volumul puțin mai tare, când era muzică la radio, apoi îl dădea mai încet când începeau reclamele.

Am luat prânzul într-un orășel de la capătul îndepărtat al ținutului, o pizzerie care părea să fi avut și zile mai bune.

Toți cei trei băieți de pe bancheta din spate se îndreptară glonț spre toaletă de îndată ce ne-am așezat la o masă, ceea ce însemna că puteam să scot stenograma din geantă, iar Christophe îmi făcu semn să mă așez pe canapeaua roșie de vinilin.

— Asta dacă n-ai nevoie și tu de toaletă, *milna*.

Își trecu mâna prin păr, scuturând câteva picături de ploaie.

— Trebuie să vorbim.

M-am așezat pe scaun, apoi i-am întins hârtiile. Mi-am dat drumul la gură, iar el se uita la mine, mijind din ochii lui albaștri.

— Dylan mi le-a dat, chiar înainte ca totul să se... pe scurt, e ceva important. Când Anna mi-a arătat stenograma convorbirii, a vrut să mă facă să cred că tu ești vinovatul. Și era o versiune adăugită.

Mi se părea că nimic din ce spuneam nu avea sens.

— Voia să afle și ce știam eu. Dylan a spus că asta e versiunea originală a stenogramei convorbirii, când cineva a dezvăluit locul unde se afla mama.

Christophe se lăsă mai jos lângă mine pe banchetă și scană hârtiile. Gura i se strâmbă și colțurile ei trăgeau în jos spre maxilar.

— El ți-a dat asta?

Preț de o clipă am crezut că am văzut ceva care îi trăda vârsta adevărată, ceva care părea bizar pe chipul lui tânăr.

— Da, în momentul în care mi-a spus să mă ascund data viitoare când o să aud soneria de Restricție.

Era o ușurare să mă destăinui cuiva, să spun măcar un secret care-mi stătea pe suflet.

— E bine că a făcut-o, dacă nu mi-ar fi spus, m-ar fi prins în cameră.

— Cine?

Începuse să dea semne de transformare, părul i se întindea și se închidea la culoare. Și colții îi ieșiră. Trase adânc aer în piept și colții i se retraseră. Mă holbam la profilul lui, fascinată.

— A sunat prima dată soneria de începere a cursurilor. Apoi, puțin mai târziu, a sunat și soneria de Restricție. M-am ascuns într-o debara și i-am auzit alergând pe afară. Sigur erau *nosferatu*.

Cuvântul se simțea ciudat în gura mea.

Nici acum nu spuneam tot adevărul, tot mai țineam un secret.

— Și tu te duceai la ore ca o fată cuminte?

Nu, mă pregăteam să o șterg de acolo. Ce importanță are asta?

— Ieșisem din cameră. Mă simțeam ca într-un cavou înăuntru.

Cele două foi de hârtie foșniră puțin. Îi tremura mâna.

— Anna.

O spuse încet, melancolic, de parcă acel cuvânt îi lăsa un gust rău în gură. Le împături la loc și mi le înmână.

— Hm.

— A spus că tu...

Am înghițit în sec. Îmi simțeam gâtul uscat.

— A spus că tu ai dat telefonul. Cred că voia să nu am încredere în tine.

Christophe se încordă. I se văzură pentru o clipă din nou colții, apoi se retraseră.

— Niciodată n-aș..., începu el.

M-am grăbit să-i tai vorba. Simțeam că urma să mă înroșesc din nou și nu voiam.

— Ți-am mai spus că nu am crezut-o. Asta a fost intenția ei și voia să afle ce știu eu. Dacă bănuiam ceva, dacă te văzusem.

Emoţia trecu. Era straniu să-l priveşti, să vezi cum faţa i se descreţea şi cum şuviţele blonde îi apărură din nou.

— Aşa, deci. Milady îşi bagă coada.

Şi Dylan spusese asta.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Christophe deschise gura, dar Dibs îşi făcu apariţia la masă, netezindu-şi părul umed.

— Putem să luăm o pizza pepperoni?

Christophe băgă mâna în buzunar şi scoase trei bancnote de câte douăzeci de dolari.

— Ia o pizza cu carne şi una vegetariană, fără ceapă şi măsline. Şi cinci băuturi. Hai, şterge-o.

Dibs luă banii şi o şterse. Christophe încleştă pumnul sprijinit pe masă, apoi îl descleştă cu efort. Discrepanţa dintre chipul lui calm şi greutatea cu care îşi descleştă pumnul era şocantă.

— Să nu spui nimănui. Vorbim mai târziu.

Era greu să par dură când inima îmi bubuia şi mă treceau toate apele. Mi-am pus mâinile în sân, înghesuită incomod pe canapea, şi mi-am dat seama brusc că el mi-ar fi stat în cale dacă aş fi plănuit să fug.

— Vreau să aflu acum.

— Nici eu nu ştiu destule cât să-ţi spun ceva care să-ţi fie de folos. Există un trădător în Ordin. Atâta lucru ştim sigur. Acum am aflat că e şi o persoană sus-pusă şi că nu eu eram ţinta. Nu am fost ţinta până acum, ci doar am suferit vătămări accidentale.

Îşi trecu limba peste dinţi, iar semnele transformării se estompară şi mai mult. Avea încă ochii reci. M-am întrebat de ce crezusem vreodată că or să se încălzească.

— De unde ştii?

Valul de căldură pe care l-am simțit emanând dinspre el era focul steril al flăcărilor străbătute de firișoare albăstrui. M-am cutremurat.

— Asta e o răzbunare. Păcatele părinților au fost transmise copiilor — deși mama ta nu a avut nicio vină. Cel puțin în privința asta îți dau cuvântul meu.

Cu o mișcare scurtă, se ridică de pe canapea. Nu se uita în ochii mei, ci spre piept, la umflătura care mi se vedea prin pulover.

— Să nu-l ții la vedere. Să nu pomenești de el în prezența altora. Și, pentru numele lui Dumnezeu, Dru...

Am așteptat, dar el nu termină. Porni cu pași apăsați spre bar, unde Dibs mai că nu sărea de pe un picior pe altul de nerăbdare și femeia plictisită care lucra la casa de marcat apăsa pe butoane prea încet.

Aroma de aluat copt, sos de roșii, brânză încălzită și mirosul cleios care umple mereu o pizzerie mă învăluiau. Am băgat din nou foile în geantă și mi-am dat seama că și mâinile mele tremurau.

Du-te la Școală! îmi spusese el. *Acolo o să fii în siguranță.*

Dar nu eram în siguranță nicăieri, nu? Și nici măcar nu știam de ce. Pentru că cineva din Ordin o urâse pe mama destul de mult încât să vrea să mă omoare și pe mine? După atâția ani?

O, Doamne! Cum poți să urăști pe cineva atât de mult și tot să te numești om? Sau o ființă mai bună decât un vampir?

Graves se așeză pe canapea lângă mine.

— Salut!

Își dăduse părul pe după urechi și pe față încă mai avea picături de ploaie.

— Ești bine? Ești cam palidă.

Oh, n-am nimic. Ba da. Am întins mâna pe sub masă și l-am apucat de mână, strecurându-mi degetele printre ale

lui. Avea pielea caldă și inima mea începu să bubuie de data asta cu totul altfel.

— Nu e nimic așa cum ar trebui să fie.

L-am strâns tare de mână.

— E groaznic.

Mă strânse și el. Roșeața îi apăru în obrajii palizi. Sub nuanța lui de asiatic putea să o mai ascundă cât de cât.

— Nu e chiar așa de rău. Suntem aici, nu? Și suntem în siguranță pe timpul zilei.

— Mda.

Un milion de întrebări fremătau în mine. De la *Te superi pe mine că ți-am stricat viața?* până la *Poți să-ți imaginezi cum e să urăști pe cineva atât de mult, încât să îl vinzi unui vampir?*

— Hei, gata! Prr!

Mă strânse și mai tare și se opri chiar când începea să devină dureros.

— Totul o să fie bine, Dru. O să se rezolve totul.

— Știu și eu...

Mă holbam la lemnul fals al blatului mesei. Folia de plastic de deasupra se cojea. Nu am văzut niciun *djamphir* de la Școală.

— Da, și eu m-am gândit la asta.

Coborî vocea ca și cum mi-ar fi făcut o confidență. Câțiva clienți începuseră să intre pe ușa de sticlă batantă.

— Dru, dacă se întâmplă...

— Ce să se întâmple?

— Știi la ce mă refer. Dacă se strică treaba, Dru, eu merg cu tine.

Mă trecu un junghi prin mână. Niciunul dintre noi nu slăbi strânsoarea. Graves inspiră adânc și se uită drept în ochii mei. Irisurile verzi străluceau cu toate luminile electrice din

local. Ploaia îmbrăca vitrina pizzeriei. Afară se vedeau umbre mișcându-se ca niște alge sub apă.

— Eu...

Nu-mi mai găseam cuvintele.

— Să știi că m-am tot gândit. Ți-ai luat geanta și aveai trei pulovere pe tine. Voiai să pleci de la Școală.

Oh, Doamne! Am deschis gura, apoi am închis-o.

— Vezi tu, în mod normal m-aș supăra. Dar m-am gândit că tu crezi că mă ajutai dacă plecai și mă lăsai într-un loc care credeai că e mai sigur pentru mine decât pentru tine. Am dreptate?

Capul îmi alunecă în semn de încuviințare. L-am ridicat. Aveam impresia că rămăsesem cu gura deschisă.

— Nu face asta!

Se apropie mai mult de mine și restul lumii dispăru.

— Bine? Să nu pleci și să mă lași.

— Vor să mă omoare, am șoptit eu. Tu nu înțelegi. E adevărat. E...

— Ce crezi că făceam la școală, jucam piciorușul?

Iritarea îi făcu glasul șoptit și mai ascuțit.

— Cu mine ai șanse mai mari, Dru. Nu face iar vreo prostie. Dacă se întâmplă ceva, suntem noi doi împotriva lumii. Ai înțeles?

Am fost salvată de Dibs, care se întoarse la masă.

— Ar fi trebuit să vă luați singuri de băut.

Puse o grămadă de căni roșii de plastic pe masă.

— Cred că ăsta e singurul loc din trei state unde se servește Mr. Pibb. Incredibil, nu?

— Chiar așa!

Graves mă strânse iar de mână cu subînțeles apoi se întinse și luă două căni. Tu ce bei, Dru?

— Ă... Cola. Pepsi. Ce-o fi.

— Nu vrei dietetică? voi Dibs să afle.

— Glumești? îl înghionti Graves ușor cu umărul. Porcăria aia e moarte curată.

• • •

Am luat în grabă și cina, în alt orășel ciudat. Se lăsa noaptea când Christophe găsi în sfârșit o autostradă pe placul lui.

— În mașină nu se fumează, spuse el pentru a cincisprezecea oară.

Ținusem socoteala.

— Tu chiar vrei să mă vezi în sevraj?

Graves aprinse bricheta, trase în piept și dădu fumul afară. Lăsase geamul jos și sunetul cauciucurilor ude care se frecau de carosabil se adăugă la uruitul motorului și la mișcările de du-te-vino ale ștergătoarelor, amestecându-se cu piesa celor de la Rolling Stones despre un animal de povară.

— Spune-i, Dru!

Am dat ochii peste cap. Nimeni nu mă vedea, dar mă făcea să mă simt mai bine.

— De când am fost oare desemnată arbitru și eu nu știu? Urăsc să pun întrebarea asta, Christophe, dar cât mai avem de mers?

— Aproape am ajuns într-un loc sigur. Sau cel puțin așa e considerat.

Lăsă puțin geamul jos și își încreți nasul, iar eu am tras o gură din milkshake-ul de vanilie.

— Nu e o idee prea bună să mai mișunăm după lăsarea întunericului.

— Pentru că atunci ies vampirii afară, interveni și Lunganul, pe un ton care reușește să-ți dea fiori și să fie sarcastic în același timp. Și le place să mănânce *svetocha* mici.

— Să mă pupi undeva!

Mi-am proptit un bocanc pe bord. Nu era ca drumurile cu tata. Noi doi puteam să mergem oricât fără să vorbim. Doar gura mea se mai auzea din când în când, atunci când îi dădeam instrucțiuni pe unde să o ia când ajungea la o răscruce de pasaje și străzi de suprafață.

— Nu mă face să opresc mașina.

Christophe dădu volumul radioului puțin mai tare. Melodia celor de la Rolling Stones era pe terminate și acum cei de la Beach Boys începeau să cânte despre fetele din California.

Lunganul se făcu că vomită.

— Doamne sfinte, când ai de gând să pui niște muzică decentă?

— Dar ce au Beach Boys? Brian Wilson a fost un geniu.

Băteam ritmul cu piciorul.

— Amin, mormăi Christophe și dădu volumul cu o liniuță mai tare. Acum, ia, tăceți din gură! Trebuie să găsesc locul de care vorbeam.

— Dacă ai avea o hartă, aș putea să te ajut.

Nu-mi plăcea că nu știam unde suntem, dar Christophe refuzase să cumpere o hartă de la benzinărie și eu trebuia să țin de banii pe care îi aveam.

Nu știam când voi avea nevoie de ei.

— Nu-i nevoie.

Încetini, semnalizâ și o luă la stânga, tăind două benzi, apoi intră rapid pe o stradă lăturalnică. Mașinile din spate ne claxonară și era cât pe ce să-mi scap milkshake-ul.

— Am ajuns.

— La naiba!

Am strâns paharul de hârtie cerată.

— Ce naiba te-a apucat?

Băieții din spate râdeau, scoțând niște chicoteli și râsete înfundate de parcă erau niște spiriduși. Am virat la dreapta,

apoi la stânga, și am plonjat sub o copertină de ramuri goale. Strada părea că fusese pavată undeva prin anii '50 și copacii care se întindeau de o parte și de alta erau uzi, negri și goliși sub cerul de culoarea fierului. Se lăsa întunericul.

— Chiar a fost nevoie de așa ceva?

Am pus la loc capacul peste cană. La naiba, o mototolisem, nu glumă.

— Chiar era nevoie?

— Străzile se mai schimbă.

Christophe trase tare de volan din nou și ne scoase pe o alee năpădită de buruieni.

— N-am fost sigur că e aici decât când am văzut turnul de apă. Bun, copii. Toată lumea jos. Garajul e descuiat. Bobby, deschide-l tu, te rog.

Băieții din spate se dădură jos într-o clipită. Eu am întins mâna spre mânerul portierei. Casa era îngustă și întunecată, cu zidurile albe și un acoperiș țuguiat. Avea o verandă închisă din sticlă, iar curtea din față cât o cutie de chibrituri era acoperită de frunze moarte. Strada era liniștită și avea aerul acela de sărăcie camuflată pe care o au majoritatea cartierelor vechi și scumpe. Pun pariu că administrația locală s-a dat peste cap pentru pregătirile de Crăciun și că imediat îi convoca în ședință pe cei care nu-și măturau frunzele din curte. Probabil că erau dese accesele de indignare morală.

— Dru.

Christophe mă apucă de încheietura mâinii. Avea degetele calde și mă strângeau tare, aproape să mă învinețească. Cana cu milkshake se clătină.

— Tu rămâi aici.

O falie de întuneric se deschise. Lunganul ridica ușa garajului de parcă era ușoară ca un fulg. Mașina înaintă când Lunganul făcu semn cu mâna liberă. Rânji și dinții albi îi scânteiară.

După ce se opri motorul, se lăsă o liniște apăsătoare. Era o liniște familiară totuși, pe care o auzeam de fiecare dată când tata oprea mașina undeva unde trebuia să fie noua noastră casă pentru o perioadă.

— Cred că cel mai bine e ca în noaptea asta să-ți faci ritualul de protecție a camerei. De vreme ce tot poți să-l faci.

Christophe scoase cheile din contact.

— Și să dormi îmbrăcată.

Oricum așa aveam de gând să fac.

— Bine.

— Eu o să dorm la ușa ta.

Îmi aruncă o privire pe furiș și ochii lui albaștri luciră în întuneric când Lunganul trase ușa de la garaj. De-abia era loc să deschidem portierele. Mica încăpere cu podea de beton era goală.

— Înțelegi?

N-aș paria niciun ban că înțeleg ceva acum. Eram obosită, mă durea tot corpul din cauza emoțiilor și a faptului că stătusem în mașină ore întregi și nu-mi picase bine mâncarea de la fast-food. N-am crezut niciodată că o să-mi fie dor de mâncarea de la școală sau de perioadele când îmi găteam singură, dar uite că se întâmpla.

— Cred că da, am zis, trăgându-mi mâna dintr-a lui. Dă-mi drumul.

— Nu-ți dau drumul până nu mă asigur că înțelegi. N-am trădat-o pe mama ta, Dru. Nu e... nu e posibil pur și simplu.

Oh! La asta se referea?

— Da, Christophe. În momentul ăsta, sunt destul de sigură că nu ai fost tu de vină.

Graves bătu în geamul din partea șoferului care era pe jumătate deschis.

— Hei, Christophe, vrei, te rog, să deschizi portbagajul?

Christophe îmi dădu drumul fără tragere de inimă şi am tras de mânerul uşii. Dibs deschisese deja uşa spre ceva ce semăna cu o încăpere unde se spală rufele şi o lumină electrică blândă inundă camera când răsuci întrerupătorul.

— Miroase bine.

Vârcolacul blond se întoarse pe jumătate.

— Ca atunci când n-a mai fost nimeni pe aici de ceva vreme. Dar luminile sunt aprinse.

— Verifică fiecare cameră.

Christophe ieşi din maşină cu mişcări graţioase, iar eu m-am luptat să-mi scot geanta şi am trântit portiera în urma mea.

— Robert?

— S-a făcut.

Lunganul o luă la fugă pe scări şi trecu în viteză pe lângă Dibs.

— Dă-te la o parte, Dibby. Lasă-i pe profesionişti să lucreze.

Dibs îşi trase nasul.

— Doar să-mi spui când pot să fac pipi.

Era valabil şi pentru mine. M-am îndreptat spre intrarea luminată.

— Când o să ajungem la Şcoală? La cealaltă Şcoală, vreau să zic.

— Mâine, puţin după prânz. Vreau să o facem ziua în amiaza mare şi vreau să te vadă toţi. În felul ăsta vei fi mai în siguranţă.

Christophe făcu un pas în faţă şi tensiunea fierbinte care mustea în aer mă făcu să mă opresc şi să mă uit în spate, peste umăr.

Graves stătea lângă partea din spate a maşinii, cu mâinile în buzunarele hainei lui lungi şi negre. Dar nu se uita la Christophe. Ridicase bărbia şi se uita fix la mine. Irisurile lui

erau cercuri de foc verzi și pupilele reflectau o tentă ciudată verde-aurie. Ca niște ochi de pisică noaptea.

Umerii lui Christophe se încordară când păși în față, depășind bariera dintre „spațiu" și „spațiul personal" al cuiva. Graves nu se mișcă.

Christophe mai făcu jumătate de pas.

— Va trebui să te dai din calea mea.

Tonul lui era înșelător de blând, dar eu văzusem la viața mea atât de multe bătăi care izbucniseră pe holurile școlii chiar așa. Avea toate ingredientele.

Graves își lăsă un pic capul în jos. Se uită fix la *djamphir* cu două secunde mai mult decât ar fi făcut-o dacă era politicos, și o secundă mai lipsea ca să fie o provocare adevărată.

— Contact nemijlocit. Hei, Dru. Așteaptă-mă!

Mi-am pus geanta pe umăr.

— Vrei să te grăbești?

Glasul îmi pieri. Din nu știu ce motiv, nu voiam să-i văd pe cei doi implicați în spectacolul meschin și stupid pe care-l văzusem de un milion de ori în care încercau care mai de care să impresioneze.

Graves era un *loup-garou* și Christophe un *djamphir*. Vârcolacii și *djamphirii* se împungeau unii pe alții, violența și disprețul mocnind în permanență, gata oricând să izbucnească. Ca tipii macho și tocilarii — nu, nu era chiar așa. Mai degrabă ca două echipe de tipi macho, fiecare având câte un motiv să-i urască pe ceilalți. Și nu-i învinuiam prea mult pe vârcolaci. Felul în care îi tratau *djamphirii* nu era chiar o crimă, dar era totuși pe aproape.

Și totuși, între băieții ăștia doi era altceva. Un sentiment malițios și ostil care stătea gata să iasă la suprafață.

Probabil că avea de-a face cu fierbințeala care mă cuprindea și care-mi păta obrajii cu roșu sângeriu. Am inspirat adânc și puternic.

Graves se răsuci pe călcâie. Îi întorsese spatele ca o insultă și ocoli restul mașinii. Eu stăteam și mă uitam. Când ajunse la mine, întinse brațul și mă apucă de mână. Și el avea degetele calde, dar nu mă strângeau până mă durea.

Sunetul capotei care se deschise se auzi foarte tare, dar când m-am uitat în spate, Christophe stătea cu capul în piept.

— Samuel, vino să dai o mână de ajutor.

Samuel? Am clipit.

Dibs tresări.

— Da, sigur.

Înaintă țopăind pe lângă noi. Mașina scotea un sunet ca un picurat, iar capota ticăi când motorul începu să se răcească. Atunci mi-am zis că ar fi cazul să merg în altă parte. Ploaia mătura neobosită acoperișul.

L-am tras pe Graves pe cele două trepte care duceau în încăperea unde se spălau rufele. Înăuntru era o mașină de spălat cu uscător de un verde-avocado urât, o chiuvetă mare de rufe și cam atât. Și bucătăria de alături era la fel de goală și l-am simțit mai degrabă decât l-am auzit pe Lungan cum cercetează casa.

— De ce-ai făcut asta? l-am întrebat eu în șoaptă, dar Graves doar rânji.

Nu era zâmbetul lui chinuit pe care-l afișa de obicei, și nici zâmbetul larg și luminos care îmi plăcea cel mai mult la el. Nu, asta era o grimasă mare, ca de lup, care-i dezvelea toți dinții.

— Asta așa, ca să știe că nu-i merge cu mine, Dru. O să mă duc să-l ajut pe Bobby. Tu stai aici, da?

Și-mi scăpă printre degete și dispăru.

Oh, pentru numele lui... Nici n-am putut să-mi termin propoziția în gând, atât era de ridicolă. Tata mă cronometra când verificam fiecare casă nouă în care ne mutam; lucram

și în echipă. Mă uitam la Graves cum devenea bărbat în toată firea, iar cu câteva luni în urmă nici nu știa că Lumea Reală exista.

Da, lucrurile se schimbau.

Stăteam proțăpită în mijlocul bucătăriei în care părea că nu se mai gătise din anii '70, respirând și ascultând scârțâitul casei. Pe ferestre se revărsa din plin lumina vineție și stinsă a amurgului. Îi auzeam pe toți — vârcolacii și *djamphirii*.

Și încă mă simțeam foarte singură.

• • •

Totul în jurul meu ardea în școală și eu alergam, iar mâinile și picioarele îmi atârnau grele. Parcă alergam prin melasă — nu plexiglasul transparent în care se transforma lumea când mușchiul din capul meu se contracta, ci un val maroniu uriaș de teroare care îmi trăgea de fiecare centimetru de carne.

Erau pe urmele mele. Îi auzeam mârâind, un sunet între țipătul rece și plin de ură al vampirilor și țipetele unui vârcolac înfuriat. Alergau în același ritm. Bocancii lor loveau pământul într-un marș cadențat și pereții se chirceau din cauza sunetului, cuprinși de flăcări.

De o parte și de alta a holului erau uși. M-am repezit la ele, trăgând de clanțe, dar erau toate încuiate. Degetele îmi ardeau, iar pe măsură ce încercam ușile, auzeam dincolo de ele băieții care țipau. Mă usturau ochii din cauza fumului și îmi simțeam nasul plin. Și era vina mea că erau acolo, căci creaturilor care erau pe urma mea nu le păsa pe cine răneau.

Era numai vina mea, așa cum fusese și în cazul tatălui meu. El murise pentru că nu-i spusesem despre bufnița bunicii, și bunica murise pentru că eram o puștoaică și n-am putut să o salvez, și mama murise pentru că...

— Dru! se auzi o șoaptă fioroasă.

Toate se întâmplaseră din cauza mea, doar din cauza mea, și mârâiturile și țipetele se auzeau tot mai puternic când holul se întinse la nesfârșit și zgomotul cizmelor înalte se apropia tot mai mult. Nu puteai să o iei nici la stânga, nici la dreapta și de acum puteau să mă vadă în orice clipă. Flăcările șuierau și șopteau, chicotind cu voci murdare și subțiri care îmi pătrunseră în cap și-mi zgâriară curbura craniului.

— Dru! Trezește-te!

Cineva mă zgâlțâia.

M-am ridicat în capul oaselor, dreaptă, agățându-mă cu mâinile de aer și mi-am înăbușit un strigăt. Graves mă prinse de umăr și degetele lui mi se înfipseră adânc în carne, ținându-mă să nu mă zvârcolesc. Salteaua era rece și subțire și o pusesem direct pe podeaua goală. Dar era mai bine decât la parter — cel puțin aici dormitoarele aveau mochetă pe jos.

— Salut.

Ochii lui Graves luciră. Jaluzele de la fereastră nu fuseseră nici ridicate, nici lăsate, și printre ele se strecura lumina lunii, luptându-se cu cea a felinarelor de stradă. Ploaia se oprise.

— Visai.

Am întins mâna spre el. Graves mă strânse tare în brațe. Inima îmi bătea așa de tare, că mai avea puțin și îmi ieșea afară din piept. Trăsese fermoarele de la cele două sacuri de dormit și își pusese haina peste amândoi, și presupun că fusese surprinzător de confortabil până când începusem să dau din mâini și din picioare. Mi-am îngropat fața în scobitura gâtului său și am inspirat. Mirosea a fum de țigară, a deodorantul pe care-l folosea, și un iz de *loup-garou*.

Mă ținea strâns în brațe și nu m-am simțit stânjenită decât atunci când mă bătu pe spate cu stângăcie.

— Dru.

— Ce e?

Glasul îmi pieri la jumătate și șoapta fu înăbușită de cămașa lui. Am expirat și am inspirat din nou. *Nu te mișca. Pentru o secundă doar, rămâi nemișcat. Lasă-mă să mă prefac că pot să mă bazez pe cineva.*

Gândul dispăru de îndată ce apăru; l-am alungat imediat. Făceam des asta în ultimul timp. Ca mecanism de a face față realității, nu era bun de nimic.

Mă strânse și mai tare în brațe.

— E ceva afară.

Am înclinat capul într-o parte, încercând să ascult. Inima mea bătea mult prea tare ca să mai aud și altceva. Am tras lacomă o gură de aer în piept și am încercat să mă calmez.

— Ce pare a fi?

Se auzi un scârțâit ascuțit dinspre ușă, ca și cum cineva care s-ar fi sprijinit de ea se mută de pe un picior pe altul. Christophe nu scosese niciun cuvânt când Graves venise după mine la etaj.

Ceea ce era probabil un lucru bun.

— Ceva care încearcă să nu facă zgomot. Dar eu îl aud. Aud parcă ceva ce seamănă cu o respirație.

Graves se foi din nou, puțin incomodat. Am încercat să-i dau drumul, dar el nu se desprinse de mine. Bătăile inimii începură să se mai rărească un pic. Transpiram. Undele subțiri și albastre de pe pereți care protejau camera luceau calme, nu scoteau scântei și nici nu fremătau.

Bunica ar fi mândră de mine. Făcusem de câteva ori ritualul de protecție fără bagheta ei de scorus. Visul încă zăbovea în mintea mea, iar țipetele și flăcările îmi păreau cumva la fel de reale ca Graves, care mă ținea în brațe și ca sunetul respirației mele, accelerată și răgușită.

— Pantofii.

— Ce?

Înclină capul într-o parte.

— Pune-ți pantofii. Și dă-mi-i și pe ai mei.

M-am desprins de el și mi-am găsit bocancii exact unde îi pusesem, sprijiniți de saltea. Mi-am vârât repede picioarele în ei și am înșfăcat geanta, punându-mi-o pe după umăr. Pistolul era la locul lui. Când am verificat încărcătoarele, clicurile răsunară puternic. Le-am băgat la loc și am tras siguranța.

Graves își puse haina pe el. Am expirat ușor și m-am deplasat în genunchi până la fereastră. Mă durea spatele, dar nu chiar așa de tare. Poate că mă vindecam.

Senzația uleioasă și caldă a transformării mă cuprinse și medalionul pulsa liniștitor. Camera se lumină. Aproape că am ridicat capul să văd dacă nu cumva lumina fusese aprinsă. Deși știam că nu o aprinsese nimeni.

Doar că acum vedeam mai bine.

Am ajuns la peretele de lângă fereastră, m-am ridicat precaută și am hotărât că nu era niciun pericol să trag cu ochiul pe geam. Camera era întunecată și nimeni nu avea să mă vadă uitându-mă afară — sau cel puțin așa speram.

Am tras cu ochiul și mi-am dat seama că mă înșelam. Nu simțeam niciun gust de portocale de ceară sau pericol în gură. Orice ar fi fost, nu erau vampiri.

Deci era posibil să fie altceva. Sau era posibil să ni se pară nouă, căci eram într-o casă străină și stăteam încordați tot timpul.

Fă liniște, Dru. Vocea imperativă din capul meu mă țintui locului, cu ochii la fâșia îngustă de acoperiș și la crengile de copaci pe care puteam să le văd — apoi, ceva se mișcă și se undui peste marginea acoperișului cu o grație tăcută care-ți dădea fiori.

Mi se tăie răsuflarea. Silueta era lungă și slabă, plină de păr și se deplasa cu mișcări fluide. O dungă albă se undui pe capul lui îngust.

Era Ash.

Se opri pe acoperiș, cu o labă ridicată, ca o imitație ciudată a unei pisici care se oprește din mers când ceva îi atrage atenția. Lucirile portocalii din ochi dispărură pentru o secundă când clipi. Tot corpul i se lăsa greu pe trei picioare.

— Ce e? șopti Graves.

Nu m-am uitat la el, dar am simțit că-și dăduse seama că văzusem ceva. Poate se vedea pe fața mea. Căci de simțit, îmi simțeam oasele ciudat sub pielea care zvâcnea când am încremenit, trăgând cu ochiul printre stinghiile jaluzelei.

În hol se lăsase o liniște de mormânt. Dacă Christophe s-ar fi mișcat, nu l-aș fi auzit.

— Dru?

Graves făcu un pas în față. O lamelă de parchet gemu sub greutatea lui.

Capul îngust de câine al lui Ash zvâcni în sus și se roti. Se holbă direct în ochii mei așa de mult timp, că mi se păru o veșnicie și vocea sigură a instinctului îmi răsună în cap. Am făcut doi pași într-o parte și am înșfăcat cordonul, trăgând cu putere de el și ridicând jaluzelele cu un sunet, spintecând tăcerea care dormita.

— Dru!

De data asta era Christophe, care deschise brusc ușa, dar eu deja trăsesem zăvorul de la fereastră. Am tras de el și, minunea minunilor, nu era lipit cu vopsea. Se ridică cu un scârțâit exact când Graves țipă și Christophe înjură.

Ash se rostogoli și căzu înăuntru. Lăsase urme negre pe acoperiș și pe tocul ferestrei. Sângele pare negru noaptea și el era năclăit tot. Căzu lat cu o bufnitură udă. Aceeași

certitudine pe care nu știam cum s-o numesc mă făcu să îngenunchez lângă el. Aerul rece al nopții se revărsa înăuntru.

Ash scoase un schelălăit când i-am atins capul păros — un lătrat pe jumătate mârâit, care se înmuiase spre sfârșit, de parcă nu mai avea putere să-l termine.

— Dru.

Era Christophe, cu tonul grijuliu al unui adult care îi spune unui copil să nu mângâie javra, deși pare drăguță, dar e turbată și face spume la gură.

— Dru, *milna*, micuța mea, dă-te la o parte.

Se auzi un clic și nu era nevoie să mă uit la el ca să-mi dau seama că scosese un pistol. Poate că era chiar pistolul automat cu care îl mai gonise pe Ash o dată.

Ce naiba fac? Dar Ash îmi salvase viața de două ori. Nu era corect să-l las pe Christophe să-l împuște. Așa cum nu fusese corect nici să-l abandonez pe Graves după ce fusese mușcat.

— E rănit.

Vârcolacul mai scoase un sunet stins și întoarse ușor capul spre mine. Suspină. Și gândul incomod îmi apăru în minte — și dacă l-aș fi abandonat pe Graves?

De câte ori oare nu mă salvase și el?

Christophe înghiți în sec, cu zgomot.

— Dru, *moja księżniczka*[1], te rog. Dă-te la o parte.

Blana lui era incredibil de mătăsoasă în locurile unde nu se încâlcise cu apă, sânge și mizerie. Am atins dunga albă, iar Ash scoase un sunet ascuțit, cu voce tremurândă.

— E rănit. Mi-a salvat viața alaltă...

— E periculos, la fel ca orice Supus. Și probabil că el i-a condus direct la tine. Dă-te la o parte și o să-i curm suferința.

M-am aplecat lângă capul lui Ash.

---

[1] Prințesa mea (lb. poloneză).

— La naiba, Christophe, ascultă-mă! Trebuie să-l ajutăm. Mi-a salvat viața și...

— Ar fi putut s-o facă din nenumărate motive...

— Ca și tine.

Am ridicat privirea spre el. Ochii aproape îi luceau, aveau culoarea cerului de iarnă. Graves ridicase mâinile și stătea deoparte, holbându-se la profilul lui Christophe și la pistolul automat. Era chiar aceeași armă pe care o folosise și înainte.

Și era îndreptată chiar spre mine. Un fior rece mi se scurse pe șira spinării. Țeava unui pistol pare foarte mare și foarte neagră când e îndreptată spre tine.

— Christophe, spuse Graves foarte încet.

Un mârâit zbârnăia în vocea lui.

— Lasă naibii pistolul ăla jos.

— Și ce-o să faci? O să sari la mine? fornăi Christophe. Taci din gură, câine ce ești și lasă-i pe adulți să vorbească. Dru, *milna*, te rog. Te implor, dă-te la o parte de lângă animalul ăla și lasă-mă să-l execut.

Pauzele dintre cuvinte deveneau din ce în ce mai ciudate și m-am întrebat din nou, deși nu avea nicio importanță, câți ani avea Christophe.

— Ba nu. O să-l ajutăm.

Mă holbam la țeava uleioasă a pistolului și la gura ei letală. Dinții îmi zbârnâiau, devenind extrem de sensibili.

— Și cred că am face bine să ne ocupăm cât mai repede de el.

Mârâitul vibrant care se auzea în cameră nu venea de la Ash. Se auziră niște oase pârâind, căci își schimbau forma și densitatea, ca un fâlfâit de aripi.

Gustul de portocale de ceară îmi explodă în spatele limbii. Christophe ridică ochii, cu mișcările rapide ale unei păsări, și lăsă vârful puștii în jos.

— Trebuie să plecăm. El i-a condus aici. La naiba cu ei!

Se întoarse brusc pe un călcâi.

— Robert! Samuel! Trezirea!

Era incredibil să-l aud răcnind. Şi chiar şi mai uimitor era Graves, care îşi băgă capul între umeri, cu ochii lucind verzui.

— Dru?

Numele meu fu pe jumătate stâlcit, căci maxilarul i se transforma.

— Vino aici.

Am încercat să nu par moartă de frică, cum stăteam acolo aplecată deasupra unui vârcolac rănit care sângera.

— Ajută-mă. E destul de rău bătut.

Ash se zvârcoli şi împroşcă cu sânge pe podea. Un sunet gros, de durere, îi scăpă din bot. Dinţii lui păreau foarte ascuţiţi. Suspină şi se întinse lat la pământ, moale, parcă nici nu avea oase.

— Graves?

Oh, te rog, nu te pierde cu firea. Te rog.

— Trebuie să plecăm, mârâi Christophe din uşă. Coboară în faţă, Dru. Acum.

— Îl luăm cu noi. M-am uitat fix la Graves, rugându-l din priviri să mă ajute.

Oasele nu mai pârâiau acum. Făcu doi paşi mari, ajungând în dreptul meu şi al vârcolacului cu cap vărgat. Îngenunche precaut, şi mi-am dat seama ce palid era sub tenta lui gălbuie de asiatic. Mâinile îi tremurau când le întinse şi strânse o mână plină de blană murdară de sânge.

Atunci mi-am amintit că Ash fusese cel care îl muşcase pe Graves.

— Ajută-mă să-l ridic.

Voiam să-mi cer scuze, dar nu era timp.

Undele albastre de protecție de pe perete începură să scoată scântei și să fugă agitate, simțind că se apropia ceva ostil.

— Doamne sfinte! exclamă Graves, cu răsuflarea tăiată, și ridică o mână de-a lui Ash. OK, Dru. OK. Bine.

Oh, slavă Domnului! Căci nu știam ce aș fi făcut dacă nu m-ar fi susținut el.

Amândoi am reușit să ridicăm vârcolacul. Atârna ca o cârpă udă, era greu și plin de sânge. Părul lui Christophe era lins și negru și începeau să se vadă semnele transformării. Colții îi atingeau buza de jos și ochii lui ardeau.

— Dacă voi credeți că eu o să... începu el.

Graves mârâi ca răspuns, un zgomot puternic și vibrant.

— Măcar taci naibii din gură dacă nu ai de gând să ne ajuți.

Făcu un pas de probă și acum Ash părea mai ușor de cărat.

— Hai, Dru.

Am suspinat ușurată. Ne-am pus în mișcare, Christophe se dădu înapoi. Se auzi un țipăt ascuțit și plin de ură în depărtare. Mă zgârie pe creier și asta însemna că vampirii ne găsiseră. Și că ne invadau.

CAPITOLUL 28

— Ce naiba...

Lunganul rămase cu gura căscată şi Dibs scoase un ţipăt ascuţit care mi s-ar fi părut haios dacă nu aş fi fost cu limba scoasă de efortul pe care-l făceam de a căra un vârcolac leşinat pe scări.

— Mişcaţi-vă! ordonă Christophe şi amândoi băieţii se puseră în mişcare.

Deja îşi strânseseră sacii de dormit şi celelalte lucruri. Dibs i le pusese Lunganului în braţe şi le îndesa în geantă.

— Cum o să aibă loc toate astea în maşină? voi Lunganul să ştie, fără să se oprească din treabă.

Christophe îi aruncă cheile.

— La naiba, eu conduc?

— Grăbiţi-vă!

Christophe se răsuci pe călcâie.

— Du-i la maşină. Pe ea să o pui în spate şi pe mine mă iei din curte.

Apoi se făcu nevăzut. În locul unde fusese se văzu o licărire. Uşa de la intrare se deschise şi mirosul dimineţii crude năvăli pe hol.

Totuşi, mai era ceva timp până se crăpa de ziuă.

— Haideți, pițigoilor!

Lunganul se îndreptă spre garaj, cu brațele pline de echipament.

— Să o luăm din loc.

Capul lui Ash atârna moale. Era cât pe ce să-mi pierd echilibrul pe scările spre garaj, dar Dibs sări scuipând și îmi preluă greutatea. M-am lăsat într-o parte, aproape să cad, sprijinindu-mă de perete și am auzit un bubuit la etaj care zgudui toată casa.

Lunganul închise portbagajul cu putere. Se mai auziră și alte bubuituri pe scări.

— Urcați! În spate, Dru. Urcă cu ei!

Îl puseră pe Ash pe bancheta din spate, între Dibs și Graves. Eu m-am urcat în fugă pe partea cealaltă, iar Lunganul trânti portiera din partea șoferului și motorul se trezi la viață când m-am strecurat înăuntru și am trântit și eu portiera. Slavă Domnului că bancheta din spate era mare — dacă am fi mers cu o mașină de import, cineva ar fi trebuit să rămână pe afară, și nu ar fi fost prea bine.

Stați puțin, cum o să...

Lunganul băgă mașina în marșarier, trase frâna de mână și apăsă cu putere pe accelerație.

Ușa de la garaj era făcută din placaj subțire și se făcu bucăți și așchii. Cauciucurile mușcară din pietriș, Lunganul viră brusc și am derapat, oprindu-ne în mijlocul drumului, la o aruncătură de băț de altă mașină parcată. Aprinse farurile și scoase un „Vuuum!" timid.

— Doamne! țipă Dibs, scotocind în trusa medicală. Țineți-l bine.

Ash se zvârcolea. Smucea din cap în poala mea, dinții albi îi clămpăneau și am întins mâna să-l înșfac. Graves se aplecă peste el, la mijloc, și ușa de lângă șofer se deschise.

— Dă-i drumul!

Christophe trânti portiera și se răsuci imediat, proptindu-și genunchii de scaun. Privirea lui alunecă peste mine, umărul i se mișcă și aerul rece invadă mașina. Lăsă geamul jos.

Lunganul băgă din nou mașina în viteză și apăsă tare pedala de accelerație. Mașina zvâcni. Am aruncat o privire pe geamul din dreptul meu și am văzut casa care mustea de siluete negre. Acestea se mișcau mult prea repede și ciudat de grațios ca să fie umane. Un licăr de flacără cu tentă albăstruie scânteie pe acoperiș și se deschise ca o floare.

Una dintre siluetele negre sări pe peluză și o luă la fugă spre mașină. Totul se derula prea încet. Dinții lu Ash clămpăniră. Christophe avea pușca lipită de umăr, stând pe banchetă într-o poziție imposibilă.

Se auzi o împușcătură, un răcnet care îl făcu pe Ash să se zbată și mai rău.

Geanta care stătea într-o parte, strivită, îmi intră în coaste. Dacă aș fi putut să-i dau drumul vârcolacului din poala mea, aș fi putut să deschid geamul și să trag și eu în creaturile care ne urmăreau.

— Potolește-te!

Vocea mea fu acoperită de uruitul motorului. M-am aplecat deasupra lui Ash, repetând, încercând să nu țip.

— Potolește-te, potolește-te, vrem să te ajutăm-tăm.

Mașina se zdruncină când trecu peste un limitator de viteză, motorul mugi și ne-am răsucit. Din cauciucuri ieșea fum.

— Mai repede!

Se auzi din nou o împușcătură. Christophe se mișcă, cotrobăi undeva lângă banchetă și scoase o armă semiautomată 45, care părea că poate să facă multe. Era un adevărat tun. Verifică încărcătorul ca un expert.

— La naiba, Bobby! Încalcă limita de viteză!

— Asta și fac! îi strigă Lunganul.

Mașina inspiră adânc și se repezi înainte. Motorul spunea: *Da, să trăiți, sunt metal american greu și putem să punem în mișcare chestia asta, așteptați doar o secundă.*

— Liniștește-te! am strigat și Ash se mai calmă.

Avea capul greu și ud de sânge și mirosea groaznic. Gustul de portocale de ceară putrezite se intensifică și îmi doream din tot sufletul să icnesc sau să scuip.

Christophe se mișcă. Geamul era lăsat de tot jos și-și scoase capul și umerii afară.

— Ce naiba faci?

Țipătul lui Graves aproape că se pierdu în vuietul vântului.

— La naiba! țipă Lunganul, și eu am ridicat ochii.

Se vedeau faruri de mașini care străpungeau întunericul și am fost nedumerită o clipă până ce mașina a început să se răsucească și mi-am dat seama că eram pe o stradă cu sens unic.

În întuneric.

Mergeam în direcția greșită.

Și Christophe își atârnă calm un picior peste tetiera banchetei, cu capul pe geam, de parcă se uitase la prea multe reluări ale serialului *Aventurile familiei Duke* și începu să tragă în spatele mașinii.

CAPITOLUL 29

— **Autostrada! Ia-o pe autostradă!**

Cotul meu îl plesni pe Ash peste față. M-am aplecat înainte și am țipat.

— La dreapta, la dreapta, pe drumul de legătură! PE DRUMUL DE LEGĂTURĂ!

— TACI DIN GURĂ!

Lunganul trase de volan. Am intrat pe drumul de legătură cu cel puțin o sută la oră și Lunganul înjura, dând dovadă de o creativitate uimitoare. Stâlpii de iluminat treceau în goană pe lângă noi. Ceva lovi portbagajul și mașina începu să șerpuiască pe stradă, apoi se îndreptă. M-am înecat, simțind din nou cum gustul de portocale de ceară putrede îmi umple gura. Îmi venea să scuip. Am simțit deodată un punct rece ca gheața pe piept. M-am cutremurat.

Ceva imens se prăbuși peste partea din spate a mașinii. Graves, Dibs și cu mine am țipat toți, un cor de trei voci în care se simțeau mirarea și teroarea. Luneta nu se sparse, și Christophe trase din nou un foc, piciorul desprinzându-i-se aproape de tot de tetieră. Era gata să mă lovească în față. Mi-am dat capul pe spate și am văzut o imagine confuză de siluete, niște ochi roșii care luceau deasupra, și un păr

arămiu care licărea şi un punct de lumină portocalie cu un miez albastru.

Era Aruncătoarea de foc. Avea mâna plină de flăcări şi se uita pătrunzător prin luneta crăpată, cu ochii plini de un foc stacojiu nefiresc. Ţipă, şi în vocea ei se simţea ura crescândă. Christophe trase din nou.

Maşina şerpui, iar vampirul greoi fu azvârlit jos. Luneta se crăpase. Flacăra cu firişoare albăstrui şoptea printre crăpături şi fornăi când am expirat încet. Simţeam furnicături, căci eram gata de transformare.

Piciorul lui Christophe se mişcă din nou. Băgă capul din nou înăuntru şi primul lucru pe care îl făcu fu să lase arma jos, să se aplece peste scaun şi să mă înşface de umeri.

— Eşti bine? Dru? Eşti rănită?

Ce nai...

— Sunt bine.

A trebuit să ridic vocea ca să acopăr vuietul vântului care pătrundea pe geam. Lunganul îşi croia drum printre maşinile rare. Din fericire, mergeam în direcţia bună — singurul lucru care se vedea în faţa noastră erau farurile din spate ale maşinilor.

— Tu eşti teafăr?

El dădu din cap. Semnele transformării se estompaseră, vântul îi mângâie părul şi îi apăruseră din nou şuviţele blonde. Însă nu-mi dădu drumul.

— Încetineşte, Robert. Aia era Aruncătoarea de foc, şi n-o să mai ardă de acum încolo. Nu acum când i-am zburat jumătate de cap.

— Bun.

Frenezia din maşină se mai potoli un pic.

— Doamne! Eşti sigur că am scăpat?

— Destul de sigur. Dar mai mergi puţin, nu te opri.

Christophe mă scrută şi ochii lui căzură peste capul vârcolacului din poala mea. Pe faţa lui jucau frânturi de lumină de la stâlpii de iluminat şi de la reflexia farurilor din faţă ale maşinii.

— Ar fi trebuit să-l laşi acolo.

Îi citeam pe buze, căci cuvintele se pierdură în vuietul vântului.

Aveam încă degetele încâlcite în blana lui Ash. Am ridicat puţin bărbia şi mi-am încleştat maxilarul. M-am uitat la Christophe, ochii mei mişcându-se peste trăsăturile lui bine proporţionate. Aş putea să-l desenez, dacă aş avea timp şi nişte hârtie. Dar cum aş putea surprinde felul clar în care mă privea şi gândurile care forfoteau în spatele ochilor lui reci şi albaştri?

Inima tot îmi mai bătea nebuneşte în piept. Dar, slavă Domnului, nu mă înroşisem. Eram prea îngrozită. Doar un geam subţire mă despărţise de un vampir care arunca flăcări. Dumnezeule!

— E sedat, spuse Dibs. Nu pot să-i administrez mai mult sedativ, dar doza asta ar trebui să-l liniştească. De ce nu se transformă în om?

— Nu poate, asta înseamnă să fii Supus.

Ochii negri ai Lunganului priviră în oglinda retrovizoare. Aceasta fusese strâmbată în nebunia din ultimele cincisprezece minute şi o aranjă când maşina mai încetini puţin, ajungând acum la o viteză respectabilă pentru o autostradă, de nouăzeci de kilometri la oră în loc de peste o sută, viteza nebunească cu care mersesem înainte.

— La naiba, serios?

Dibs tresări, de parcă se aştepta ca Ash să se trezească şi să ne dea de furcă.

— De ce... adică, ă, el e acela? Cel despre care vorbeaţi? Ultimul Cap Argintiu?

— Da.

Am dat din cap, dar nu mi-am luat ochii de la Christophe.

— El e Ash. O să-l ajutăm. Cât putem. Cât de departe suntem de Şcoală?

Djamphirul îmi dădu drumul. Mă mai studie câteva clipe, apoi se aşeză pe scaun şi închise geamul. Tăcerea care se instală brusc făcea să-ţi pocnească urechile.

— Nu mai avem mult de mers. Ţine-o spre sud. Ar trebui să ajungem la autostradă cam într-o oră.

— Presupun că nu ne oprim să bem o cafea, nu?

Lunganul căscă, dar încă mai arunca câte o privire din când în când în oglinda retrovizoare. Se uita oare la mine? Sau la Ash, care era tolănit în braţele noastre pe bancheta din spate? Sau la Graves, care stătea drept şi se uita fix înainte şi muşchii maxilarului îi zvâcneau? Sau poate la Dibs, care era înfricoşător de palid când cotrobăia în trusa lui medicală?

Sau poate că se uita doar la lunetă, unde amprenta pumnului unui vampir încă mai reverbera în geamul crăpat chiar deasupra capului meu, iar bucăţele de sticlă mici se sudau între ele, de parcă ar fi fost atinse de o lampă de sudură. Ce s-ar fi întâmplat dacă mâna vampirului ar fi pătruns prin geam?

Nici nu voiam să mă gândesc.

— Nu ştiu dacă putem, cu el în maşină.

Christophe scoase un râset rece.

— Mergi până răsare soarele. Vedem la timpul potrivit.

Era un sfat bun. M-am uitat în jos. Ash nu mai sângera. Rănile începeau să se închidă. E o senzaţie stranie să vezi un vârcolac vindecându-se. Ai impresia că dacă te uiţi puţin în altă parte, pielea se va mişca şi rănile se vor închide ca într-un film prost.

Tăcerea şi o lumină slabă neliniştitoare invadară maşina. Am expirat lung şi adânc. Mă dureau umerii. Mă holbam la ceafa lui Christophe. Îşi trecu mâinile prin părul cu şuviţe

blonde care îi apăruseră din nou. Cum de arăta așa de impecabil tot timpul? Era al naibii de nefiresc.

Dar dacă stăteam să mă gândesc bine, și eu eram la fel de neobișnuită, nu?

Mi-am desprins mâna stângă din blana încâlcită și murdară de sânge a lui Ash și am întins-o spre Graves. El mă apucă de degete și, când mă strânse, o senzație fierbinte de ușurare îmi urcă pe braț și îmi explodă în inimă.

— Aproape am ajuns, i-am spus feței lungi și păroase din poala mea, tăcerii, lui Graves, și inimii mele, care palpita în piept ca o veveriță învârtindu-se pe roată. Totul o să fie bine.

Nimeni nu mai spuse nimic. Presupun c-ar fi trebuit să fiu recunoscătoare, dar mă simțeam doar zdruncinată și instabilă, pe punctul de a izbucni în plâns. Fața mea de tipă dură mai cerea retușuri.

• • •

Orașul colora cerul de deasupra în portocaliu, care se transforma rapid în cenușiu, pe măsură ce soarele răsărea. Christophe ne întinse două cafele și un ceai de plante. Graves îi dădu ceaiul lui Dibs. Am luat o cană de plastic cu cafea și am încercat să nu mă uit la Christophe. Aveam părul răvășit și mă simțeam sleioasă din cap până în picioare. Mă durea și spatele, cum stăteam înghesuită lângă portieră cu un cap greu de vârcolac greu în poală. Eram plină de vânătăi și mă durea peste tot.

— Mai avem mai puțin de un kilometru și jumătate, spuse Christophe și scotoci în geantă. Vrei o McMuffin cu ou, Dru?

— Pfui!

Însă stomacul meu protestă. Trebuia să mănânc ceva.

— Hai, dă-mi una. Și ce o să facem când ajungem acolo?

— Va trebui să răspunzi la niște întrebări. La fel și alții — începu să scoată pachete unsuroase — de vreme ce nu vor afla că exiști decât când o să apari la ușa lor. Cu un Supus, doi vârcolaci și un *loup-garou*. Părea chiar binedispus. O să fie interesant, asta e sigur.

Graves îmi întinse un sendviș cu ou McMuffin și două plăcințele cu cartofi fierbinți. Sprâncenele i se uniseră.

— Stai așa! Și tu ce o să faci când...

— Nu vreau să le mai dau o șansă să mă omoare.

Christophe îi mai întinse o mână plină de mâncare de la fast-food.

— Și am alte treburi.

— Deci ne trimiți iar undeva unde știi că există un trădător.

Graves îi pasa mâncarea lui Dibs.

— Grozav!

— Aici am crezut că o să fiți duși prima dată.

Tonul lui Christophe era înșelător de blând.

— Dar voi doi ați fost pasați la o școală de corecție de la țară, un satelit al școlii mari, în loc să fiți duși în locul unde sunt aproape convins că ați fi fost în siguranță. De data asta o să mă asigur că ajungeți până la ușa de la intrare și o să faceți o asemenea zarvă, încât prezența lui Dru și faptul că a supraviețuit să nu poată fi ascunse. Alți membri din Consiliu și de la Școală vor începe să îți pună întrebări, mai ales după ce o să dai raportul.

Făcu o pauză.

— Totuși, nu știu ce o să hotărască în privința Supusului.

Supusul. Nu-i spunea nici măcar pe nume. Și tonul lui era rece și-plin de dispreț.

— Pun pariu că după ce o să treacă efectul sedativelor, o să înceapă să se lovească de pereți doar ca să se întoarcă la Sergej.

Christophe oftă.

— Ar fi o îndurare dacă ar muri.

Am luat o înghiţitură zdravănă de chiflă englezească supraprocesată, de cârnat care nici nu văzuse carnea la faţă şi de ou uleios. N-am spus nimic.

— N-ai de gând să stai prin preajmă să o sponsorizezi?

Lunganul acceptă un şendviş şi rupse ambalajul cu dinţii, îl scuipă, cu o mână pe volan. Traficul începea să se aglomereze, căci se făcuse dimineaţă.

— Ăsta e un bilet dus spre...

— Probabil că va insista să te ţină pe post de gardă de corp. E posibil să mai fie câţiva care râvnesc să aibă onoarea asta.

Christophe ridică din umeri, jonglând cu o plăcintă de cartofi.

— Dacă Dylan a supravieţuit, probabil că a anunţat cumva.

Am înghiţit repede.

— A spus că persoanele lui de contact nu răspund, ca Augustine. A spus că Augie a dispărut.

— Nu te teme pentru August. E şiret.

Christophe puse deoparte punga de hârtie care foşnea. În maşină mirosea a sare, a sânge, a fast-food şi a trupuri nespălate de adolescenţi. Ca să nu mai spun de mirosul de vârcolac bolnav. Ash zvâcni când Lunganul apăsă pe pedala de frână şi pe claxon.

— Dobitocule! strigă el. Stai naibii pe banda ta!

— Aşa se conduce în oraş.

Christophe nici măcar nu părea tulburat.

— În orice caz, Dru, grija mea e să te duc în faţa uşii de la Şcoală. Nu să-mi fac griji pentru Augustine. Mai avem şase străzi şi pe urmă o luăm la dreapta, Robert.

— S-a înțeles.

Semaforul se făcu verde. Lunganul apăsă pe accelerație. Eu mâncam și de-abia dacă simțeam gustul mâncării. Îmi tremurau mâinile și nu cred că de foame.

Traficul se despica asemeni unor valuri. Norii gri și fumurii se destrămau și am văzut frânturi de cer albastru. Soarele ne asigura că suntem în siguranță. Cel puțin că eram feriți de vampiri.

Medalionul mamei stătea ascuns sub pulover. Se încălzise ca orice metal obișnuit de la căldura pielii și era o senzație plăcută.

— Tu știi cine era.

Vocea mea mă surprinse și pe mine.

— Christophe, tu știi. În stenogramă.

El scutură din cap și luă o gură din plăcinta de cartofi, care crănțăni. Avea ochii la fel de albi ca ai lui Ash. Ca și dinții lui Graves, care rânjea larg.

— Bănuiesc, Dru, nu știu.

Se lăsă o pauză lungă, și mai trecurăm pe lângă o stradă.

— Dar o să aflu. Și pe urmă, să-l ferească Dumnezeu pe ăla care se ocupă cu astfel de jocuri.

Nu e un joc. Vorbim de viața mea aici. Am luat o gură fierbinte de cafea. Nu mă ajută cu nimic. Același instinct pe care nu știam să-l numesc, care mă făcuse să refuz să plec fără Ash, îmi spunea că el știa mai mult decât îmi spunea. Deși nu trebuia să fii un geniu ca să-ți dai seama. Christophe știa mereu mai mult decât spunea.

— Ce ai de gând să faci?

— Ți-am spus. Ai uitat? Acum am un motiv. Fă la dreapta aici, Bobby.

— Știu.

Mașina se mișcă lenește. Motorul nu părea prea fericit și nici nu-l învinuiam.

— Christophe...

Obrajii îmi ardeau din nou. De ce roşeam ca o... ca o fată, pentru Dumnezeu!

— Taci, Dru. Două străzi mai sus, pe stânga. O vezi?

— Da.

Lunganul încetini.

— Să înţeleg că nu ai nevoie de un şofer?

Djamphirul râse.

— Dacă n-am avut şofer până în prezent, de ce să am de acum încolo? Să aveţi grijă de ea, băieţi!

Graves îmi aruncă o privire.

— Stai puţin!

Aveam mâinile pline de mâncare şi Ash se zbătea la mine în poală. De sub pleoape începeau să i se vadă licăriri de lumină.

— Nu-mi spune că ai de gând să...

Prea târziu. Maşina aproape se opri, portiera din partea lui Christophe se deschise şi n-am apucat să protestez nici pe jumătate că se şi trânti în urma lui. Se îndreptă glonţ spre două maşini parcate şi dispăru pe o alee dintre două case cu faţada din gresie feruginoasă.

— Nu pot să cred.

Dar puteam. Cam aşa se derulau lucrurile.

— Nu-ţi face griji!

Lunganul îşi îndesă efectiv în gură restul de sendviş şi mestecă de două-trei ori, apoi înghiţi.

— La naiba, mi-a luat cafeaua. Oricum, Dru, acum suntem de capul nostru.

— Mda.

Graves mă privi pieziş, cu subînţeles şi Lunganul acceleră puţin. Cele două străzi alunecară sub cauciucurile obosite ale maşinii, şi chiar când vira la stânga şi intră pe o

poartă de fier forjat întredeschisă, soarele se ivi dintre nori, aurind totul.

— Suntem singuri acasă. De capul nostru. Asta până nu încearcă altcineva să ne omoare.

— Minunat.

Era cât pe ce să scap sendvișul peste fața lui Ash. Apoi am început să mestec. Pentru orice urma să se întâmple, aveam probabil nevoie de un stomac plin, ca să fac față situației.

În fața noastră se întindea o alee neagră și umedă. Copacii de o parte și de alta făceau o boltă. Pe vârfurile crengilor care semănau cu niște degete se vedeau muguri verzi. După ce am ieșit dintre cele două șiruri de copaci, am văzut o clădire imensă de piatră albă, scăldată în soare. Peluzele erau imaculate. O pereche de lei din beton stătea de pază la capătul aleii și mi s-a părut că unul dintre ei zvâcni. Dar era posibil să fie de vină lumina orbitoare a dimineții.

Imaginea părea familiară, dar mi-am dat seama că cealaltă școală era o copie mai mică și mai cenușie a acestui loc. Și cealaltă părea măreață și impunătoare, dar asta era meserie curată, nu altceva! Am înghițit în sec, căci gura mi se uscase brusc și am udat-o cu ultima gură de cafea, care fusese fiartă prea mult. Am lăsat cana jos, cu speranța că picioarele mele amorțite or să mă țină când o să coborâm în sfârșit din mașină.

— Slavă Domnului! șopti Lunganul. Suntem în siguranță.

M-am uitat la Ash. Ochii lui se închiseră din nou, acum nu se mai vedea nimic licărind sub pleoape.

— Sper.

Am terminat ultima gură de șendviș. Dibs oftă. În glasul lui se citea pură ușurare.

Lunganul parcă în fața scărilor care duceau la ușa de la intrare. Opri motorul și am simțit că oamenii dinăuntrul

clădirii imense de piatră albă și-au dat seama de prezența noastră. Din moment în moment, ușa avea să se deschidă și aveam să răspundem la întrebări și să facem diverse lucruri...

Ușa dublă, imensă, legată în fier de la capătul scărilor albe care luceau se deschidea deja, scoțând la iveală o fâșie de întuneric, iar după o clipă, niște siluete zvelte, de adolescenți, dădură năvală afară. Erau toți băieți, și toți *djamphiri*.

Care dintre ei erau dușmani?

— Sper din tot sufletul, am repetat, și am întins mâna spre mânerul portierei.

Finis